

இந்திய அரசியலமைப்பு

நூலாசிரியர்
முரைவர் போ. ரமேஷ்
உதவிப் பேராசிரியர், (த) வரலாற்றுத் துறை
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி - தமிழ்நாடு.

வரலாற்றுத் துறை
மனோன்மணியம் சுந்தரனார்
பல்கலைக்கழகம்
தொலைவு மற்றும் தொடர் கல்வி இயக்குனர்
திருநெல்வேலி - தமிழ்நாடு.012 627-

ஜனவரி - 2024

வ.எ	இயல்	உள்ளடக்கம்	ப. எ
1	I	ஆதாரங்கள் - முன்னுரை - முக்கிய அம்சங்கள் - குடியரிமை - திருத்தங்கள்	1-45
2	II	அடிப்படை உரிமைகள் - கட்டளைக் கொள்கைகள் - அடிப்படைக் கடமைகள்.	46-76
3	III	யூனியன் அரசாங்கம்: ஜனாதிபதி - பிரதமர் மற்றும் அமைச்சர்கள் குழு - பாராளுமன்றம் - இந்திய உச்ச நீதிமன்றம்.	77-97
4	IV	மாநில அரசு: முதலமைச்சர் - ஆளுநர் - மாநில சட்டமன்றம் - உயர் நீதிமன்றங்கள்	98-118
5	V	உள்ளூர் அரசு: நகர்ப்புறம் - கிராமப்புறம்	119-132
		கூடுதல் வாசிப்பு நூல்கள்	132

அலகு - I

ஆதாரங்கள் - முன்னுரை - முக்கிய அம்சங்கள் - குடியரிமை - திருத்தங்கள்

நோக்கங்கள்

- இந்திய அரசியல் அமைப்பை காண்க
- இந்திய குடியரிமை பகுப்பாய்க
- இந்திய குடியரிமை திருத்தச் சட்டம்

இந்திய அரசியலமைப்பின் முகவுரை (PREAMBLE OF THE INDIAN CONSTITUTION)

ஒரு அரசியலமைப்பில் முகவுரை சேர்க்கப்படுவது இயல்பு ஆகும். முகவுரை என்பது அரசியலமைப்பின் அறிமுகமாகும். இது அரசியலமைப்பின் அடிப்படையான தன்மைகளையும் நோக்கங்களையும் சுருக்கமாகக் கூறுகிறது. அமெரிக்க அரசியலமைப்புதான் முதன் முதலாக முகவுரையுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பு ஆகும். அதைப் பின்பற்றியே இந்திய அரசியலமைப்பில் முகவுரை இடம் பெற்றது. இந்திய அரசியலமைப்பு 22 பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனாலும் முகவுரை அந்த பகுதிக்குள் இடம் பெறவில்லை. இந்திய அரசியலமைப்பில் காணப்படும் முகவுரை அரசியல் நிர்ணய சபையில் ஜவஹர்லால் நேரு கொண்டு வந்த குறிக்கோள் தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டது. இந்த முகவுரையை மு.யு. பல்கிவாலா என்பவர் அரசியலமைப்பின் அடையாள அட்டை என்று வர்ணித்தார். 1976-ல் செய்யப்பட்ட 42-வது அரசியல் அமைப்புத் திருத்தச் சட்டப்படி முகவுரையில் சமதர்ம மதசார்பற்ற, நில ஒருமைப்பாடு போன்ற சொற்றொடர்கள் சேர்க்கப்பட்டன. ஜவஹர்லால் நேருவின் குறிக்கோள் தீர்மானம்: அரசியல் நிர்ணய சபையின் முதல் கூட்டத்தில் நேரு 1946 டிசம்பர்

6-ல் ஒரு குறிக்கோள் தீர்மானத்தைக் (Objective resolution) கொண்டு வந்தார். அந்த தீர்மானத்தின் சில குறிப்புகள் பின்வருமாறு: அரசியல் நிர்ணய சபை இந்தியாவை சுதந்திரமுடைய, இறைமையுடைய ஒரு குடியரசு நாடாகப் பிரகடனப்படுத்தவிருப்பதை அறுதியிட்டு தெரியப்படுத்துகிறது. சுதந்திர இந்தியாவின் இறைமை: அரசியலமைப்பில் எல்லா மக்களுக்கும் சம அளவில் சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் நீதிகள் கிடைக்கவும், வழிபாட்டுரிமை மற்றும் சங்கங்கள் அமைக்கும் உரிமை ஆகியவை வழங்கவும் வழிகள் செய்யப்படும். மேலும் அதில் சிறுபான்மையோர், பின்தங்கிய தாழ்த்தப்பட்ட மற்றும் மலைவாழ் மக்களைப் பாதுகாக்கத் தேவையான வழிவகைகள் மேற்கொள்ளப்படும். இதன் மூலம் தொன்மை வாய்ந்த இந்தியா தன்னுடைய உரிமையையும், பொறுமையையும் பெறுகிறது. மனித குல நலத்தையும், உலக அமைதியையும் முன்னேற்ற தன் விருப்பம் உள்ள ஒரு முழுமையான அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்படுகிறது.

அரசியல் நிர்ணய சபையில் பொதுவாக காங்கிரசின் ஆதிக்கம் மேலோங்கியிருந்ததால் அக்கட்சியின் கொள்கைகளில் பெரும்பாலானவை அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் ஆயின. எனவே அரசியலமைப்பின் முகவுரை நேரு கொண்டு வந்த குறிக்கோள் தீர்மானத்தில் குறிப்பிட்டிருந்த வாசகங்களைப் போல் இருந்ததில் வியப்பேதும் இல்லை.

முகவுரையின் வாசகங்கள்:

“இந்தி மக்களாகிய நாம் இந்தியாவை ஓர் இறைமையுள்ள சோசலிச, சமயசார்பற்ற, மக்களாட்சிக் குடியரசாக உருவாக்கவும், அதன்குடி மக்கள் அனைவருக்கும் சமுதாய பொருளாதார அரசியல் நீதியும், எண்ணம், கருத்து வெளிப்படுத்துதல், நம்பிக்கை, மதப்பற்று, வழிபாடு ஆகியவற்றில் சுதந்திரமும், தகுதி மற்றும் வாய்ப்பில் சமத்துவம் கிடைக்கவும், மக்களிடையே தனிமனித மாண்பையும், ஒற்றுமையையும், ஒருமைப்பாட்டையும் உறுதி செய்யும் வண்ணம் சகோதரத்துவத்தை வளர்க்கவும், நமது அரசியல்

நிர்ணயச் சபையில் உறுதி கொண்டு 1949 நவம்பர் 26-ம் நாளான இன்று நமக்கு நாமே இந்த அரசியலமைப்பை நிறைவேற்றி அளித்து நடைமுறைப்படுத்துகிறோம்.”

முகவுரையில் காணப்படும் வாசகங்களின் பொருள்:

இந்திய அரசியலமைப்பின் முகவுரையில் கூறப்பட்டுள்ள சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் ஆழமான பொருளுடையவை. அவை அரசியலமைப்பின் தத்துவத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்த அரசியலமைப்பின் மூலம் எத்தகைய இலக்குகளை நோக்கி நாம் செய்யவேண்டும் என்பதைத் தெளிவுப்படுத்துகின்றன. இந்திய அரசியல் நிர்ணய சபையில் முதலில் நிறைவேற்றப்பட்ட குறிக்கோள் தீர்மானத்தில் கூறப்பட்ட கருத்துக்களை வலியுறுத்துகின்றன.

1. இறைமையுள்ள: Sovereign

இந்தியா ஒரு இறைமையுள்ள நாடு. உள்நாட்டில் அத் தகைய அதிகாரத்தைப் பெறுதல் உள் இறைமை எனப்படுகிறது. பிறநாடுகளால் அங்கீகரிக்கப்படும் அதிகாரம் வெளி இறைமை எனப்படுகிறது.

2. சமதர்ம: Socialist

சமதர்ம, சமய சார்பற்ற ஆகிய இரு சொற்றொடர்கள் 1950-ல் அரசியலமைப்பு நடைமுறைக்கு வந்த போது முகவுரையில் இடம் பெறவில்லை. 1976-ம் ஆண்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட 42-வது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின் மூலம் இந்த இரண்டு சொற்றொடர்கள் முகவுரையில் சேர்க்கப்பட்டன. சமதர்மம் என்ற சொல் பொருளாதார ரீதியாக மக்களிடையே ஏற்றத்தாழ்வுகளை அகற்றி, உழைக்கும் வர்க்கத்தினருக்கு அரசியல் அதிகாரத்தில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கினை வழங்குதலை சமதர்மத்தின் அடிப்படை எனலாம். ஏற்றத் தாழ்வுகளை அகற்றி சமதர்மத்தை நடைமுறைப்படுத்த அரசியலமைப்பு ரீதியான உறுதிப்பாட்டை உருவாக்கவே

இந்த சொற்றொடர் முகவுரையில் சேர்க்கப்பட்டது. இந்திய சமதர்மம் என்பது ஜனநாயக சமதர்மம் ஆகும்.

3. சமயசார்பற்ற: Secular

சமயசார்பற்ற என்ற சொற்றொடர் 1976-ம் வருட 42-வது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின்படி முகவுரையில் சேர்க்கப்பட்டது. சட்டரீதியில் பார்க்கும் போது "மதசார்பற்ற" என்ற வார்த்தை தெளிவற்றதாகவே உள்ளது. எனவே இந்ந வார்த்தை முகவுரைக்கு பெரிய அளவில் எந்த மேம்பாட்டையும் செய்ய இயலாது,

4. மக்களாட்சிக் குடியரசு: Democratic republic

முகவுரையில் "மக்களாட்சிக் குடியரசு" என்ற வார்த்தை அரசியல் ஜனநாயகத்தை மட்டுமல்லாமல் சமுதாய பொருளாதார ஜனநாயகத்தையும் குறிப்பிடுகிறது. 18 வயது நிரம்பிய ஒவ்வொரு இந்தியக் குடிமகனுக்கும் வாக்களிக்கும் உரிமை உண்டு. ஒரு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர் இருப்பது குடியரசின் அடிப்படையாகும். இந்தியாவில் அரசாங்கமும் குடியரசுத் தலைவரும் தேர்ந்தெடுக்கப் படுவதால் இதனை மக்களாட்சிக் குடியரசு என்கிறோம். இதற்கு மாறான அமைப்புகளும் உண்டு. இங்கிலாந்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்படாத அரசி இருப்பதால் அது குடியரசு அல்ல.

5. நீதி: Justice

முகவுரையில் காணப்படும் நீதி என்ற சொற்றொடர் சமுதாய பொருளாதார அரசியல் நீதியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. சாதி என்ற சமுதாய அமைப்பின் காரணமாக மக்கள் பிற்படுத்தப்பட்டும், தாழ்த்தப்பட்டும் கொடுமைகளுக்கு உள்ளாகி வந்தனர். அத்தகைய கொடுமைகளை அகற்றி சமுதாயத்தில் சம அந்தஸ்து அனைவருக்கும் வழங்கப்படுதலைச் சமுதாய நீதி எனலாம். பொருளாதார அடிப்படையில் கோடிக்கணக்கான மக்கள் அல்லல்படும் நிலையில் உள்ளனர். வாழ்க்கையின் அடிப்படைத்

தேவைகளைக் கூட பெற முடியாத இவர்களுக்கு பொருளாதார உரிமைகள் மற்றும் வசதிகள் வழங்கப்படுதலை பொருளாதார நீதி எனலாம்.

6. சுதந்திரம்: Liberty

மக்களாட்சியின் அடிப்படையான தன்மைகளில் மக்களுக்கு அளிக்கப்படும் சுதந்திரமும் ஒன்றாகும்.

7. சமத்துவமும், சகோரத்துவமும்:

அனைவரும் சமம் என்ற நிலை அனைத்து விதங்களிலும் நிலை நாட்டப்படுதல் ஒரு உண்மையான மக்களாட்சியின் அவசியமான அம்சமாகும். சமுதாய அந்தஸ்திலும், வாய்ப்புகளை வழங்குதலிலும் இத்தகைய சமத்துவம் அவசியம். இந்தியா பல்வேறு இனங்களைச் சார்ந்த பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுகின்ற, பல்வேறு சமயத்தினரைக் கொண்ட நாடு ஆகும். இங்கு மக்களாட்சியும் சுதந்திரமும் சிறப்பாக வளர மக்கள் மத்தியில் சகோதரத்துவம் வளர வேண்டும்.

இதன் தொடர்பாக ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாடு என்ற சொற்கள் முகவுரையில் 1976-ல் சேர்க்கப்பட்டன. முகவுரையில் காணப்படும் இந்த சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் ஆகிய சொற்றொடர்கள் பிரெஞ்சுப் புரட்சியிலிருந்து எடுக்கப்பட்டதாகும். 42-வது அரசியலமைப்புத் திருத்தம்: அரசியலமைப்பின் 42-வது திருத்தம் முகவுரையில் சோசலிச, சமய சார்பற்ற ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாடு போன்ற சொற்களை முகவுரையில் சேர்த்தது. அரசியலமைப்பு நடைமுறைக்கு வந்த போது முகவுரை எப்படியிருந்ததோ அப்படியே தான் இருக்க வேண்டும். முகவுரையைத் திருத்துவது தவறான முன்னோடியாக அமைந்து விட்டது என்பது சிலர் கருத்தாக இருந்தது. எதிர் காலத்தில் முகவுரையை எப்படி வேண்டுமானாலும் திருத்தி அரசியலமைப்பின் நோக்கங்களையே மாற்றி விடும் ஆபத்து உள்ளது என்பது சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. இத்திருத்தம் மேற்கொள்ளப்பட்ட காலத்தில் இந்தியாவில் நெருக்கடி நிலை அமலில் இருந்தது. நெருக்கடி நிலைப்

பிரகடனம் அரசியல் நோக்கத்தில் செய்யப்பட்டதால் இந்த திருத்தத்தையும் அரசியல் நோக்குடையது என்று மக்கள் கருதினர். முகவுரை அரசியலமைப்பின் ஒரு பகுதியே: முகவுரை இந்திய அரசியலமைப்பின் ஒரு பகுதியா, இல்லையா என்ற பிரச்சனை எழுப்பப்பட்டது.

1960-ல் பெருவாரி எதிர் யூனியன் வழக்கில் உச்சநீதி மன்றம் தனது தீர்ப்பில் முகவுரை அரசியலமைப்பின் "ஒரு பகுதி அல்ல" என்று கூறியது. ஆனால் பின்னர் 1973-ல் நடைபெற்ற கேசவானந்த பாரதி எதிர் கேரள அரசு வழக்கிலும், 1965-ல் நடைபெற்ற எல்.ஐ.சி. எதிர் நுகர்வோர் கல்வி மற்றும் ஆய்வு மையம் வழக்கிலும் அளித்த தீர்ப்பில் முகவுரை அரசியலமைப்பின் ஒருங்கணைந்த பகுதியே என்று தீர்ப்பளித்தது. அடுத்து முகவுரையை அரசியலமைப்பின் 368-வது பிரிவின்படி திருத்த முடியுமா என்ற கேள்வி 1973-ம் வருட கேசவானந்த பாரதி வழக்கில் எழுந்தது. இதுவரை ஒரு முறை மட்டுமே 1976-ல் முகவுரையில் திருத்தம் செய்யப்பட்டுள்ளது. மதிப்பீடு: அரசியல் நிர்ணய சபை உறுப்பினரான சர் அல்லாடி கிருஷ்ணசாமி அய்யர் "நாம் என்ன நினைத்தோமோ, என்ன கனவு கண்டோமோ அதனுடைய வெளிப்பாடே முகவுரை ஆகும்" என்கிறார். வரைவுக்குழு உறுப்பினரான மு.ஆ. முன்ஷி என்பவர் நம்முடைய இறைமையுடைய ஜனநாயக குடியரசுக்கான ஜாதகமே முகவுரை என்றார். முன்னாள் உச்சநீதி மன்ற தலைமை நீதிபதி ஹிதயதுல்லா இந்த முகவுரை அமெரிக்க விடுதலைப் பிரகடனத்தைப் போன்றுள்ளது என்று வர்ணித்தார். இந்தியர் ஒரு குடியரசாகி 62 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும் முகவுரையில் கூறப்பட்டுள்ள நோக்கங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதில் கணிசமான வெற்றி கிடைக்கவில்லை.

இந்திய அரசியலமைப்பின் சிறப்புத் தன்மைகள் (SALIENT FEATURES OF THE CONSTITUTION)

ஒவ்வொரு அரசியலமைப்பும் சில சிறப்பியல்புகளைப் பெற்றுள்ளது. அந்தந்த நாட்டின் அரசியல், சமுதாய, வரலாற்று சூழ்நிலைக்கேற்ப அரசியலமைப்பின் தன்மைகள் அமைகின்றன. இந்தியா அரசியல் சமுதாய, வரலாற்று சூழல்கள் இந்திய அரசியலமைப்பில் எதிரொலிக்கின்றன. பல நல்ல அரசியலமைப்புகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட பல நல்ல அம்சங்களை உள்ளடக்கியதாகத் திகழ்கிறது. இந்திய அரசியலமைப்பு உலகின் மிகப்பெரிய மக்களாட்சி நாடாகத் திகழ்கின்ற காரணத்தினால் இந்திய அரசியலமைப்பு உலக நாடுகளின் அரசியலமைப்புகளிடையே முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. மேலை நாட்டின் மக்களாட்சிப் பண்புகளையும், ஒரு வளமும் நாட்டின் பொருளாதார நிலையின் காரணமாக எழுகின்ற அரசியல், தன்மைகளையும் அது கலந்து பெற்றுள்ளது எனலாம்.

1. உலகின் மிக நீண்ட அரசியலமைப்பு: (Longest Constitution)

இந்திய அரசியலமைப்பு உலகின் மற்ற அரசியலமைப்புகளை விட நீளமானது. விரிவானது. இது 1949-ல் 395 பிரிவுகளையும், 8 அட்டவணைகளையும், பின்னணைப்புகளையும் கொண்டிருந்தது. 9வது அட்டவணை 1951 முதல் சட்டத்திருத்தத்தின் போது சேர்க்கப்பட்டது. 10-வது அட்டவணை 1985-ல் 52-வது அரசியல் சட்டத்திருத்தத்தின்படி சேர்க்கப்பட்டது. 11-வது அட்டவணை 1993-ம் வருடம் 73-வது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின்படியும், 12-வது அட்டவணை 1993-ல் 74-வது திருத்தத்தின் படியும் அரசியலமைப்பில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்திய அரசியலமைப்பு 395 விதிகளையும் 12 அட்டவணைகளையும் கொண்டுள்ளது. 22- பகுதிகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்படி இந்திய அரசியலமைப்பு விரிவாக இருப்பதற்குக் காரணம், இதில் மத்திய அரசு, மாநில அரசுகள், மத்திய நேரடி ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதிகளின் அமைப்பு அதிகாரங்களும்,

விரிவாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதே காரணம். ஆட்சித்துறையைப் பற்றிய பகுதிகளும் இணைக்கப்பட்டள்ளது. இந்தியாவில் பல்வேறு பின்தங்கிய வகுப்பினர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள சலுகைகள், அடிப்படை உரிமைகள், கடமைகள், வழிகாட்டி நெறிகள் ஆகியவை இடம் பெற்றுள்ளன. பல மதத்தினர், இனத்தவர், பல்வேறு மொழிகள், சிறுபான்மையினர், அதிகாரப் பங்கீடு போன்றவைகள் பற்றியும் விரிவாகத் தரப்பட்டுள்ளது. எனவே தான் இந்திய அரசியலமைப்பு மிக நீளமாகக் காணப்படுகிறது.

2. எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு: (Written Constitution)

இந்திய அரசியலமைப்பானது எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பாகும். ஒரு கூட்டாட்சி நாட்டிற்கான முதல் தகுதி. அந்த நாட்டின் அரசியலமைப்பு எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். நமது நாட்டின் அரசியலமைப்பு அரசியலமைப்பு நிர்ணய சபையால் விவாதிக்கப்பட்டு, எழுதப்பட்டு ஒரு ஆவணமாக உள்ளது. எனவே இது புனிதமாகக் கருதப்படுகிறது.

3. சிறப்பான முகவுரை: (Preamble)

ஒன்றுபட்ட இந்தியா என்ற அடிப்படைத் தத்துவத்தை இலட்சியமாகக் கொண்டு அறிஞர்கள் பலரால் புடமிடப்பட்டு வார்ப்படம் செய்யப்பட்டதே இந்திய அரசியலமைப்பு சாசனம். இந்தியா சர்வ அதிகாரங்களையும் பெற்ற ஒரு ஜனநாயக, சோஸலிச, மத சார்பற்ற நாடு என்று முகவுரையில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் சோஷலிச, மதசார்பற்ற ஆகிய வார்த்தைகள் 42-வது அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின்படி 1976-ல் சேர்க்கப்பட்டது. “இந்திய மக்களாகிய நாம் இந்தியாவை இறைமை அதிகாரமுள்ள மக்களாட்சிக்குடியரசாக நிறுவ உளமாற உறுதி கூறுகிறோம்”. “நாட்டின் குடிமக்களுக்கெல்லாம் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நீதியையும், எண்ணம், பேச்சு, கோட்பாடு, மதம், வழிபாடு ஆகியவற்றில் முழு உரிமையையும்”. “வாழ்க்கை நிலையிலும்

வாய்ப்புகளிலும் சமத்துவத்தையும் பெற்றுத் தர விழைவதுடன்".
 "அவர்களிடையே சகோரதப் பண்பை வளர்த்து, தனி மனிதனது உயர் தகுதியையும், நாட்டின் ஒற்றுமையையும் நிலைநாட்டுவதாக உறுதி கூறுகிறோம்". இந்த முகப்புரை அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்களின் உள்ளக் கிடக்கையையும், நோக்கத்தையும் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. இந்திய மக்களாகிய நாம் என்ற வார்த்தை அரசியலமைப்பின் உண்மையான ஆற்றலும் அதிகாரமும் (இறைமை) மக்களிடம் இருப்பதை உணர்த்துகிறது.

4. பாராளுமன்ற முறையிலான அரசாங்கம்:

குடியரசுத் தலைவரும், லோக்சபை, இராஜ்ய சபை என்ற இரு சபைகள் அடங்கிய பாராளுமன்றமுமே சட்டமியற்றும் அதிகாரம் படைத்துள்ளது. லோக்சபை உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 545-க்கு அதிகப்படாமல் இருக்க வேண்டும். இவர்களில் 535 போ மாநிலங்களிலிருந்தும் 8 பேர் யூனியன் பிரதேசங்களிலிருந்தும் மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர். இதன் ஆய்காலம் ஐந்து ஆண்டுகள் ஆகும். ராஜ்ய சபையில் மாநில சட்டமன்றங்களால் தேர்வு செய்யப்பட்ட 238 உறுப்பினர்களும், குடியரசுத்தலைவரால் நியமனம் செய்யப்பட்ட 12 உறுப்பினர்களும் உண்டு. இந்த பாராளுமன்றமே உண்மையான ஆட்சித்துறையாக செயல்படுகிறது.

5. கூட்டாட்சி முறை:

இந்திய அரசியலமைப்பின் முதலாம் பிரிவில் "இந்தியா மாநிலங்களின் ஒன்றியம்" (Union of State) என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் நடைமுறையில் அது ஒரு கூட்டாட்சி அரசாகவே செயல்படுகிறது. முதலாவது, மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாநில அரசாங்கங்களுக்கும் இடையிலான அதிகாரங்கள், மத்திய அரசு பட்டியல், மாநில அரசு பட்டியல், பொது அதிகாரப் பட்டியல் என்று மூன்று பிரிவாக தெளிவாக

பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவதாக, அரசியலமைப்பின் மேலாண்மை காணப்படுகிறது. எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பாகவும் அரசியலமைப்பைத் திருத்துவது சிறது கஷ்டமானதாகவும் உள்ளது. கூட்டாட்சியின் மூன்றாவது அம்சமான நீதிமன்றத்தின் மேன்மையும் காணப்படுகிறது. அரசியலமைப்பின்படி சுதந்திரமாகச் செயல்படும் நீதி மன்றங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு கூட்டாட்சி முறை பண்புகள் காணப்படுகின்றன.

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் மூலம் ஒரு வரலாற்றுப் பயணத்தைத் தொடங்குவது , உலகெங்கிலும் உள்ள பல்வேறு சட்டத் தத்துவங்கள் மற்றும் நிர்வாகக் கட்டமைப்பின் நூல்களால் பின்னப்பட்ட திரைச்சீலையை வெளிப்படுத்துகிறது உலகின் மிகப்பெரிய ஜனநாயகத்தின் .

மூலக்கல்லாக நிறுவப்பட்ட இந்திய அரசியலமைப்பு , காலத்தின் சோதனையாக நின்று தொடர்ந்து உருவாகி வரும் இலட்சியங்களை உள்ளடக்கியது இந்த வலைப்பதிவு இடுகை .1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் முதல் பிரான்சின் புரட்சிகர இலட்சியங்கள் வரை இந்திய சட்டக் கட்டிடத்தை செதுக்கிய எண்ணற்ற ஆதாரங்களை ஆராய்கிறது .

ஒவ்வொரு பத்தியிலும், இந்த சர்வதேச தாக்கங்கள் எவ்வாறு இந்திய அரசியலமைப்பை வலுப்படுத்த ஒன்றிணைகின்றன, அதை தனித்துவமாகவும் உலகளாவியதாகவும் ஆக்குகிறது இந்தியாவின் அரசியலமைப்பு . அடையாளத்தை வடிவமைத்த உலகளாவிய உரையாடலை டிகோட் செய்து , திருத்தங்கள் மற்றும் விளக்கங்கள் மூலம் அதன் மாறும் தன்மையை

ஆராயும்போது எங்களுடன் சேருங்கள் நீங்கள் சட்ட ஆர்வலராக இருந்தாலும் . சரி, வரலாறு படிக்கும் மாணவராக இருந்தாலும் சரி அல்லது ஆர்வமுள்ளவராக இருந்தாலும் சரி, இந்த விரிவான வழிகாட்டி இந்தியாவின்

வளமான அரசியலமைப்பு பாரம்பரியத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கான உங்கள் நுழைவாயிலாகும்.

இந்திய அரசியலமைப்பு நமது நாட்டின் ஜனநாயகத்தின் முதுகெலும்பு.

1949 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 26 ஆம் தேதி அரசியலமைப்பு சபை அரசியலமைப்பை ஏற்றுக்கொண்டது , அது ஜனவரி 26, 1950 இல் நடைமுறைக்கு வந்தது. இந்திய அரசியலமைப்பு நவம்பர் 26, 1949 இல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதால், இந்த நாள் இந்தியாவில் சன்விதன் திவாஸ் அல்லது அரசியலமைப்பு தினமாக அனுசரிக்கப்படுகிறது. .

இந்திய அரசியலமைப்பு உலகின் மிக நீளமான எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பாகும். செயல்முறையை முடிக்க 2 ஆண்டுகள், 11 மாதங்கள் மற்றும் 18 நாட்கள் ஆனது. இது முதலில் 395 கட்டுரைகளைக் கொண்டிருந்தது. இப்போது 470 கட்டுரைகள் 12 அட்டவணைகள் மற்றும் 25 பகுதிகளாக அதிகரித்துள்ளது. இதுவரை 104 திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

இந்திய அரசியலமைப்பின் ஆதாரங்கள் மாறுபட்டவை மற்றும் வேறுபட்டவை, இந்தியாவின் நீண்ட வரலாறு மற்றும் கலாச்சார மரபுகளை பிரதிபலிக்கின்றன. அரசியலமைப்பு பல ஆதாரங்களை உள்ளடக்கியது:

1. பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்புச் சட்டம்: இந்தியா 200 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக பிரிட்டிஷ் காலனியாக இருந்தது , மேலும் இந்திய அரசியலமைப்பு வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் ஆட்சி முறை , சட்டத்தின் ஆட்சி மற்றும் ஜனநாயகம் மற்றும் பாராளுமன்ற இறையாண்மை ஆகியவற்றின் கொள்கைகள் உட்பட பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திலிருந்து பெரிதும் பெறுகிறது.

2. இந்திய சுதந்திரச் சட்டம் , 1947: இந்தச் சட்டம் இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தானின் இரண்டு சுதந்திர டொமினியன்களை நிறுவுவதற்கு வழிவகுத்தது. மேலும் இந்திய ரசியலமைப்பை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு அடிப்படையாக செயல்பட்டது.
3. இந்திய அரசு சட்டம் , 1935: சுதந்திரத்திற்கு முன் இந்தியாவிற்காக பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்ட கடைசி அரசியலமைப்பு ஆவணம் இதுவாகும். மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கு இடையேயான அதிகாரப் பகிர்வு உட்பட இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் அதன் சில விதிகளை இந்தச் சட்டத்திலிருந்து கடன் வாங்குகிறது.
1935 சட்டம் பெரும்பாலும் இந்திய அரசியலமைப்பின் கட்டமைப்பு சாரக்கட்டு என்று கருதப்படுகிறது. இது மத்திய அரசுக்கும் மாகாணங்களுக்கும் இடையே உள்ள அதிகாரங்களை வரையறுக்கும் ஒரு முக்கிய கருத்தாக கூட்டாட்சியை அறிமுகப்படுத்தியது. இந்த சட்டம் ஆளுநரின் அலுவலகத்தை நிறுவியது மற்றும் சட்டத்தை பாரபட்சமின்றி விளக்குவதற்கு நீதித்துறைக்கு அடித்தளம் அமைத்தது. மேலும், இது பொது சேவை ஆணையம் , அவசரகால விதிகள் மற்றும் விரிவான நிர்வாக நடைமுறைகளுக்கான கட்டமைப்பை வகுத்தது . இந்த கூறுகள் ஒவ்வொன்றும் சுதந்திர இந்தியாவின் ஆட்சியை வடிவமைப்பதில் முக்கிய பங்கு வகித்தன.
4. பிற நாடுகளின் அரசியலமைப்புகள்: இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் , இந்திய அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் மற்றும்

நிறுவனங்களை வடிவமைக்க உதவிய அமெரிக்கா , கனடா, ஆஸ்திரேலியா மற்றும் அயர்லாந்து போன்ற பிற நாடுகளின் அரசியலமைப்புகளிலிருந்தும் உத்வேகம் பெறுகிறது.

5. இந்திய தேசிய இயக்கம்: பிரிட்டிஷ் காலனி ஆதிக்கத்தில் இருந்து இந்தியா சுதந்திரம் பெற போராடிய இந்திய தேசிய இயக்கம் , இந்திய அரசியலமைப்பிலும் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. மகாத்மா காந்தி , ஜவஹர்லால் நேரு , டாக்டர் பி.ஆர்.அம்பேத்கர் போன்ற தலைவர்கள் அரசியலமைப்பின் பார்வை மற்றும் மதிப்புகளை வடிவமைப்பதில் முக்கிய பங்கு வகித்தனர்.
6. நீதித்துறை முடிவுகள்: இந்திய அரசியலமைப்பு இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களின் நீதித்துறை முடிவுகளால் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒட்டுமொத்தமாக, இந்திய அரசியலமைப்பு பல்வேறு ஆதாரங்களின் தனித்துவமான கலவையாகும் , இது நாட்டின் பல்வேறு கலாச்சார மற்றும் வரலாற்று மரபுகளையும் , ஜனநாயக, மதச்சார்பற்ற மற்றும் சமத்துவ சமூகத்திற்கான அதன் அபிலாஷைகளையும் பிரதிபலிக்கிறது.

நாடு	கடன் பெற்ற அம்சங்கள்
.இந்திய அரசு சட்டம், 1935	A. மத்திய திட்டம் B. ஆளுநரின் அலுவலகம் C. நீதித்துறை D. பொது சேவை ஆணையம் E. அவசரகால விதிகள் F. நிர்வாக விவரங்கள்
ஆஸ்திரேலியா	A. ஒரே நேரத்தில் பட்டியல் B. வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவு சுதந்திரம் C. நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டம்.

கனடா	A. ஒரு வலுவான மையத்துடன் கூட்டமைப்பு B. எஞ்சிய அதிகாரங்களை மையத்தில் வழங்குதல் C. மையத்தால் மாநில அரசாங்கத்தை நியமித்தல் D. உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஆலோசனை அதிகார வரம்பு
அயர்லாந்து	A. மாநிலக் கொள்கைகளின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் (DPSP) B. ராஜ்யசபாவிற்கு உறுப்பினர்களை நியமனம் செய்தல் C. குடியரசுத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை.
ஜப்பான்	A. சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட நடைமுறை
ரஷ்யா(சோவியத் யூனியன்), (USSR)	A. அடிப்படைக் கடமைகள் B. முன்னுரையில் நீதியின் இலட்சியங்கள் சமூகம், பொருளாதாரம் மற்றும் அரசியல்(
இங்கிலாந்து	A. பாராளுமன்ற அரசாங்கம் B. சட்டத்தின் ஆட்சி C. சட்டமன்ற நடைமுறை D. ஒற்றைக் குடியரிமை E. அமைச்சரவை அமைப்பு F. எழுத்துமுறைகள் G. பாராளுமன்ற சிறப்புரிமைகள் H. இருசபை
யுஎஸ்.	A. அடிப்படை உரிமைகள் B. நீதித்துறையின் சுதந்திரம் C. நீதித்துறை மறுஆய்வு D. குடியரசுத் தலைவரைக் குற்றஞ்சாட்டுதல் E. உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நீக்குதல் F. துணைக் குடியரசுத் தலைவர் பதவி
ஜெர்மனி	A. அவசரநிலையின் போது அடிப்படை உரிமைகள் இடைநிறுத்தம்
தென்னாப்பிரிக்கா	A. இந்திய அரசியலமைப்பில் திருத்தம் செய்வதற்கான நடைமுறை. பிராஜ்யசபா உறுப்பினர்கள் தேர்தல் .
பிரான்ஸ்	A. குடியரசு B. முன்னுரையில் உள்ள சுதந்திரம், சமத்துவம் மற்றும் சகோதரத்துவத்தின் இலட்சியங்கள்.

இந்திய அரசு சட்டம், 1935

- ஃபெடரல் ஸ்கீம் - மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே அதிகாரங்கள் பிரிக்கப்படும் அரசாங்க அமைப்பு. இந்தியா , ஒரு

கூட்டாட்சி மற்றும் ஒற்றையாட்சி அமைப்பு ஆகிய இரண்டின் அம்சங்களையும் கொண்டிருப்பதால் , அரை-கூட்டாட்சி முறையைப் பின்பற்றுகிறது.

- ஆளுநரின் அலுவலகம் - பிரிவு 156 இன் கீழ் ஒரு ஆளுநர் தனது பதவியில் நுழைந்த தேதியிலிருந்து 5 ஆண்டுகள் பதவியில் இருப்பார்.
- நீதித்துறை- இந்தியாவில் , சுதந்திரமான மற்றும் ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை உள்ளது. உச்ச நீதிமன்றம் என்பது உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் இந்தியாவின் கடைசி மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தைத் தொடர்ந்து உயர் நீதிமன்றங்கள் அதாவது மாநிலங்களில் உள்ள உயர் நீதித்துறை அமைப்புகள். கடைசியாக மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் சிவில் நீதிமன்றம் மற்றும் குற்றவியல் நீதிமன்றங்கள் என பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.
- பொது சேவை ஆணையம்- இந்திய அரசியலமைப்பின் பகுதி XIV இல் உள்ள 315-323 பிரிவுகள் இந்திய ஒன்றியத்திற்கான பொது சேவை ஆணையத்தையும் ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் ஒரு பொது சேவை ஆணையத்தையும் நிறுவுவதற்கு வழங்குகிறது.

- அவசரகால விதி- இந்திய அரசியலமைப்பில் , அவசரகால விதிகள் பகுதி 18 இல் உள்ளன. போர் அல்லது வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பு அல்லது ஆயுதக் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டால் , இந்திய குடியரசுத் தலைவருக்கு எந்த அல்லது அனைத்து இந்திய மாநிலங்களிலும் அவசரகால ஆட்சியை விதிக்க அதிகாரம் உள்ளது.

ஆஸ்திரேலியா

- கன்கர்ரண்ட் லிஸ்ட்- பட்டியல் III என்றும் அழைக்கப்படும் ஒரே நேரத்தில் பட்டியலில் 52 உருப்படிகள் உள்ளன மற்றும் இந்திய அரசியலமைப்பில் 7 வது அட்டவணையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது . இது தொழிற்சங்கம் மற்றும் மாநிலம் ஆகிய இரண்டின் பொதுவான நலன்களைக் கொண்டுள்ளது.
- வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் உறவின் சுதந்திரம் - இந்திய அரசியலமைப்பின் பிரிவு 301, நாட்டில் வர்த்தகம் , வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவு நாடு முழுவதும் சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும் என்று வழங்குகிறது.
- வர்த்தகம் என்பது பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளின் பரிமாற்றம் மற்றும் இந்த பொருட்களின் போக்குவரத்து ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது.

- வர்த்தகம் முக்கியமாக பொருட்கள் , ஆண்கள் மற்றும் விலங்குகளின் பரிமாற்ற உறுப்புடன் தொடர்புடையது.
- உடலுறவு நாடு முழுவதும் சரக்குகளின் இலவச ஓட்டத்தின் நோக்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.
- நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் கூட்டு அமர்வு- நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்தை குடியரசுத் தலைவர் அழைக்கிறார். சபாநாயகர் தலைமையில் கூட்டுக் கூட்டம் நடைபெறுகிறது. அவர் ஆஜராகவில்லை என்றால், மக்களவை துணை சபாநாயகர் அதற்கு தலைமை தாங்குவார்; இருவரும் இல்லாவிட்டால் , மாநிலங்களவையின் துணைத் தலைவரால் கூட்டம் நடத்தப்படும்.

கனடா

- வலுவான மையத்துடன் கூடிய கூட்டமைப்பு- இந்திய அரசியலமைப்பு கனடாவில் இருந்து வலுவான மையத்துடன் கூட்டமைப்பை கடன் வாங்கியுள்ளது. ஒரு வலுவான மையத்துடன் கூட்டமைப்பை ஏற்றுக்கொண்டதன் பின்னணியில் ஒன்று - நாட்டின் பெரிய அளவு மற்றும் அதன் சமூக கலாச்சார பன்முகத்தன்மை.

- மையத்தில் எஞ்சிய அதிகாரங்களை வழங்குதல் - இந்திய அரசியலமைப்பின் மூலம் எஞ்சிய அதிகாரங்களை வழங்குதல் மையத்திடம் உள்ளது. ஆனால் முடிவெடுக்கும் இறுதி அதிகாரம் உச்ச நீதிமன்றத்திடம் உள்ளது.
- உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஆலோசனை அதிகார வரம்பு - இந்திய அரசியலமைப்பில், பிரிவு 143 ஆலோசனை அதிகார வரம்புடன் உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. எனினும் , அது ஜனாதிபதிக்கு கட்டுப்பட்டதல்ல.

அயர்லாந்து

- மாநிலக் கொள்கைகளின் நேரடிக் கோட்பாடுகள் (DPSP)- பகுதி IV இன் கீழ் , இந்திய அரசியலமைப்பின் 36-51 பிரிவுகள் மாநிலக் கொள்கைகளின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளைக் கையாள்கின்றன. கொள்கைகளை உருவாக்கும்போதும் சட்டங்களை இயற்றும்போதும் அரசு மனதில் கொள்ள வேண்டிய இலட்சியங்கள் அவை.
- ராஜ்யசபாவிடம் உறுப்பினர்களின் நியமனம்- குடியரசுத் தலைவர் 12 உறுப்பினர்களை ராஜ்யசபாவிடம் நியமிக்கிறார். அவர்கள் கலை , இலக்கியம், அறிவியல் மற்றும் சமூக

சேவையில் சிறப்பு அறிவு அல்லது நடைமுறை அனுபவம் உள்ளவர்கள்.

- குடியரசுத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை - நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளும் , ஒவ்வொரு மாநிலம் மற்றும் பிரதேசத்தின் சட்டமன்றங்களும் அடங்கிய தேர்தல் கல்லூரியின் மூலம் ஜனாதிபதி மறைமுகமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார், அவர்கள் அனைவரும் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்.

ஜப்பான்

- சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட நடைமுறை- ஒரு சட்டம் சட்டமன்றத்தால் முறையாக இயற்றப்பட்டது அல்லது அதை நிறுவுவதற்கான நடைமுறை சரியாகப் பின்பற்றப்பட்டால் , சம்பந்தப்பட்ட அமைப்பு செல்லுபடியாகும்.

ரஷ்யா

- அடிப்படைக் கடமைகள் - அடிப்படைக் கடமைகள் கட்டுரை 51a இல் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை 42 வது திருத்தச் சட்டம் , 1976 ல் சேர்க்கப்பட்டன . மேலும் மொத்தம் 11 அடிப்படைக் கடமைகள் உள்ளன மற்றும் 11 வது கடமை 86 வது திருத்தச் சட்டம், 2002 மூலம் சேர்க்கப்பட்டது .

- முன்னுரையின் இலட்சியங்கள் - நீதி , சமூகம், பொருளாதாரம் மற்றும் அரசியல் ஆகியவை முன்னுரையின் இலட்சியங்கள்.

யுனைடெட் கிங்டம்

- பாராளுமன்ற அரசாங்கம்- இந்தியா பாராளுமன்ற வடிவ அரசாங்கத்தை செயல்படுத்துகிறது. இதில் , மாநிலத் தலைவர் என்பது அரசாங்கத் தலைவரிடமிருந்து வேறுபட்ட நபர்.
- சட்டத்தின் ஆட்சி - சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது பிரெஞ்சு வார்த்தையான '*le principe de legalite*' என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டது . இதன் பொருள் சட்டத்தின் கொள்கை. டிசி சட்டத்தின் ஆட்சி என்ற கருத்தை வழங்கினார். மேலும் அவரது கோட்பாட்டின் படி இது 3 பகுதிகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.
- சட்டத்தின் மேலாதிக்கம் (சட்டம் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக உள்ளது)
- சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் (சட்டத்தின் பார்வையில் அனைவரும் சமம்) மற்றும்
- சட்ட ஆவியின் ஆதிக்கம் (நீதித்துறையின் சுதந்திரம்).
- சட்டப்பூர்வ நடைமுறை - சட்டமன்ற நடைமுறை என்பது சட்டத்தை உருவாக்கும் செயல்முறை. அனைத்து சட்ட

முன்மொழிவுகளும் பாராளுமன்றத்தில் வாங்கப்பட்ட

மசோதாக்களின் வடிவத்தில் உள்ளன.

- ஒற்றை குடியரிமை- இந்தியா ஒற்றை குடியரிமையை அனுபவிக்கிறது மற்றும் மாநிலம் அல்லது பிரதேசத்தில் வசிக்கும் அனைத்து மக்களும் இந்திய குடிமகன் ஆவர்.
- அமைச்சரவை அமைப்பு- இந்தியா நாடாளுமன்ற அமைச்சரவை முறையைப் பின்பற்றுகிறது. அமைச்சரவை அமைப்பு என்பது மாநில உயர் அதிகாரிகளின் அமைப்பாகும்.
- ரிட்ஸ் - ஒரு குடிமகனின் அடிப்படை உரிமை மீறப்பட்டால் , அந்த நபருக்கு நேரடியாக உச்ச நீதிமன்றத்தையோ அல்லது உயர் நீதிமன்றத்தையோ அணுக உரிமை உண்டு. இந்தியக் குடிமகன் உச்ச நீதிமன்றத்தை சட்டப்பிரிவு 32ன் கீழ் அணுகலாம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றத்தை பிரிவு 226ன் கீழ் அணுகலாம். மொத்தம் ஐந்து ரிட்கள் உள்ளன அதாவது
 - ஆட்கொணர்வு மனு
 - மாண்டமஸ்
 - சான்றிதழ்
 - குவோ வாரன்டோ
 - தடை.

- இருசபை - இருசபை என்பது பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளைக் கொண்டதாகும். இந்தியாவில் , எங்களிடம் 2 அவைகள் உள்ளன , அதாவது மக்களவை மற்றும் ராஜ்யசபா. லோக்சபா என்பது கீழ் சபை மற்றும் இது விதான் சபை (சட்டமன்றம்) என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. ராஜ்யசபா என்பது மேலவை மற்றும் இது விதான் பரிஷத் (சட்டமன்றம்) என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

அமெரிக்கா

- அடிப்படை உரிமைகள் - இந்திய அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அடிப்படை மனித உரிமைகள் அடிப்படை உரிமைகள் என அழைக்கப்படுகிறது. அவர்கள் இந்தியாவின் அனைத்து குடிமக்களுக்கும் உத்தரவாதம் அளிக்கப்படுகிறார்கள். அவை இந்திய அரசியலமைப்பில் 12-35 பிரிவின் கீழ் வழங்கப்பட்டுள்ளன. அடிப்படை உரிமைகள் முழுமையான உரிமைகள் அல்ல ; அவர்களுக்கு நியாயமான கட்டுப்பாடுகள் உள்ளன. அவை நியாயமானவை , அதாவது அவை நீதிமன்றங்களால் செயல்படுத்தக்கூடியவை.
- நீதித்துறையின் சுதந்திரம் - நீதித்துறையின் சுதந்திரம் என்பதன் மூலம் , அரசாங்கத்தின் மற்ற கிளைகளிலிருந்து

சுதந்திரம் என்று அர்த்தம். நீதிமன்றங்கள் அரசு அல்லது தனியார் துறைகளின் செல்வாக்கின் கீழ் இருக்கக் கூடாது.

- நீதித்துறை மறுஆய்வு - நிர்வாக, சட்டமன்ற மற்றும் நிர்வாக நடவடிக்கைகள் நீதித்துறையின் மதிப்பாய்வுக்கு உட்பட்ட செயல்முறையாகும்.
- குடியரசுத் தலைவர் பதவி நீக்கம் - இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 61வது பிரிவு குடியரசுத் தலைவரைக் குற்றஞ்சாட்டுவதை வழங்குகிறது.
- துணை ஜனாதிபதி பதவி - குடியரசுத் தலைவருக்குப் பிறகு 2 வது மிக உயர்ந்த அரசியலமைப்பு அலுவலகம் துணை ஜனாதிபதியின் பதவியாகும். அவர் இந்திய நாடாளுமன்றத்தில் ராஜ்யசபாவின் முன்னாள் தலைவர் ஆவார்.

ஜெர்மனி (வீமர்)

- அவசர காலத்தின் போது அடிப்படை உரிமைகளை நிறுத்துதல் - தேசிய அவசரநிலை இந்திய அரசியலமைப்பில் 352, 353, 354, 358 மற்றும் 359 ஆகிய பிரிவுகளின் கீழ் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

தென்னாப்பிரிக்கா

- இந்திய அரசியலமைப்பில் திருத்தம் செய்வதற்கான நடைமுறை- இந்திய அரசியலமைப்பின் 368 வது பிரிவு திருத்தம் செய்வதற்கான நடைமுறையை வழங்குகிறது. இந்திய அரசியலமைப்பு , பிரிவு 368-ன் கீழ் , ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் 2/3 உறுப்பினர்களுக்குக் குறையாமல் எளிய பெரும்பான்மையால் திருத்தப்படலாம். இந்திய அரசியலமைப்பு இயல்பில் கடினமானதாகவோ அல்லது நெகிழ்வானதாகவோ இல்லை.
- ராஜ்யசபா உறுப்பினர்களின் தேர்தல் - ராஜ்யசபா நாடாளுமன்றத்தின் மேல்சபை ஆகும். ராஜ்யசபாவில் அதிகபட்சமாக 245 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். இந்த 245 பேரில், 233 பேர் மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களின் சட்டமன்றங்களால் திறந்த வாக்குச் சீட்டுகள் மூலம் ஒற்றை மாற்றத்தக்க வாக்குகளைப் பயன்படுத்தி தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள், மீதமுள்ள 12 பேர் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள்.

பிரான்ஸ்

- இந்திய அரசியலமைப்பின் முன்னுரையில் உள்ள குடியரசின் கொள்கைகள் மற்றும் சுதந்திரம் , சமத்துவம் மற்றும் சகோதரத்துவம் ஆகிய இலட்சியங்கள் பிரெஞ்சு அரசியலமைப்பிலிருந்து கடன் வாங்கப்பட்டவை மற்றும் இந்த இலட்சியங்கள் 1789 பிரெஞ்சு புரட்சியின் போது பிறந்தன.

குடியரிமைச் சட்டம், 1955

குடியரிமைச் சட்டம் 1955 என்பது தேசத்தின் தனிநபர்களுக்கு இந்திய குடியரிமையை வழங்குவதற்கான ஒரு சட்டமாகும் .

குடியரிமை பெறுவதற்கான தேவைகள் பற்றிய சுருக்கமான விளக்கத்தை அளிக்கிறது

குடியரிமை என்பது ஒரு தேசத்திற்கும் அந்த குறிப்பிட்ட தேசத்தின் தனி நபருக்கும் இடையிலான உறவாக வரையறுக்கப்படுகிறது ஒரு நாட்டின் குடிமகனாக அல்லது .

குடிமகனாக இருக்க ஒரு தனிநபரிடம் இருக்க வேண்டிய தரம் இது .

குடியரிமை என்பது ஒரு நபர் ஒரு நாட்டின் கடமைகள் மற்றும் ஒரு நாடு . பொறுப்புகளில் உறுதியாக இருப்பதை உறுதி செய்கிறது

தனது குடிமக்களுக்குத் தேவையான சமூக உரிமைகள், அரசியல்

உரிமைகள், சிவில் உரிமைகள் மற்றும் அவர்களுக்குத் தகுதியான சுதந்திரத்தை வழங்குவதன் மூலம் அவர்களின் நலனை உறுதி செய்கிறது குடியுரிமைச் சட்டம் என்பது ஒரு தனிநபரின் குடியுரிமை . உரிமைகளை ஒழுங்குபடுத்தும் மற்றும் கட்டுப்படுத்தும் ஒரு வகைச் இந்தக் கட்டுரையில் .செயலாகும், குடியுரிமைச் சட்டம் 1955 மற்றும் அதன் திருத்தங்கள் பற்றி விரிவாக அறிந்து கொள்வீர்கள் இந்த . வலைப்பதிவில் குடியுரிமைச் சட்டம்1955, இந்தியக் குடியுரிமைச் சட்டம் 1955 மற்றும் குடியுரிமைச் சட்டம் 1955 ஆகியவை எத்தனை முறை திருத்தப்பட்டன என்பதைப் பற்றி மேலும் அறிந்து கொள்வீர்கள்.

குடியுரிமைச் சட்டம் 1955:

குடியுரிமைச் சட்டம் என்பது ஒரு குடிமகனின் உரிமைகள் மற்றும் கடமைகளை உறுதிப்படுத்தும் சட்டத்தால் இயக்கப்படும் ஒரு செயலாகும். குடியுரிமைச் சட்டம் 1955 இந்திய தேசிய சட்டம் என்றும் பிரபலமாக அறியப்படுகிறது. தேசத்தின் தனிநபர்கள் இந்திய குடிமக்கள் என்ற நிலையை இது உறுதி செய்கிறது. இந்திய குடியுரிமைச் சட்டம் 1955 உடன் இந்திய அரசியலமைப்பு ஒரு நபரின் குடியுரிமை நிலையை நிர்வகிக்கிறது. இந்தச் சட்டம் இந்திய

நாடாளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்டு 1955 டிசம்பர் 30 அன்று
தொடங்கப்பட்டது.

குடியுரிமை கொள்முதல்:

இந்தியக் குடியுரிமைச் சட்டம் 1955ன் படி , பின்வரும்
வழிகளில் ஒருவர் இந்தியக் குடிமகன் அந்தஸ்தைப் பெறலாம்:

- பிறப்பு மூலம் குடியுரிமை இந்தியாவில் பிறந்த ஒருவர் -
.இந்திய குடியுரிமைக்கு பொருந்தும்
- வம்சாவளி மூலம் குடியுரிமை இது இந்தியாவைச் சேர்ந்த -
பெற்றோருக்கூப் பொருந்தும் , ஆனால் குறிப்பிட்ட நபர்
வெளிநாட்டில் பிறந்தவர்.
- பதிவு மூலம் குடியுரிமை இது இந்திய மூதாதையர்களைக் -
.கொண்ட தனிநபர்களுக்குப் பொருந்தும்
- இயற்கைமயமாக்கல் மூலம் குடியுரிமை இது இந்தியாவில் -
.நீண்ட காலம் தங்கியிருப்பவர்களுக்கானது
- பிரதேசத்தை இணைப்பதன் மூலம் குடியுரிமை இது இந்திய -
அரசாங்கத்தால் இணைக்கப்பட்ட ஒரு பிராந்தியத்தில் உள்ள
.தனிநபர்களுக்கானது
- அஸ்ஸாம் ஒப்பந்தத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு குடியுரிமை
வழங்குதல்.

குடியரிமை நீக்கம்:

இந்தியக் குடியரிமைச் சட்டம் 1955ன் படி , பின்வரும் நிபந்தனைகளின் கீழ் ஒருவர் இந்தியக் குடிமகனின் அந்தஸ்தில் இருந்து திரும்பப் பெறலாம். அவை:

- குடியரிமையைத் துறத்தல் ஒரு நபர் தனது குடியரிமை : உரிமைகளை விருப்பத்துடன் நிராகரித்தால், சட்டப்பூர்வ முறையில் அவரது குடியரிமை ரத்து செய்யப்படுகிறது.
- குடியரிமை நிறுத்தம் ஒரு இந்திய :குடிமகன் தானாக முன்வந்து மற்றொரு நாட்டின் குடியரிமையை ஏற்றுக்கொண்டால், அவர்களின் இந்திய குடியரிமை ரத்து செய்யப்படலாம்.
- குடியரிமை பறிப்பு இது நேரடியாக இந்திய அரசால் : குடியரிமை .செய்யப்படுகிறது, பதிவு மற்றும் பிரிவு 5 மூலம் குடியரிமை பெற்றவர்களுக்கு இது பொதுவானது . குடியரிமையை ரத்து செய்வதற்கான சில பொதுவான :காரணங்கள்
- ஒரு நபர் தேசத்திற்கு எதிரான அல்லது அவமரியாதைக்குரிய சில செயலையோ அல்லது பேச்சையோ செய்தால்.

- இந்தியக் குடியரிமையைப் பெறுவதில் ஒரு நபர் ஏமாற்றும் செயல்களைச் செய்தால்.
- போரின் போது தேச விரோதிகளிடம் தேச ரகசியங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வது, வர்த்தகம் செய்வது அல்லது தெரிவிப்பது போன்ற தேச விரோத செயல்களில் தனிநபர் ஈடுபட்டிருந்தால்.
- 7 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இந்தியாவுக்குத் திரும்பாத குடிமகன் மற்றும் கல்வி மற்றும் தேசிய உத்தியோகபூர்வ காரணங்களைத் தவிர்த்து , இந்தியாவுக்கு வெளியே வசிப்பவராக இருந்தால்.

குடியரிமை மற்றும் அரசியலமைப்பு:

இந்திய அரசியலமைப்பு விதி 1955 குடியரிமைச் சட்டம் தொடர்பான சில கட்டுரைகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. இதில் இந்திய அரசியலமைப்பின் 5 முதல் 11 வரையிலான பிரிவுகள் அடங்கும்.

- குடியரிமை என்பது அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்தில் 5வது பிரிவின் மையமாக உள்ளது.
- பிரிவு 6 பாகிஸ்தானில் இருந்து இந்தியாவிற்கு குடிபெயர்ந்த சில தனிநபர்களின் குடியரிமை உரிமைகள் தொடர்பானது.

- பிரிவு 7 குறிப்பிட்ட பாகிஸ்தானிய குடியேற்றவாசிகளின் குடியரிமை உரிமைகள் பற்றியது.
- பிரிவு 8 இந்தியாவிற்கு வெளியே வாழும் இந்திய பாரம்பரியத்தின் சில நபர்களின் குடியரிமை உரிமைகளை முழுமையாக விவரிக்கிறது.
- ஒரு வெளிநாட்டு நாட்டின் குடியரிமையை விருப்பத்துடன் பெறுபவர் அந்த நாட்டின் குடிமகன் அல்ல என்பதை கட்டுரை 9 வெளிப்படுத்துகிறது.
- பிரிவு 10 குடியரிமை உரிமைகளை தொடர்வது பற்றி கூறுகிறது.
- சட்டத்தின் மூலம் குடியரிமைக்கான உரிமையை பாராளுமன்றம் எவ்வாறு நிர்வகிக்கலாம் என்பதை கட்டுரை 11 கோடிட்டுக் காட்டுகிறது.

குடியரிமை திருத்தம்:

குடியரிமைச் சட்டம் 1955 எத்தனை முறை திருத்தப்பட்டது என்ற கேள்விக்கான பதில் 5. சட்டம் இதுவரை ஐந்து முறை திருத்தப்பட்டுள்ளது. அவை:

1. 1986: இது ஜனவரி 1950 மற்றும் ஜூலை 1987 க்கு இடையில் இந்தியாவில் பிறந்தவர்களுக்கு இந்திய குடியரிமையை வழங்கியது.
2. 2003: இருவரும் அல்லது பெற்றோர்களில் எவரேனும் இந்தியராக இருந்தால் மட்டுமே தனிநபருக்கு குடியரிமை வழங்கப்படும் என்று அது கூறுகிறது.
3. 2005: பிரிவு 7A ஒரு புதிய பிரிவாக மாற்றப்பட்டது மற்றும் இந்திய வெளிநாட்டு குடிமக்கள் பதிவு விதிகள் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.
4. 2015: இது பதிவு மற்றும் குடியரிமை மற்றும் வெளிநாட்டு குடியரிமை ஆகியவற்றைக் கையாள்கிறது.
5. 2019: பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ் மற்றும் ஆப்கானிஸ்தான் ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த இந்துக்கள் , பௌத்தர்கள், சீக்கியர்கள், பார்சிகள், ஜெயின்கள் மற்றும் கிறிஸ்தவர்கள் உட்பட ஆறு சமூகங்களைச் சேர்ந்தவர்கள், டிசம்பர் 14, 2014க்கு முன் இந்தியாவில் தங்கியிருக்க அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள். குடியரிமைச் சட்டம் 1955 என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட இடம் அல்லது தேசத்தைச் சேர்ந்த ஒரு நபரின் அடையாளத்தை வழங்கும் ஒரு முக்கியமான செயலாகும். இது தனிநபருக்குத் தேவையான

அடிப்படை உரிமைகளை வழங்க உதவுகிறது. குடியுரிமைச் சட்டம் 1955, இந்திய தேசத்தின் அடிப்படை உரிமைகளை அதன் தனிநபர்களுக்கு வழங்குவதால் மிகவும் முக்கியமானது. சட்டத்தின் வழக்கமான திருத்தம் மற்றும் சட்டத்தின் சரியான ஒழுங்குமுறை ஆகியவை குடியுரிமைச் சட்டம் 1955 ஐ தனித்துவமாக்கியது மற்றும் பல சமூகப் பிரச்சினைகள் இருந்தபோதிலும் தேசத்தை நிலையானதாக இயக்குகிறது. .

முதற்கட்டத்திற்கு: குடியுரிமைச் சட்டம் , 1955, இந்தியாவில் குடியுரிமை தொடர்பான அரசியலமைப்பு விதிகள்.

முதன்மைப் பாடங்களுக்கு: இந்தியக் குடியுரிமையைப் பெறுதல் மற்றும் தீர்மானித்தல், குடியுரிமைச் சட்டத்தின் திருத்தங்கள், 1955. செய்திகளில் ஏன்?

குடியுரிமைச் சட்டம், 1955 அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்திற்குப் பிறகு குடியுரிமையைப் பெறுவதற்கும் இழப்பதற்கும் வழங்குகிறது. முதலில், சட்டம் 1955 காமன்வெல்த் குடியுரிமையையும் வழங்கியது. ஆனால், இந்த விதி குடியுரிமை (திருத்த) சட்டம் , 2003 மூலம் ரத்து செய்யப்பட்டது .

இந்தியாவில் குடியரிமை தொடர்பான அரசியலமைப்பு விதிகள்

என்ன?

- அரசியலமைப்பு பகுதி II இன் கீழ் 5 முதல் 11 வரையிலான பிரிவுகள் வரை குடியரிமையைக் கையாள்கிறது .
எவ்வாறாயினும், இது சம்பந்தமாக நிரந்தர அல்லது விரிவான விதிமுறைகள் எதுவும் இதில் இல்லை.
- அதன் தொடக்கத்தில் (அதாவது ஜனவரி 26, 1950 அன்று) இந்தியாவின் குடிமக்களாக மாறிய நபர்களை மட்டுமே இது அடையாளம் காட்டுகிறது .
- அதன் தொடக்கத்திற்குப் பிறகு குடியரிமையைப் பெறுதல் அல்லது இழப்பது போன்ற பிரச்சனைகளை இது கையாள்வதில்லை .
- இது போன்ற விஷயங்கள் மற்றும் குடியரிமை தொடர்பான வேறு எந்த விஷயத்திற்கும் சட்டத்தை இயற்றுவதற்கு பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது . அதன்படி, நாடாளுமன்றம் குடியரிமைச் சட்டத்தை (1955) இயற்றியுள்ளது, அது அவ்வப்போது திருத்தப்பட்டு வருகிறது.

குடியரிமை எவ்வாறு வரையறுக்கப்படுகிறது?

குடியரிமை என்பது தனிமனிதனுக்கும் அரசுக்கும் இடையிலான உறவைக் குறிக்கிறது . மற்ற நவீன மாநிலங்களைப் போலவே, இந்தியாவிலும் இரண்டு வகையான மக்கள் உள்ளனர் - குடிமக்கள் மற்றும் வேற்றுக்கிரகவாசிகள் குடிமக்கள் இந்திய அரசின் முழு உறுப்பினர்கள் மற்றும் அதற்கு விசுவாசமாக இருக்க வேண்டும் அவர்கள் அனைத்து சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளையும் அனுபவிக்கிறார்கள்

குடியரிமை என்பது குடிமக்கள் அல்லாதவர்களை விலக்குவதால் விலக்குவதற்கான ஒரு யோசனையாகும் . குடியரிமை வழங்குவதற்கு இரண்டு நன்கு அறியப்பட்ட கொள்கைகள் உள்ளன. 'ஜூஸ் சோலி ' பிறந்த இடத்தின் அடிப்படையில் குடியரிமையை வழங்கினாலும் , 'ஜூஸ் சங்குனிஸ் ' இரத்த உறவுகளுக்கு அங்கீகாரம் அளிக்கிறது .

மோதிலால் நேரு கமிட்டியின் (1928) காலத்திலிருந்தே , இந்தியத் தலைமை ஜூஸ் சோலியின் அறிவொளிக் கருத்துக்கு ஆதரவாக இருந்தது.

ஜூஸ் சங்குனிஸ் என்ற இனக் கருத்தும் இந்திய
நெறிமுறைகளுக்கு எதிரானது என்பதால் அரசியலமைப்புச்
சபையால் நிராகரிக்கப்பட்டது .

இந்த குடியரிமைச் சட்டம் எவ்வாறு நடைமுறைக்கு வருகிறது?

- இந்தியாவில் குடியரிமைக்கான உரிமை அதன்
சுதந்திரத்திற்குப் பிறகுதான் தொடங்கியது . 1948 இல் ரத்து
செய்யப்பட்ட 1914 ஆம் ஆண்டின் பிரிட்டிஷ் குடியரிமை
மற்றும் அன்னிய உரிமைகள் சட்டத்தைக் கொண்டிருந்த
சுதந்திரத்திற்கு முந்தைய காலத்தில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி
அத்தகைய உரிமைகளை வழங்கவில்லை .
- பிரிட்டிஷ் குடியரிமைச் சட்டத்தின் கீழ் இந்தியர்கள்
குடியரிமை இல்லாமல் பிரிட்டிஷ் குடிமக்களாக
தற்காலிகமாக வகைப்படுத்தப்பட்டனர்.
- 1947 இல் இந்தியாவின் பிரிவினையின் விளைவாக
இந்தியாவையும் பாகிஸ்தானையும் பிரிக்கும் புதிய
எல்லைகளில் பெரிய அளவிலான மக்கள்
நடமாட்டம் ஏற்பட்டது .
- மக்கள் தங்கள் விருப்பப்படி ஒரு நாட்டில் வசிக்கவும் , அந்த
நாட்டின் குடியரிமையைப் பெறவும் விடுவிக்கப்பட்டனர்.

- இச்சூழலில், இந்த புலம்பெயர்ந்தோரின் குடியுரிமையை நிர்ணயம் செய்வதற்கான உடனடி நோக்கத்தை நிவர்த்தி செய்வதற்கான அரசியலமைப்பின் குடியுரிமை விதிகளின் வரம்பை அரசியலமைப்பு சபை மட்டுப்படுத்தியது.
- பின்னர் 1955 இல் பாராளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்ட குடியுரிமைச் சட்டம் குடியுரிமை தேவைகள் மற்றும் தகுதிக்கான குறிப்பிட்ட விதிகளை உருவாக்கியது.

இந்திய குடியுரிமை பெறுதல் மற்றும் தீர்மானித்தல் என்றால் என்ன?

1955 ஆம் ஆண்டின் குடியுரிமைச் சட்டம் குடியுரிமையைப் பெறுவதற்கான ஐந்து வழிகளை பரிந்துரைக்கிறது , அதாவது பிறப்பு, வம்சாவளி, பதிவு, இயற்கைமயமாக்கல் மற்றும் பிரதேசத்தை இணைத்தல்.

பிறப்பால்:

- இந்தியாவில் ஜனவரி 26, 1950 அன்று அல்லது அதற்குப் பிறகு பிறந்தவர், ஆனால் ஜூலை 1, 1987 க்கு முன், அவரது பெற்றோரின் தேசியத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் பிறப்பால் இந்தியக் குடிமகன் ஆவார்.

- ஜூலை 1, 1987 அன்று அல்லது அதற்குப் பிறகு இந்தியாவில் பிறந்த ஒருவர், அவர் பிறக்கும் போது அவரது பெற்றோரில் ஒருவர் இந்தியக் குடிமகனாக இருந்தால் மட்டுமே இந்தியக் குடிமகனாகக் கருதப்படுவார்.
- மேலும், டிசம்பர் 3, 2004 அன்று அல்லது அதற்குப் பிறகு இந்தியாவில் பிறந்தவர்கள் , அவர்களது பெற்றோர் இருவரும் இந்தியக் குடிமக்களாக இருந்தால் அல்லது அவர்களது பெற்றோரில் ஒருவர் இந்தியக் குடிமகனாகவும் , மற்றவர் சட்ட விரோதமாக குடியேறியவராக இல்லாவிட்டால் மட்டுமே இந்தியக் குடிமக்களாகக் கருதப்படுவார்கள். அவர்களின் பிறப்பு .
- இந்தியாவில் நியமிக்கப்பட்ட வெளிநாட்டு தூதர்களின் குழந்தைகள் மற்றும் எதிரி வேற்றுக்கிரகவாசிகளின் குழந்தைகள் பிறப்பால் இந்திய குடியுரிமை பெற முடியாது.

பதிவு மூலம்:

- மத்திய அரசு , ஒரு விண்ணப்பத்தின் பேரில் , பின்வரும் வகைகளில் ஏதேனும் ஒன்றைச் சேர்ந்தவராக இருந்தால் , எந்தவொரு நபரையும் சட்டவிரோதமாக குடியேறியவர்) இந்தியக் குடிமகனாகப் பதிவு செய்யலா (அல்லம், அதாவது:-

- இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்த ஒருவர் , பதிவு செய்வதற்கு விண்ணப்பம் செய்வதற்கு முன் ஏழு வருடங்கள் இந்தியாவில் வசிக்கிறார்;
- இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்த ஒருவர் , பொதுவாகப் பிரிக்கப்படாத இந்தியாவிற்கு வெளியே ஏதேனும் ஒரு நாட்டில் அல்லது இடத்தில் வசிக்கிறார்;
- இந்தியக் குடிமகனைத் திருமணம் செய்துகொண்டு , பதிவு செய்வதற்கு விண்ணப்பம் செய்வதற்கு முன் ஏழு ஆண்டுகள் இந்தியாவில் சாதாரணமாக வசிப்பவர்;
- இந்தியாவின் குடிமக்களாக இருக்கும் நபர்களின் மைனர் குழந்தைகள்;
- முழு வயது மற்றும் திறன் கொண்ட ஒரு நபர் , யாருடைய பெற்றோர்கள் இந்தியாவின் குடிமக்களாக பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர்;
- முழு வயது மற்றும் திறன் கொண்ட ஒரு நபர் , அல்லது அவரது பெற்றோரில் ஒருவர் , சுதந்திர இந்தியாவின் முந்தைய குடிமகனாக இருந்தார் , மேலும் பொதுவாக இந்தியாவில் பன்னிரண்டு மாதங்கள் வசிப்பவர் , பதிவுக்கு விண்ணப்பம் செய்வதற்கு முன்;

- இந்திய அட்டைதாரரின் வெளிநாட்டுக் குடிமகனாக ஐந்து ஆண்டுகளாகப் பதிவுசெய்யப்பட்ட முழு வயது மற்றும் திறன் கொண்ட ஒரு நபர் , மற்றும் பதிவு செய்வதற்கு விண்ணப்பம் செய்வதற்கு முன் இந்தியாவில் சாதாரணமாக பன்னிரண்டு மாதங்கள் வசிப்பவர்.
- ஒரு நபர் ஆகஸ்ட் 15, 1947 க்குப் பிறகு பிரிக்கப்படாத இந்தியாவிலோ அல்லது இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக மாறிய பிற பிரதேசத்திலோ பிறந்திருந்தால் , அவர் அல்லது அவரது பெற்றோரில் ஒருவர் இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவராகக் கருதப்படுவார்.
- மேற்கண்ட அனைத்து வகை நபர்களும் இந்தியக் குடிமக்களாகப் பதிவு செய்யப்படுவதற்கு முன்பு விசுவாசப் பிரமாணம் எடுக்க வேண்டும்

வம்சாவளி மூலம்:

- ஜனவரி 26, 1950 அன்று அல்லது அதற்குப் பிறகு இந்தியாவிற்கு வெளியே பிறந்த ஒருவர் , ஆனால் டிசம்பர் 10, 1992 க்கு முன் , அவர் பிறந்த நேரத்தில் அவரது தந்தை இந்தியக் குடிமகனாக இருந்தால் , அவர் வம்சாவளியின் அடிப்படையில் இந்தியாவின் குடிமகன் ஆவார்.

- டிசம்பர் 10, 1992 அன்று அல்லது அதற்குப் பிறகு இந்தியாவுக்கு வெளியே பிறந்த ஒருவர் , அவர் பிறக்கும் போது அவரது பெற்றோரில் யாராவது இந்தியக் குடிமகனாக இருந்தால் , அவர் இந்தியாவின் குடிமகனாகக் கருதப்படுவார்.
- இந்தியாவிற்கு வெளியே அல்லது டிசம்பர் 3, 2004க்குப் பிறகு பிறந்த ஒருவர் குடியுரிமை பெற வேண்டும் என்றால் , அந்தச் சிறுவன் வேறு நாட்டின் கடவுச்சீட்டை வைத்திருக்கவில்லை என்றும் , அவனது பிறப்பு ஒரு வருடத்திற்குள் இந்தியத் தூதரகத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது என்றும் அவரது பெற்றோர் அறிவிக்க வேண்டும்.பிறப்பு .

இயற்கைமயமாக்கல் மூலம்:

- குடியுரிமைச் சட்டத்தின் மூன்றாவது அட்டவணையில் உள்ள அனைத்துத் தகுதிகளையும் பூர்த்திசெய்து , 12 ஆண்டுகள் விண்ணப்பிக்கும் தேதிக்கு முந்தைய)12 மாதங்கள் மற்றும் மொத்தத்தில் 11 ஆண்டுகள் முழுவதும் (இந்தியாவில் வசிப்பவராக இருந்தால், ஒரு நபர் குடியுரிமை மூலம் குடியுரிமையைப் பெறலாம்.

பிராந்திய ஒருங்கிணைப்பு மூலம்:

- எந்தவொரு வெளிநாட்டுப் பகுதியும் இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக மாறினால் , அந்த பிரதேசத்தின் மக்களில் யார் இந்திய குடிமக்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதை இந்திய அரசாங்கம் குறிப்பிடுகிறது . அத்தகைய நபர்கள் அறிவிக்கப்பட்ட தேதியிலிருந்து இந்திய குடிமக்களாக மாறுகிறார்கள் .
- இரட்டை குடியரிமை அல்லது இரட்டை குடியரிமையை சட்டம் வழங்கவில்லை. இது மேலே உள்ள விதிகளின் கீழ் பட்டியலிடப்பட்ட ஒரு நபருக்கு மட்டுமே குடியரிமையை அனுமதிக்கிறது, அதாவது பிறப்பு , வம்சாவளி, பதிவு, இயற்கைமயமாக்கல் மற்றும் பிராந்திய ஒருங்கிணைப்பு.
- இந்த சட்டம் 1986, 1992, 2003, 2005, 2015 மற்றும் 2019 ஆகிய ஆண்டுகளில் ஆறு முறை திருத்தப்பட்டுள்ளது .
- இந்தத் திருத்தங்கள் மூலம் , பிறப்பு உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்ட குடியரிமையின் பரந்த மற்றும் உலகளாவிய கொள்கைகளை பாராளுமன்றம் சுருக்கியுள்ளது.

- மேலும், அவர் அவள் வெளிநாட்டவர் அல்ல என்பதை/ நிரூபிக்க வெளிநாட்டினர் சட்டம் தனிநபர் மீது பெரும் சூழ்ச்சியை சமத்துகிறது .

முக்கியமான திருத்தங்கள் என்ன?

- 1986 திருத்தம்: இந்தியாவில் பிறந்த அனைவருக்கும் ஜூஸ் சொலி என்ற கொள்கையின் அடிப்படையில் குடியரிமை வழங்கிய அரசியலமைப்பு விதி மற்றும் அசல் குடியரிமைச் சட்டம் போலல்லாமல் , 1986 ஆம் ஆண்டு பிரிவு 3 க்கு செய்யப்பட்ட திருத்தம் இந்தியாவில் பிறந்தவர்கள் அல்லது ஜனவரி 26, 1950க்குப் பிறகு , ஆனால் ஜூலை 1, 1987க்கு முன், இந்தியக் குடிமகனாக இருக்க வேண்டும்.
- ஜூலை 1, 1987 க்குப் பிறகும் , டிசம்பர் 4, 2003 க்கு முன்பும் பிறந்தவர்கள், இந்தியாவில் ஒருவரின் சொந்தப் பிறப்பைத் தவிர, அவரது பெற்றோரில் ஒருவர் பிறக்கும் போது இந்தியக் குடிமகனாக இருந்தால் மட்டுமே குடியரிமை பெற முடியும்.
- 2003 திருத்தம்: பங்களாதேஷில் இருந்து ஊடுருவலைக் கருத்தில் கொண்டு , திருத்தம் மேற்கூறிய நிபந்தனையை மேலும் கடுமையாக்கியது.

- இப்போது சட்டம் டிசம்பர் 4, 2004 அன்று அல்லது அதற்குப் பிறகு பிறந்தவர்களுக்கு அவர்களின் சொந்தப் பிறப்புக்கு கூடுதலாக, பெற்றோர் இருவரும் இந்திய குடிமக்களாக இருக்க வேண்டும் அல்லது ஒரு பெற்றோர் இந்திய குடிமகனாக இருக்க வேண்டும் , மற்றவர்கள் சட்டவிரோதமாக குடியேறியவர்களாக இருக்கக்கூடாது.
- இந்தக் கட்டுப்பாடான திருத்தங்களால் , இந்தியா கிட்டத்தட்ட ஜூஸ் சங்குனிஸ் அல்லது இரத்த உறவின் குறுகிய கொள்கையை நோக்கி நகர்ந்துள்ளது .
- சட்டவிரோதமாக குடியேறிய ஒருவர் ஏழு வருடங்கள் இந்தியாவில் வசிப்பவராக இருந்தாலும் , குடியுரிமை அல்லது பதிவு மூலம் குடியுரிமை கோர முடியாது என்பதை இது விளக்குகிறது.
- 2015 திருத்தம்: குடியுரிமை சட்டம் (திருத்தம்), 2015, முதன்மைச் சட்டத்தில் இந்திய வெளிநாட்டு குடிமகன் (OCI) தொடர்பான விதிகளை மாற்றியமைத்துள்ளது . இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவர்கள் (PIO) அட்டைத் திட்டம் மற்றும் OCI கார்டு திட்டத்தை இணைத்து “Overseas Citizen of

India Cardholder” என்ற புதிய திட்டத்தை

அறிமுகப்படுத்தியுள்ளது .

- 2019 திருத்தம்: பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ் மற்றும் ஆப்கானிஸ்தானைச் சேர்ந்த இந்துக்கள் , சீக்கியர்கள், பௌத்தர்கள், ஜைனர்கள், பார்சிகள் மற்றும் கிறிஸ்தவர்கள் ஆகிய ஆறு சமூகங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் டிசம்பர் 31, 2014க்கு முன் இந்தியாவுக்குள் நுழைந்தால் அவர்கள் இந்தியாவில் தொடர்ந்து வாழ அனுமதிக்கும் வகையில் திருத்தம் முன்மொழிகிறது
- இது குடியரிமைக்கான தேவையை 11 ஆண்டுகளில் இருந்து வெறும் 5 ஆண்டுகளாக குறைக்கிறது.
- இரண்டு அறிவிப்புகள் இந்த புலம்பெயர்ந்தோருக்கு பாஸ்போர்ட் சட்டம் மற்றும் வெளிநாட்டினர் சட்டம் ஆகியவற்றிலிருந்து விலக்கு அளித்தன.
- பங்களாதேஷ் இந்து சட்டவிரோத குடியேறிகளுக்கு குடியரிமை வழங்கலாம் என்பதால் இந்த மசோதாவுக்கு அசாமில் ஏராளமான அமைப்புகள் எதிர்ப்பு தெரிவித்தன.
- பங்களாதேஷில் இந்துக்களும் பௌத்தர்களும் சிறுபான்மையினர், மதத் துன்புறுத்தலைத் தவிர்ப்பதற்காக

இந்தியாவுக்குத் தப்பிச் சென்றனர் , ஆனால் வங்கதேசத்தில் முஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையாக இருப்பதால் அவர்களைப் பற்றி அப்படிச் சொல்ல முடியாது என்பதுதான் இந்த மசோதாவுக்கு அளிக்கப்பட்ட நியாயம்.

சுய மதிப்பிட்டு கேள்விகள்

- இந்திய அரசியல் அமைப்பை முகபுரையை விவரிக்க
- இந்திய குடியரிமை பயன்பாட்டின் நோக்கங்களை கூறுக
- இந்திய குடியரிமை திருத்தச் சட்டத்தை விவரிக்க

அலகு - II

அடிப்படை உரிமைகள் - கட்டளைக் கொள்கைகள் -
அடிப்படைக் கடமைகள்

நோக்கங்கள்

- அடிப்படை உரிமைகளை அறிக
- அடிப்படை கடமைகள் பகுபாய்க
- அரசியலமைப்பில் முக்கியமான திருத்தங்கள்

அடிப்படை உரிமைகள் (FUNDAMENTAL RIGHTS)

வாழ்க்கைக்கு எப்படி காற்றும் ஒளியும் தேவையோ அதே போன்று மனிதனுடைய உரிமையான வாழ்க்கைக்கு அடிப்படை உரிமைகள் தேவைப்படுகின்றன. இந்த அடிப்படை உரிமைகள் சர்வாதிகார ஆட்சியாளர்களிடமிருந்த மக்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பதால் அவை நிரந்தரமாகப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். அடிப்படை உரிமைகள் என்றால் கட்டுப்பாடற்ற வரம்பில்லாக உரிமைகளாகவும் இருக்கக்கூடாது. கட்டுப்பாடற்ற உரிமைகள் குழப்பத்தில் தான் முடியும். ஆகையால் அடிப்படை உரிமைகள் மேலுள்ள கட்டுப்பாடுகளையும் அரசியலமைப்பிலேயே சேர்த்து விடுகிறார்கள். அரசியலமைப்பின் மூன்றாம் பகுதியில் 12வது விதியிலிருந்து 35வது விதி முடிய முப்பத்தி நான்கு விதிகள் அடிப்படை உரிமைகளைப் பற்றி விவரிக்கின்றன. “ஒரு அரசில் மக்கள் அனுபவிக்கும் உரிமைகளைக் கொண்டே அந்த அரசின் தன்மைகளை அறிந்து கொள்ளலாம்” என்று அரசியலறிஞர் லாஸ்கி கூறியுள்ளது

குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும். அடிப்படை உரிமைகள் இந்தியாவின் 'மாக்னகர்ட்டா' என்று புகழப்படுகிறது.

அடிப்படை உரிமைகளின் முக்கிய தன்மைகள்:

1. இந்திய அரசியல் அமைப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள் மற்ற நாடுகளில் உள்ளதை விட மிகவும் விரிவானது. பெரும்பாலான உரிமைகள் இந்திய மக்களுக்கு மட்டுமே உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சில உரிமைகள் அதாவது சட்டத்தின் முன் சமம், மத உரிமை போன்ற உரிமைகள் இந்தியர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், அந்நியர்களுக்கும் பொருந்தும்.
2. அரசியல் அமைப்பிலுள்ள உரிமைகள், அரசாங்கத்தின் மீதும் அதன் அதிகாரிகள் மீதும் சில அடிப்படையான தடைகளை விதிக்கின்றன. இவ்விதமான அடிப்படையான தடைகளுக்கு அரசாங்கமும், பாராளுமன்றமும் மட்டுமல்ல எல்லா விதமான அதிகாரிகளுக்கும் மத்திய மாநில அரசுகள், மத்திய மாநில சட்ட மன்றங்கள் மாவட்ட நிர்வாகங்கள், நகராட்சிகள் முதலியன கட்டுப்பட்டு செயலாற்ற வேண்டும்.
3. அடிப்படை உரிமைகளும் சில எல்லைக்குள்ளேயே உறுதிப்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளன. கட்டுப்பாடற்ற உரிமைகள் சமூகப்பாதுகாப்புக்கும் அமைதிக்கும் ஊறுவிளைவிக்கும். இந்திய அரசியல் அமைப்பில் அடிப்படை உரிமைகளும் கட்டுப்பாடுகளும் சேர்ந்தே விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டுதான் உரிமைகளை அனுபவிக்க முடியும். சட்டங்களும் இயற்ற முடியும்.

4. 1967, பிப்ரவரி 27-ல் தலைமை நீதி மன்றத்தில் 17-வது அரசியல் அமைப்புத் திருத்ததின் மேல் கொடுக்கப்பட்ட தீர்ப்பின்படி அடிப்படை உரிமைகளை நீக்கவோ, திருத்தியமைக்கவோ, பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரமில்லை. இந்திய பாராளுமன்றம் அடிப்படை உரிமைகளைப் பற்றிய எந்தவிதத் திருத்தமோ கொண்டு வர முடியாது. அடிப்படை உரிமைகளுக்குப் புறம்பான எந்தவொரு சட்டமும், பாராளுமன்றத்தாலோ, மாநில சட்டசபைகளாலோ நிறைவேற்ற முடியாது. ஆனால் 1971-ல் நிறைவேற்றப்பட்ட 24-வது திருத்தத்தின்படி, அரசியலமைப்பிலுள்ள எந்தவொரு பகுதியையும் அடிப்படை உரிமைகள் உள்பட திருத்தியமைக்கும் அதிகாரம் இந்திய பாராளுமன்றத்திற்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.
5. அடிப்படை உரிமைகளை உத்திரவாதாம் செய்வதோடு நின்றுவிடாமல், அவைகளை மக்கள் நிலை நாட்டிக் கொள்ளுவதற்கும் விதிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. நீதிமன்றங்கள் மூலம் மக்கள் தங்கள் உரிமைகளை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளலாம். அதற்கான கட்டளைகள் பிறப்பிக்கவும் நீதி மன்றங்களுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவே ஒரு அடிப்படை உரிமையாகவும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.
6. அடிப்படை உரிமைகள், பாதுகாப்புப் படையினருக்கும் காவல் படையினருக்கும் அமுலாகாது அல்லது பொருந்தாது என்று கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படலாம். மேலும் தேசிய நெருக்கடி

நடைமுறையில் இருக்கும் பொழுது உரிமைகள் தாமாகவே தள்ளி வைக்கப்படுகின்றன.

இந்திய அரசியலமைப்பில் அடிப்படை உரிமைகள்: அடிப்படை உரிமைகள் அரசியலமைப்பால் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது. அவை தனிமனிதரின் ஒட்டுமொத்த வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக உள்ளது. ஆரம்பத்தில் அரசியலமைப்பில் 7 அடிப்படை உரிமைகள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் சொத்துரிமை என்பது 1978-ம் வருட 44வது அரசியலமைப்பு திருத்தப்படி எடுக்கப்பட்டு விட்டது. தற்போது சொத்துரிமை அரசியலமைப்பின் 12-வது பகுதியில் 300-வது விதியாக சாதாரண சட்ட உரிமையாகவே சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. எனவே தற்போது 6 அடிப்படை உரிமைகள் மட்டுமே உள்ளது. அவைகளை கீழ்க்கண்டவாறு வகைப்படுத்தலாம்.

சமத்துவ உரிமை: (Right to Equality)

சமத்துவ உரிமை 14 முதல் விதிகள் வரை விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. சட்டத்தின் முன் இந்திய மக்கள் எல்லோரும் சமம். மக்களிடையே, மதம், இனம், வகுப்பு, பிறப்பிடம், பால் வேறுபாடுகளின்றி எல்லோரும் இந்நாட்டவர்கள் என்று சமமாக நடத்தப்பட வேண்டும். நாட்டிலுள்ள சமூக வேறுபாடுகளை அகற்ற இந்த உரிமை அத்தியாவசியமாகிறது. எல்லோரும் சமம் என்று சமவாய்ப்புகளை உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும் சில விதி விலக்குகளும் உள்ளன. சமூகத்தில் பொருளாதாரத் துறையிலும் கல்வியிலும் பின்தங்கியவர்களுக்குத் தனியாக ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுகின்றன. ஆட்சித் துறைக்கு நியமனம் செய்வதிலும், குறிப்பிட்ட சதவிகிதம் இடங்கள் அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்படுகின்றன. 14-

ம் விதியில் குறிப்பிட்டுள்ள சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது அரசியலமைப்பின் அடிப்படைத் தன்மையாக உச்சநீதிமன்றம் அறிவித்துள்ளது. எனவே இதனை அரசியலமைப்பு திருத்தம் மூலம் மாற்ற முடியாது.

சுதந்திர உரிமைகள்: (Right to Freedoms) அரசியலமைப்பில் 19-வது விதியின் கீழ் மிகவும் முக்கியமான ஆறு சுதந்திர உரிமைகள் உத்தரவாதம் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவைகள் பின்வருமாறு:

1. கருத்துக்களை வெளியிடவும், பேசவும் உரிமை (Freedom of Speech Expression)
2. கூடுவதற்கு உரிமை (Freedom of Assembly)
3. சங்கங்கள் அமைத்துக் கொள்ள உரிமை (Freedom of Association)
4. நடமாட உரிமை (Freedom of Movement)
5. உறைவிடம், குடியேறுதல் பற்றிய உரிமை (Freedom to reside, settle)
6. வாழ்க்கைத் தொழில், வாணிகம் பற்றிய உரிமை (Freedom of profession, trade etc.)

ஆரம்பத்தில் 19-ம் விதியின் கீழ் ஏழு உரிமைகள் இருந்தன. ஆனால் 1978-ம் வருட 44-ம் அரசியல் சட்ட திருத்தத்தின்படி சொத்து வாங்கவும், வைத்திருக்கவும், விற்கவும் உள்ள உரிமை எடுக்கப்பட்டுவிட்டது. 19வது விதியின் முன்பகுதியில் சுதந்திர

உரிமைகள் சொல்லப்பட்டு பின் பகுதியில் அவைகளின் மேல் போடப்பட்டுள்ள கட்டுப்பாடுகளும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

1. உரிமையைத் தவறான வழியில் உபயோகித்து அவதூறு வழக்குகளில் முடியாதவாறு இருக்க வேண்டும்.
2. நீதிமன்றங்களை அவதூறாகப் பேசுவதற்கு பேச்சுரிமையைப் பயன்படுத்தக் கூடாது.
3. சமூகத்திலுள்ள நன்னடத்தை நெறிகளுக்கு விரோதமாக இருக்கக் கூடாது.
4. நாட்டின் பாதுகாப்பிற்கு ஆபத்து நேராத வண்ணம் பேச்சுரிமையை உபயோகிக்க வேண்டும்.
5. வெளிநாடுகளுடன் உள்ள நல்லுறவைப் பாதிக்கக் கூடாது.
6. பொது அமைதியைப் பாதிக்கக் கூடாது.
7. குற்றமோ கிளா `ச்சியோ செய்யத் தூண்டி விடும்படியாகப் பேச்சுரிமை அமையக் கூடாது.

நாட்டில் பிரிவினைச் சக்திகளை ஒடுக்கவும் நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டை வளர்க்கவும்

16-வது அரசியல் அமைப்புத் திருத்தம் 1963-ல் நிறைவேற்றப் பட்டது.

நாட்டின் ஒரு பகுதியிலிருந்து மற்றொரு பகுதிக்குத் தடையின்றிச் செல்ல உரிமையுண்டு. ஆனால் போர் முனைக்குச் செல்லுவதைத் தடை செய்யலாம். தொத்து நோயுள்ள வட்டாரத்திற்கு மற்ற பகுதியிலிருந்து மக்கள் போவதைத் தடுக்கலாம். அல்லது அமைதி ஒழுங்கு நிலை நாட்ட குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு மக்களுடைய நடமாட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்தலாம்.

குடிமகன் எந்தவொரு தொழிலையும் வாணிபத் தையும் நடத்தலாம். ஆனால் தொழில்களைச் செய்ய வேண்டுமானால் குறிப்பிட்ட தகுதிகளைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

20-ம் விதி சட்டப்படியான நடவடிக்கை மூலம் அல்லாமல் எந்த குற்றம் சாட்டப்பட்ட மனிதனும் அளவுக்கு அதிகமாகவும் கொடுங்கோன்மையுடனும் தண்டிக்கப்படக்கூடாது என்று கூறுகிறது. மேலும் இந்த விதியின் படி சட்டத்தை மீறினால் மட்டுமே ஒருவன் தண்டிக்கப்பட வேண்டும். சட்டம் பரிந்துரைக்கும் தண்டனைக்கு மேலாக அதிகமான தண்டனை வழங்கப்படக்கூடாது.

21-ம் விதியின்படி எந்த மனிதரிடமிருந்தும் சட்டப்படி அல்லாமல் வாழ்வையும், தனிசுதந்திரத்தையும் பறிக்கப்பட முடியாது. விதி எண் 21ன்படி அரசு 6 லிருந்து 14 வயதுக்குட்பட்டவர்களுக்கு கட்டாய இலவச கல்வி வழங்கவேண்டும். இந்த விதி 2002 செய்யப்பட்ட 80வது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின்படி சேர்க்கப்பட்டது.

22-வது விதி எந்த ஒரு மனிதரும் கைது செய்யப்படுவதிலிருந்து, காவலில் வைக்கப்படுவதிலிருந்தும் பாதுகாப்பு அளிக்கிறது.

சுரண்டலுக்கு எதிரான உரிமை:

ஆண், பெண் மற்றும் குழந்தைகளை விற்பல், வாங்குதல் மக்களை இழி தொழில் புரியச் செய்தல், கட்டாய இலவசப்பணி, அடிமைத் தொழில், கட்டாய உழைப்பு போன்றவை அரசியலமைப்பால் தடை செய்யப்பட்டுள்ளன. இதன்படி 14 வயதுக்குக் குறைவான சிறுவர் சிறுமிகளை தொழிற்சாலைகள், சுரங்கங்கள் போன்றவற்றில் பணிபுரியச் செய்வதும் கொத்தடிமை முறையும் அரசியலமைப்பில்

தடைசெய்யப்பட்டுள்ளன. ஆனால் பொதுக் காரியங்களுக்காக அரசாங்கம் கட்டாயப் பணியைச் கொண்டு வரலாம். குற்றங்களுக்குத் தண்டனையாக கட்டாயப் பணியை அளிக்கலாம்.

மத உரிமை

இது இந்தியர்களுக்கும் அந்நியர்களுக்கும் பொதுவானதாகும். அரசியலமைப்பின் 25-ம் விதியின் படி சில கட்டுப்பாடுகளுக்குட்பட்டு, எல்லாருக்கும் எந்த விதமான மதக் கொள்கை களையும் கடைபிடிக்கவும், பின்பற்றவும் பரப்பவும் உரிமையுண்டு. 25 முதல் 28 வரையிலான விதிகள் மத உரிமை பற்றி கூறுகின்றன. 26-ம் விதிப்படி பொது அமைதி, சுகாதாரம், சமுதாய நீதிமொழிகள் இவைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு எல்லா மத நிறுவனங்களுக்கும் தனித்து இயங்கலாம். தங்களுக்கு வேண்டிய அமைப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம். அல்லது சொத்துக்களை

மாநிலங்கள் மக்கள் மீது வரி விதித்தல் மூலம் பெறப்படும் பணத்தை எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தின் மேம்பாட்டுக்கோ, பராமரிப்புக்காக செலவு செய்யக்கூடாது. 28-ம் விதியின்படி அரசு நிதி உதவியுடன் செயல்படும் கல்வி நிறுவனங்களில் எந்த சமயம் தொடர்பான போதனைகள் கூடாது.

பண்பாடு மற்றும் கல்வி உரிமை:

அரசாங்கத்தால் நேரிடையாக நடத்தப்படும் அல்லது அதன் உதவியுடன் நடத்தப்படும் கல்விக் கூடங்களில் படிப்பதற்காகச் சேர்க்கும் போது மதம், இனம், சாதி, மொழி அடிப்படையில் வேற்றுமை காட்டக் கூடாது என்று அரசியலமைப்பின் 29-ம் விதியில் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த 29-ம் விதி சமய சிறுபான்மையினருக்கு

மட்டுமல்லாமல் மொழி சிறுபான்மையினருக்கும் பாதுகாப்பு வழங்கி உள்ளது. உச்சநீதிமன்ற உத்தரவுப்படி மொழியை பாதுகாத்துக் கொள்ளும் உரிமையானது மொழியை பாதுகாப்பதற்காக போராட்டம் நடத்தும் உரிமையையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. அடுத்து 30-வது விதிமத, மொழி சிறுபான்மையினருக்கு மேலும் பல உரிமைகளை வழங்கியுள்ளது. இதன்படி எல்லா சிறுபான்மையினரும் கல்வி நிலையங்களை தொடங்கவும் நிர்வாகம் செய்யவும் உரிமை உண்டு.

சொத்துரிமை

அரசியலமைப்பிலுள்ள 31இ 31யஇ 31டிஇ 31உஇ ஆகிய விதிகள் எல்லோருக்கும் சொத்துரிமையை உத்திரவாதம் செய்கின்றன. சொத்துக்கள் வைத்து அனுபவிக்கவும், விற்கவும் பின் சந்ததிகளுக்கு விட்டுச் செல்லவும் உரிமை உண்டு. சொத்துரிமை என்பது மிகவும் விவாதத்துக்குரிய, பிரச்சனைக்குரிய சிக்கல் வாய்ந்த உரிமையாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. 1978-ம் ஆண்டின் 44-ம் திருத்தச் சட்டம் சொத்துரிமையை அடிப்படை உரிமைகள் பட்டியலிலிருந்து அகற்றி விட்டது. இப்போது சொத்துரிமை சாதாரண சட்ட உரிமையாகவே உள்ளது.

சட்டப்படி பரிகாரம் தேடும் உரிமை

எல்லோருக்கும் தங்களுடைய அடிப்படை உரிமைகளை நீதிமன்றங்களின் முன் எடுத்துச் சென்று நீதி மன்றங்களின் மூலம் நிலைநாட்டிக் கொள்ள உரிமையுண்டு. இது அடிப்படை உரிமையாக அரசியல் அமைப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. அடிப்படை உரிமைகளை நிலை நாட்டுவதற்காக கட்டளைகளைப் பிறப்பிக்க நீதிமன்றங்களுக்கு

அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. நீதிமன்றங்கள் மூலம் உரிமைகளை நிலைநாட்டிக் கொள்ளலாம்.

“நீதி மன்றங்களின் முன் நிறுத்தல் உத்தரவு” அல்லது ஆட்கொணர் நீதிப் பேராணை: காரணமின்றிக் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் வைக்கப்பட்டுள்ள கைதி இதன் மூலம் பரிகாரம் தேடிக் கொள்ளலாம்.

“பொதுக் கடமை செய்ய வைத்தல் உத்தரவு” அல்லது கட்டளை நீதிப்பேராணை: இந்திய அரசியலமைப்புப்படி தலைமைநீதிமன்றமோ, மாநில நீதி மன்றங்களோ அனுமதிக்கப் பெற்ற நீதிமன்றங்களோ இந்த நீதி உத்திரவையிடலாம். பொது நலன்களைக் கருதி பொதுக் கடமைகளைச் செய்ய வைப்பதற்காகவே இந்த உத்தரவு அதிகாரம் உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது.

“ஆவணக் கேட்பு நீதிப்பேராணை”: ஒரு வழக்கை விரைவாகவும், சிறந்த முறையிலும் விசாரணை செய்து நீதி வழங்க வேண்டுமென்பதற்காக, கீழ் நீதிமன்றத்தில் முடிவுறாதிருக்கும் வழக்கையும் அது சம்பந்தமான பதிவேடுகளையும் தனக்கு அனுப்பி வைக்குமாறு அதற்கு உத்தரவிட தலைமை நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரமுண்டு. கீழ் நீதிமன்றத்திற்குப் போதிய தகுதியில்லாத காரணத்திற்காகவும் வழக்கை மேல் மன்றத்திற்கு அனுப்பி வைக்குமாறு உத்தரவிடலாம். அரசாங்கம் அல்லது பொது நிறுவனங்களிடமிருந்து ஆட்சித்துறை வழக்குகளைத் தன்னிடம் அனுப்பி வைக்குமாறு மேல் நீதிமன்றம் உத்தரவிடலாம்.

“அதிகாரத்தை விளக்க வைத்தல் உத்தரவு” அல்லது உரிமையேதுவினா: ஒருவர் செயலொன்றைச் செய்வதற்குத் தகுதியில்லாத போது, எந்த அதிகாரத்தின் கீழ் அது செய்யப்படுகிறதென்று விளக்கிக் கூறுமாறு அவருக்கு நீதிமன்றம் உத்தரவு பிறப்பித்து ஆராய்ந்த பிறகு, அதை நிச்சயிக்கின்றது.

“தடை நீதிப்பேராணை: கீழ் நீதிமன்றத்தில் நடக்கும் ஒரு வழக்கைப் பற்றிய விசாரணைகளை கீழ்க்கண்ட காரணங்களுக்காக, தடுத்து நிறுத்தி வைக்குமாறு அதற்கு உத்தரவிட மாநில உயர்நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உண்டு. ய) கீழ் நீதிமன்றத்திற்கு வழக்கை விசாரணை செய்ய அதிகாரமில்லை என்றும், டி) இயற்கை நியதிகளுக்கு விரோதமாக அமைந்திருக்கிறதென்ற மாணத்திற்காகவும் விசாரணையை நிறுத்தி வைக்கலாம்.

படைவீரர்களும் அடிப்படை உரிமைகளும்: அரசியலமைப்பின் 33-வது விதி படைவீரர்கள் மற்றும் பொது ஒழுங்கை நிலைநாட்டும் பணியில் மாற்றியமைக்கவும் பாராளுமன்றத்துக்கு அதிகாரம் அளித்துள்ளது. இந்த விதியின் முக்கிய நோக்கம் மேற்கண்ட பிரிவினைத் தத்தம் கடமைகளை ஒழுங்காக நிறைவேற்றவும் கட்டுப்பாட்டைக் காத்துப் பராமரிக்கவுமே ஆகும். இதன்படி பாராளுமன்றம் 1950-ல் ராணுவச் சட்டம், கடற்படைச் சட்டம், விமானப்படைச் சட்டம் ஆகிய சட்டங்களை இயற்றியது. 1966-ல் காவல் படை உரிமை கட்டுப்பாட்டுச் சட்டம் இயற்றியது. 34-வது விதியின் படி ராணுவச் சட்டம் அமுலில் உள்ள பகுதிகள் அடிப்படை உரிமைகளை வரையறைப்படுத்த பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. 35-வது விதியின் படி அடிப்படை உரிமைகளை

கட்டுப்படுத்தும் சட்டங்களை இயற்ற பாராளுமன்றத்துக்கு மட்டுமே உரிமை உண்டு. மாநில சட்டமன்றங்களுக்கு எந்த உரிமையும் கிடையாது.

அடிப்படை உரிமைகள் மீதான வரையறைகள்:

அடிப்படை உரிமைகள் முழுமையானவை அல்ல. வரம்பற்ற உரிமைகள் ஒழுங்கற்ற செயற்பாடுகட்கே வழிவகுக்ககும்.

பொதுநலம் கருதிய வரையறைகள் சமத்துவ உரிமை சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமம் என்றும் வாய்ப்புகள் சமமாக வழங்கப்பட வேண்டும் எனச் சொன்னாலும் சமுதாய நலன் கருதி அட்டவணைச் சாதியினரும் பிற்படுத்தப்பட்டோரும் சிறப்புச் சலுகைகள் பெறுகின்ற வகையில் திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. கூடும் உரிமை, பேச்சுரிமை மற்றும் சங்கம் அமைக்கும் உரிமை போன்றவைகளும் அரசின் பாதுகாப்பு, சட்டம் ஒழுங்கு போன்றவற்றிற்காக வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளன.

நெருக்கடி நிலைக்கால வரையறைகள் நெருக்கடி நிலைப்பிரகடம் நடைமுறையின் இருக்கும் போது உறுப்பு 19 வழங்கும் சுதந்திரங்கள் அனைத்தும் தற்காலிகமாகரத்துச் செய்யப்படலாம். உயிர் வாழும் உரிமையும், தனிநபர் சுதந்திர உரிமையும் (விதி 21 மற்றும் 22) ரத்துச் செய்யப்பட முடியாது என 44வது அரசியலமைப்புத் திருத்தம் கூறுகிறது.

தடுப்புக் காவல் சட்டங்கள் மூலம் வரையறை பல்வேறு காலக் கட்டங்களில் மத்திய அரசாங்கமும் மாநில அரசாங்கங்களும் தடுப்புக் காவல் சட்டங்கள் பலவற்றை இயற்றியுள்ளன. தேசியப் பாதுகாப்புச் சட்டம், அத்தியாவசியப் பணிகள் பராமரிப்பு, அன்னியச் செலாவணிப்

பராமரிப்பு மற்றும் கள்ளக் கடத்தல் தடுப்புச் சட்டம் மற்றும் பயங்கரவாதச் செயல்கள் தடுப்புச் சட்டம் போன்றவை சாதாரண நடைமுறைகளைப் பின்பற்றாமல் சம்பந்தப்பட்டவர்களைக் கைது செய்யவும், காவலில் வைக்கவும் அரசாங்கங்கட்கு உரிமையை வழங்குகின்றன. இவை அடிப்படை உரிமைகளின் மீது வரையறைகளை உருவாக்குகின்றன. ஒன்பதாவது அட்டவணையின் வரையறை அரசியலமைப்பின் ஒன்பதாவது அட்டவணையில் சேர்க்கப்படும் சட்டங்கள் நீதிபுணராய்விருந்து பாதுகாக்கப்படுகின்றன. இவ்வட்டவணையில் இடம் பெறும் சட்டங்களை எளித்து எவரும் நீதிமன்றம் செல்ல இயலாது. அடிப்படை உரிமை எதனையும் பாதிக்கும் சட்டத்தை இதில் சேர்ப்பதன் மூலமாகவும் அடிப்படை உரிமையின் மீது வரையறை செய்யப்படலாம்.

அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய மதிப்பீடு 1. விதிகளை விட விதிவிலக்குகள் அதிகம் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாகக் காட்டப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள் முழுமையானவை அல்ல. இவை கூறும் விதிகளை விட விதிவிலக்குகள் அதிகமாக உள்ளன. இவற்றை அடிப்படை உரிமைகள் என அழைப்பதை விட அடிப்படை உரிமைகள் மீதான வரையறைகள் என்று அழைக்கலாம். இத்தகைய விமரிசனம் அரசியல் நிர்ணயச் சபையில் செய்யப்பட்டது.

பல உரிமைகள் விடுபட்டு விட்டன பேச்சுச் சுதந்திரத்தையும் கருத்துச் சுதந்திரத்தையும் கூறும் உரிமை பத்திரிக்கைச் சுதந்திரத்தைச் கூறவில்லை. வேலை பார்க்கும் உரிமை என்பது வழங்கப்படவில்லை. இவை அடிப்படை உரிமைகளில் சேர்க்கப்பட

வேண்டும் என்ற கோரிக்கை அண்மைக்காலமாக வலுப்பெற்று வருகிறது.

விளங்காத மொழியமைப்பு அடிப்படை உரிமைகளைக் கூறும் விதிகள் சில சிறியனவாகவும் சில மிகப்பெரியனவாகவும் அமைந்துள்ளன. அவற்றில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள சொற்களும் சொற்றொடர்களும் சட்ட நுட்பம் மிக்கவையாகச் சாதாரணமானவர்களால் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் அமையவில்லை. சட்ட வல்லுநர்களின் விவாதங்கட்கு விருந்தளிக்கும் வகையில் அவை அமைந்துள்ளன.

ஒரு கையால் கொடுத்து மறுகையால் எடுப்பது அடிப்படை உரிமைகளை ஒருகையால் கொடுத்து விட்டு மறுகையால் எடுப்பது போன்று அமைத்துள்ளனர். அவற்றின் மீதான வரையறைகள் அவற்றைப் பயனற்றவையாக்குகின்றன. இத்தகைய கருத்தினை சாக்ளா என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நீதிமன்றத்தின் மாறுபட்ட தீர்ப்புகள் அடிப்படை உரிமைகள் தெளிவாகக் கூறப்படவில்லை என்பதை நீதிமன்றங்களின் மாறுபட்ட தீர்ப்புகளே வெளிப்படுத்துகின்றன. அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பாக ஒரு வழக்கில் சொன்ன தீர்ப்பினை அதே நீதி மன்றம் வேறொரு வழக்கில் முற்றிலும் மாறுபட்டுச் சொல்லியுள்ள நிலையைக் காணலாம். அடிப்படை உரிமைகள் இந்திய அரசிலமைப்பின் முக்கிய அங்கம். அரசியல் நிர்ணயச் சபையில் அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான விமரிசனங்கட்கு டாக்டர். அம்பேத்கார் விடையளித்தார். இந்தியாவில் நிலவிய சூழ்நிலைகளைக் கருத்திற் கொண்டே அவை வடிவமைக்கப்பட்டன என்பதைச் சுட்டிக்காட்டினார். இந்திய அரசியல்

அமைப்பில் உறுதிப்பாடு செய்யப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள் நிரந்தரமானவை, புனிதமானவையாகும்.

இந்திய அரசியல் அமைப்பின் நான்காவது பகுதியல் 36 லிருந்து 61 விதிகள் வரை வழிகாட்டி நெறிகள் கூறப்படுகின்றன. நாடாள்வதில் வழிகாட்டி நெறிகளும் அடிப்படைத் தன்மை வாய்ந்ததாகும். வழிகாட்டி நெறிகளும் அடிப்படை உரிமைகளும் நமது அரசியலமைப்பின் மனசாட்சியாக உள்ளது என்று கிரன்வில் ஆஸ்டின் கூறுகிறார். வழிகாட்டி நெறிகள் இந்திய அரசியலமைப்பின் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பான அம்சம் என்று அம்பேத்கார் கூறுகிறார். அரசு வழிகாட்டி நெறிகளை அரசு பின்பற்றி நடைமுறைப்படுத்துகிறதா என்று மக்கள் பார்த்துக் கொள்வார்கள் என்றார்.

வழிகாட்டி நெறிகளின் முக்கிய அம்சங்கள்: அரசியல் துறையில், எப்படி வயது வந்த மக்களுக்கு ஆட்சியில் பங்கெடுத்துக் கொள்ள சம வாய்ப்புகள் உண்டோ அதே போன்று பொருளாதாரத்துறையிலும் சமத்துவம் நிலவ வேண்டும். இதற்கு வழிகாட்டி நெறிகள் அடிகோலுகின்றன. மக்களுக்கு அரசாங்கத்தின் கடமைகள் என்னவென்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

பொருளாதார சமூக அரசியல் தொடர்பான நெறிமுறைகள்

மக்களுக்குச் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நீதியும், சமத்துவமும் கிடைக்கும். சாதி வகுப்புகளற்ற சமுதாயம் தோன்றும். கீழ்க்கண்ட குறிக்கோள்களை அடைய நாட்டின் கொள்கைகள் அமைய வேண்டும். எல்லோருக்கும் ஆண் பெண் வேறுபாடின்றி, போதுமான வாழ்க்கை வசதிகள் கிடைக்க வேண்டும். பொதுநன்மைக்கு உகந்ததாக நாட்டின் செல்வம் பங்கீடு செய்யப்பட வேண்டும்.

குழந்தைகளையும், இளைஞர்களையும், தவறான வழிகளில் பயன்படுத்தாமல் பாதுகாக்க வேண்டும். ஆண், பெண் இருபாலருக்கும் சம வேலைக்கு சம ஊதியம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். எல்லோருக்கும் கல்வி, வேலை வாய்ப்புகள் வேலையில்லாத போது உதவி முதிர்ந்த வயதில். நோய்க் காலங்களில் பண மருத்துவ உதவிகள் கொடுக்க வேண்டும். பதினான்கு வயதுக்குக் கீழ் எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் கட்டாய இலவசக் கல்வி தர வேண்டும். உணவு ஊட்டம், வாழ்க்கைத்தரம், பொது சுகாதாரம் இவைகளின் தரத்தை உயர்த்துதல். சுதந்திரம், மதிப்புள்ள சூழ்நிலைகளில், சுகாதாரமான முறையில் குழந்தைகள் வளர, வாய்ப்புகளும் வசதிகளும் அவர்களுக்கு கிடைக்கும் படி செய்ய வேண்டும். பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளாலும் மற்ற குறைபாடுகளினாலும் மக்களுக்கு நீதி கிடைக்கக்கூடிய வாய்ப்புகள் மறுக்கப்படுவதை சரி செய்வதற்காக இலவச சட்ட உதவி செய்து தரப்பட வேண்டும். தொழில் உற்பத்தி செய்யப்படும் நிறுவனங்களில் தொழிலாளர்களுக்கு பங்கு அளிக்க வேண்டும். தம்முடைய சுற்றுப்புறத்தைப் பாதுகாத்து மேன்மையடையச் செய்யவும், நாட்டின் காட்டு வளத்தையும், வன விலங்குகளையும் பாதுகாக்கவும் அரசு முயற்சிக்க வேண்டும்.

காந்திய கொள்கைகள் தொடர்பான நெறிகள்:

வேண்டிய அதிகாரங்களுடன் சுயமாக இயங்கும் கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களை ஏற்படுத்துதல். தனிப்பட்ட முறையிலும், கூட்டுறவு முறையிலும் குடிசைத் தொழில்களை வளர்த்தல். சமூகத்தில், பொருளாதாரம், கல்வித்துறை ஆகியவற்றில் பின்தங்கிய மக்களுடைய நலன்களைப் பாதுகாத்து, மேம்பாடு அடையச் செய்தல். உடல் நலத

துக்கு ஊறு விளைவிக்கும் குடி, போதைப் பொருள்கள், மருந்துகள் முதலியவற்றை விலக்குதல். கால்நடையையும், பயிர்த்தொழிலையும் விஞ்ஞான முறையில் மாற்றியமைத்தல். பால் கொடுக்கும் கால்நடைகள், பசுக்கள் கன்றுகள் ஆகியவைகளின் கொலை வதையைத்தடுத்தல். தேசிய, வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்களைப் பாதுகாத்தல். நிர்வாகத் துறையிலிருந்து நீதித்துறையைப் பிரித்து ஒரே மாதிரியான சிவில் சட்டத்தைக் கொண்டு வருதல். ஊராட்சி மன்றங்கள் வலுவாக்கப்பட்டு அவை சிறப்பான அமைப்புகளாக ஆக்க அரசு முயற்சி எடுக்க வேண்டும்.

உலக அமைதி தொடர்பான நெறிகள்:

உலக அமைதியையும், பாதுகாப்பையும் காப்பாற்ற வேண்டும். வெளிநாடுகளுடன் நேர்மையான, தன்மதிப்புக் கெடாத வகையில் உறவு கொள்ளுதல். உடன்படிக்கையினால் வரும் கடமைகளுக்கும், பன்னாட்டுச் சட்டத்திற்கும் மதிப்புக் கொடுத்தல். நடுநிலைத் தீர்ப்பு மூலம் பன்னாட்டு வழக்குகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள ஊக்குவித்தல்.

பிற நெறிகள்:

சமுதாயத்தில் நலிந்த பிரிவுகள் குறிப்பாக அட்டவணை சாதியினர் மற்றும் பழங்குடியினர் சமுதாய அநீதி மற்றும் சுரண்டலில் இருந்து காக்கப்படவும், மேம்பாடு அடையவும் ஆவன செய்ய வேண்டும். மக்களின் உணவு சத்துள்ளதாக அமைந்து அவர்கள் உடல் நலம் பெற முயற்சிக்க வேண்டும். போதை தரும் பானங்கள் மற்றும் மருந்துப் பொருட்களைப் பயன்படுத்துவதை தடை செய்ய வேண்டும். பெண்களுக்கு மகப்பேறு நிவாரணம் கிடைக்க வகை செய்யப்பட வேண்டும். அரசியலமைப்பின் 44-வது திருத்தத்தின்படி

தனிநபர்களிடையே மட்டுமல்லாமல் மக்கள் பிரிவினர்களிடையேயும் காணப்படும் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வைக் களைய அரசு முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

வழிகாட்டி நெறிகளும், அடிப்படை உரிமைகளும்:

அரசாங்கம் சிலவற்றைச் செய்யக் கூடாதென்று அடிப்படை உரிமைகள் தடைவிதிக்கின்றன. ஆனால் வழிகாட்டி நெறிகளோ அரசாங்கம் சமூக நலத்தை வளர்க்க வேண்டும் என்று பரிந்துரைகள் செய்கின்றன. அடிப்படை உரிமைகளை மக்கள் நீதிமன்றங்கள் மூலம் நிலை நாட்டிக் கொள்ளலாம். ஆனால் வழிகாட்டி நெறிகள் அரசாங்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துவன அல்ல. வழிகாட்டி நெறிகளைச் செயல்படுத்தவில்லை என்று நீதிமன்றங்களில் வழக்கு தொடர முடியாது என்ற 45-வது விதி கூறுகிறது. நீதி மன்றங்கள் மூலம் அவைகளை மக்கள் நிலைநாட்டிக் கொள்ளவும் முடியாது. ஆட்சி செலுத்துவதற்கு அடிப்படை உரிமைகள் எவ்வளவு முக்கியமோ அதே போன்று வழிகாட்டி நெறிகளும் அடிப்படையானதாகும். 42-வது திருத்தத்தின்படி வழிகாட்டி நெறிகள் முன்வரிசையில் வைக்கப்பட்டு, அடிப்படை உரிமைகள் அதன் பின் வைக்கப்பட்டுள்ளன. 25-வது அரசியலமைப்பைத் திருத்தத் தின்படி, வழிகாட்டி நெறிகளை செயல்படுத்துவதற்காக மத்திய பாராளுமன்றம் சட்டங்கள் நிறைவேற்றலாம். 39வது விதியில், உற்பத்திக்கான வளங்களும், செல்வமும் ஓரிடத்தில் குவிந்து விடுவதை தடுக்க வேண்டும். நாட்டின் செல்வங்கள் பொது நலனுக்காக பகிர்ந்தளிக்கப்படுதல் வேண்டும் என்று கூறப்பட்டுள்ள வழிகாட்டி நெறியை செயல்படுத்துவதற்காக கொண்டு வரப்பட்ட எந்தவொரு சட்டமும், அடிப்படை உரிமைகளைப்

பாதித்தாலும் குறைத்தாலும், அரசியலமைப்பிற்கு விரோதமானதாகாது என ஏப்ரல் 1973-ல் இந்தியத் தலைமை நீதிபதி ஒருமித்த தீர்ப்பை கூறியுள்ளார். மத்திய மாநில அரசுகளும், அதாவது பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநிலச் சட்டசபைகள் தங்கள் கொள்கைகளை உருவாக்கும் பொழுது வழிகாட்டி நெறிகளைக் குறிக்கோளாகக் கருத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். நிறைவேற்றப்படக்கூடிய, நிலை நாட்டக்கூடிய, அரசாங்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துகின்ற விதிகளைத் தான் அரசியல் அமைப்பில் சேர்க்க வேண்டுமென்ற மொழிய நீதி நெறிகளான வழிகாட்டி நெறிகளைச் சேர்ந்திருக்கக்கூடாது என்கிறார் பேராசிரியர் வீயர், என்றாலும் வழிகாட்டி நெறிகளால் சில நன்மைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. சமூக பொருளாதார அரசியல் சமத்துவம் ஏற்படுவதற்கும், சமூக நல நாடு ஏற்படுவதற்கும் வழிகாட்டி நெறிகள் அடிகோலுகின்றன. இதனால், வழிகாட்டி நெறிகளை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதற்காக முக்கியத்துவம் கொடுத்து அரசியல் அமைப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன

அடிப்படை உரிமைகளும் வழிகாட்டி நெறிகளு இந்திய அரசியலமைப்பின் குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களாக அமைந்துள்ளன. இவற்றிடையே சில வேறுபாடுகள் உள்ளன. அவை பின்வருமாறு:

அடிப்படை உரிமைகள்	வழிகாட்டி நெறிகள்
இவை அரசியலமைப்பின் 3வது பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளன. (உறுப்புகள் 12 முதல் 35 வரை)	இவை அரசியலமைப்பின் 4வது பகுதியில் உள்ளன. (உறுப்புகள் 36 முதல் 51 வரை)
இவை அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் மாதிரியில் அமைந்துள்ளன.	இவை அயர்லாந்து அரசியலமைப்பின் மாதிரியில் அமைந்துள்ளன.

இவை மக்களின் பயன்பாட்டிற்காக வழங்கப்பட உள்ளன.	இவை அரசின் செயற்பாட்டிற்காகக் கூறப்பட்டுள்ளன.
இவை சட்டரீதியானவையாகும். அரசியலமைப்பில் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளன.	மக்கள் சார்ந்துள்ள இவை அமைந்துள்ளன. மக்களின் பாராட்டைப் பெறுபவையாகவுள்ளன.
பாதிக்கப்பட்டால் மக்கள் நீதி மன்றம் சென்று நிவாரணம் பெறலாம்.	இவை நடைமுறைப்படுத்தப்படாவிட்டால் யாரும் நீதிமன்றம் சென்று வழக்கு தொடர முடியாது.
எதிர்மறையாக இவை அமைந்துள்ளன. அரசு எவற்றைச் செய்யக் கூடாது என்பதை அதிகம் கூறுகின்றன.	நேர்மறையாக இவை அமைந்துள்ளன. அரசு எதைச் செய்ய வேண்டும் என வழிகாட்டுகின்றன.
இவற்றின் நோக்கம் மக்கள் மக்களாட்சியின் பயன்களைப் பெறச் செய்வதாகும்.	இவற்றின் நோக்கம் மக்கள் நல அரசை உருவாக்குதல் ஆகும்.
இவ்வுரிமைகளின் வாயிலாக ஒவ்வொரு குடிமகனின் ஆளுமையையும் வளர்த்துக் கொள்ள முடியும்.	இக்கொள்கைகள் தனி மனிதனை இலக்காக்காமல் ஒட்டு மொத்தச் சமுதாய நலனைக் கருத்திற் கொண்டுள்ளன.
அடிப்படை உரிமை பெரிதா வழிகாட்டி நெறி பெரிதா எனும் கேள்வி பலமுறை எழுந்துள்ளது. வழிகாட்டி நெறி அடிப்படை உரிமைகளைவிட முக்கியமானது.	வழிகாட்டி நெறி அடிப்படை உரிமையைவிட மேலானது என்பதை 42வது அரசியலமைப்புத் திருத்தம் உறுதி செய்துள்ளது.
அடிப்படை உரிமைகள் இந்தியாவை அரசியல் ரீதியான மக்களாட்சியாக்க உதவுகின்றன.	வழிகாட்டி நெறிகள் இந்தியாவைச் சமுதாய மற்றும் பொருளாதார ரீதியான மக்களாட்சியாக்க உதவுகின்றன.

வழிகாட்டி நெறிகள் நடைமுறைப்படுத்தப்படுதல்:

வழிகாட்டி நெறிகள் அடங்கிய பட்டியல் நீளமானதாக இருந்தாலும் அதிலுள்ள அநேக நெறிகள் 1950-ம் ஆண்டிலிருந்து மத்தியிலும் மாநிலத்திலும் அமைந்த அரசுகள் நிறைவேற்றியுள்ளன.

1. இதுவரை நிறைவேற்றப்பட `டுள்ள 11-ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் மூலம் சமுதாய, பொருளாதார நீதியை ஏற்படுத்தும் விதமாக திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டு செயல்படுத்தப் பட்டுள்ளன.
2. எல்லா மாநிலங்களுமே நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டங்களை இயற்றி ஜமீன்தார் முறை, ஜாகிர்தார் முறையை ஒழித்துள்ளன. நில உச்சவரம்பு நிலை நாட்டப்பட்டுள்ளது. உபரி நிலங்கள் நிலமற்ற ஏழைகளுக்கு பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.
3. குறைந்த பட்சக்கூலிச்சட்டம் (1945), போனஸ் சட்டம் 1965, குழந்தை தொழிலாளர் ஒழிப்பு சட்டம் 1986, கொத்தடிமை ஒழிப்புச் சட்டம் 1976 போன்றவை மூலம் தொழிலாளர் நலம் பேணப்பட `டுள்ளது.
4. மகப்பேறு நலன் சட்டம் 1961, சம ஊதியச் சட்டம் 1971, ஆகியவை இயற்றப்பட்டு பெண்கள் நலன் பேணப்பட்டுள்ளது.
5. சாதாரண மக்களுக்காக நிதி ஆதாரங்களைப் பயன்படுத்திட 1956-ல் ஆயுள் காப்பீட்டு நிறுவனம், 1969-ல் 14 வங்கிகள் 1971-ல் பொதுக் காப்பீட்டு நிறுவனம் ஆகியவை தேசிய மயமாக்கப்பட்டது. 1971-ல் மன் `னர் மானியம் ஒழிக்கப்பட்டது.
6. சட்டப்பணி ஆணையச் சட்டம் 1971-ல் இயற்றப்பட்டது. இதன் மூலம் ஏழைகளுக்கு இலவச சட்ட உதவி அளிப்பதற்கான

- வகை செய்யப்பட்டுள்ளது. சட்டப்பிரச்சினைகளைச் சமாதானமாக தீர்க்க லோக் அதலங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.
7. கிராமப்புறங்களில் குடிசைத் தொழில் வளர்ச்சிக்கான, சாதி மற்றும் கிராம தொழில் வாரியம் தேசிய சிறு தொழில்களும், கைத்தறி வாரியம், கைவினைப் பொருள் வாரியம் போன்றவைகள் அமைக்கப்பட்டு செயல்பட்டு வருகின்றன.
 8. மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்காக சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டம் 1952, மலைப்பகுதி வளர்ச்சித் திட்டம் 1960, குறைந்த பட்ச தேவை திட்டம் 1974, ஜவஹர் யோஜ் கர் யோஜ்னா 1989, சம்பூர்ண கிராம்னா ஜோஜ் கார் யோஜ்னா 2001, தேசிய கிராமப்புற வேலை வாய்ப்பு உறுதித்திட்டம் 2006 போன்றவை செயல்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன.
 9. 73, 74-வது அரசியலமைப்புத் திருத்தம் மூலம் மூன்றடுக்கு பஞ்சாயத் ராஜ் முறை பல மாநிலங்களில் சிறப்பாக செயல்பட்டு வருகிறது.
 10. தாழ்த்தப்பட்ட மற்றும் பழங்குடி இன மக்கள் நலன்களைப் பேண, தாழ்த்தப்பட்ட மற்றும் பழங்குடியினர் கொடுமைத் தடுப்புச் சட்டம் 1989-ல் இயற்றப்பட்டது. மேலும் 1990-ம் வருட 65-வது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின்படி தாழ்த்தப்பட்ட, பழங்குடியின மக்களுக்காக தேசிய ஆணையம் அமைக்கப்பட்டது.
 11. 1973-ம் வருட கிரிமினல் சட்டத்தொகுப்பின் படி நிர்வாகத் துறையிலிருந்து நீதித்துறை பணி விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டது.

12. 1951-ல் பழங்கால வரலாற்று சின்னம் மற்றும் தொல்லியல் பகுதி பாதுகாப்புச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது.
13. நாடு முழுவதும் ஆரம்ப சுகாதார நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டு மக்களுக்கு இலவச மருத்துவ சேவை செய்யப்பட்டு வருகிறது.
14. சில மாநிலங்களில் பசுவதைத் தடைச் சட்டம் இயற்றிப்பட்டுள்ளது.
15. பல மாநிலங்களில் முதியோர் ஓய்வூதியத் திட்டம் செயல்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
16. பொருளாதார, கல்வித்துறையில் பின் தங்கியுள்ள மக்களுக்கு கல்விக் கூடங்களிலும் வேலைகளில் அமர்த்தப்படுதலிலும், பதவி உயர்விலும் இட ஒதுக்கீடுகள் செய்யப்படுகின்றன. இவ்வாறு மத்திய மாநில அரசாங்கங்கள் பல்வேறு சட்டங்களை இயற்றி அநேக வழிகாட்டி நெறிகளை நிறைவேற்றியுள்ளன.

வழிகாட்டி நெறிகள் பற்றி விமரிசனங்கள்:

அடிப்படை உரிமைகளை விட அதிகமான விமரிசனங்கட்கும் கருத்துரைகளுக்கும் உள்ளாகியுள்ள வழிகாட்டி நெறிகளாகும். பல்வேறு விமரிசனங்கள் அவற்றிலுள்ள நிறை குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டும் வண்ணம் அமைந்துள்ளன.

1. தெளிவற்றவை

பல்வேறு வழிகாட்டி நெறிகள் தெளிவற்றவையாக அமைந்துள்ளன. குறிப்பாக இவை உழைக்கும் வர்க்கத்திற்கும் முதலாளிகட்கும் இடையிலான உறவு நிலை பற்றிக் கூறவில்லை என ஐவர் ஜென்னிங் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

2. சட்ட வலிமையில்லை

வழிகாட்டி நெறிகள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற கட்டாயம் எதுவும் அரசியலமைப்பில் கூறப்படவில்லை. இவற்றை நடைமுறைப்படுத்தாத அரசிற்கு எதிராக எந்தக் குடிமகனும் நீதிமன்றம் செல்ல இயலாது.

3. பழைமைவாதக் கொள்கைகள்

வழிகாட்டி நெறிகளில் பல பழைமைவாதக் கொள்கைகள் சார்ந்து அமைந்துள்ளன எனச் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது.

4. புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள் போன்றவை

வழிகாட்டி நெறிகள் புத்தாண்டு வாழ்த்துக்களைப் போன்று இருப்பதாகவும் அரசியல் நிர்ணயச்சபையில் விமரிசிக்கப்பட்டது.

5. மோதல்களுக்கான வாய்ப்பு

வழிகாட்டி நெறிகள் மோதல்களை விளைவிக்கலாம் என்ற கருத்தினையும் சிலர் சுட்டிக் காட்டினர். வழிகாட்டி நெறிகளை உதாசீனம் செய்யும் பிரதம மந்திரிக்கும் ஜனாதிபதிக்கும் இடையில் மாநில அரசாங்கங்களுடன் மத்திய அரசாங்கம் மோதலாம். வழிகாட்டி நெறிகட்கும் அடிப்படை உரிமைகட்கும் இடையில் மோதல் எழலாம்.

6. பயனற்ற காசோலை

ஒரு வங்கியால் அது விருப்பப்பட்ட நேரம் பணம் வழங்கலாம் என்பதாக வரையப்பட்ட காசோலை போன்றவை வழிகாட்டி நெறிகள் என மு.வு. ஷா குறிப்பிட்டார். வங்கி விருப்பப்பட்ட நேரத்தில் வழங்கும் தொகையால்

பயனில்லை. அதுபோன்று அரசு தன் விருப்பட்ட
வேளையில் வழிகாட்டி நெறிகளை
நடைமுறைப்படுத்துவதால் மக்களுக்குப் பயனிராது.

முக்கியத்துவம்

பல்வேறு விமரிசனங்கள் செய்யப்பட்ட போதும் வழிகாட்டி
நெறிகள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாக அமைந்துள்ளன. வழிகாட்டி
நெறிகளை அரசு பின்பற்றி நடைமுறைப்படுத்துகிறதா என்பதை மக்கள்
பார்த்துக் கொள்வார்கள் என டாக்டர். அம்பேத்கார் அரசியல் நிர்ணயச்
சபையில் குறிப்பிட்டார்.

சமுதாயப் புரட்சியின் அடித்தளம்

ஒரு சமுதாயப் புரட்சியின் அடித்தளமாக வழிகாட்டி நெறிகள்
அமைந்துள்ளன. இவை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டால் இந்தியச்
சமுதாயத்தில் மாபெரும் மாற்றம் ஏற்படும். இத்தகைய கருத்தினை
கிரென்வில் ஆஸ்டின் என்பார் கூறுகிறார்.

பொதுவான அரசியல் பேரறிக்கை

தேர்தல் சமயங்களில் ஒவ்வொரு கட்சியும் ஒரு தேர்தல்
அறிக்கையை வெளியிடுகிறது. அதில் தமது கொள்கைகள் மற்றும்
திட்டங்களை அறிவிக்கிறது. வழிகாட்டி நெறிகள் என்பவை
அனைவருக்கும் பொதுவான அரசியல் பேரறிக்கையாகும்.

மக்கள் நல அரசுச் சித்தாந்தம்

மக்கள் நல அரசு என்பது இன்றைய நாளில் வலியுறுத்தப்பட்டு
வரும் அரசியல் சித்தாந்தம் ஆகும். அத்தகைய மக்கள் நல அரசுச்
சித்தாந்தத்தின் வெளிப்பாடாக அரசு வழிகாட்டி நெறிகள்
அமைந்துள்ளன.

நீதித்துறைக்கு வழிகாட்டி

பல்வேறு வழக்குகளில் நீதித்துறைக்கு வழிகாட்டும் கொள்கைகளாக இவை அமைந்துள்ளன. அரசின் நோக்கங்களாக இவற்றை எடுத்துக் கொண்டு சட்டங்களின் அம்சங்களை நீதிபதிகள் ஆய்வு செய்ய இவை கருவிகளாக அமைந்தள்ளன.

அரசாங்கச் செயற்பாட்டின் அளவுகோல்

அரசாங்கங்கள் எவ்வாறு செயல்படுகின்றன என்பதை அளப்பதற்கான அளவுகோல்களாகவும் இந்நெறிகள் பயன்படுத்தப்படலாம். வழிகாட்டு நெறிமுறைகளில் சில அரசுகளால் சட்ட வடிவம் பெற்றுள்ளன. சத்துணவுத் திட்டம், முதியோர் உதவித்தொகை, ஆதரவற்றோர் நலன் பேணும் திட்டங்கள், இலவசச் சட்ட ஆலோசனை போன்ற அரசின் திட்டங்கள் அரசு வழிகாட்டு நெறிமுறைகள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதற்கான எடுத்துக்காட்டுகளாகும். அரசின் கொள்கைகளிலும் செயற்பாடுகளிலும் நிலைத்ததன்மையும், தொடர்ச்சியையும் உறுதி செய்யவும் வழிகாட்டி நெறிகள் பயன்படுகின்றன. இவற்றின் பயன்பாடு அரசுகளின் செயற்பாடுகளைப் பொறுத்து அமையும். அரசின் செயற்பாடு மக்களின் விழிப்புணர்வு சார்ந்து அமையும். எனவே வழிகாட்டி நெறிகளின் பயன்களை அடைவது மக்களின் கரங்களில் தான் உள்ளது.

அடிப்படைக் கடமைகள் (Fundamental Duties)

இந்திய அரசியலமைப்பிற்கு 1976-ம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்டுள்ள 42-வது திருத்ததின்படி புதிய பகுதி IV A சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இப்பகுதியில் 51A என்ற ஒரே பிரிவில் இந்திய

மக்களுக்கான அடிப்படையான 10 கடமைகள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்திய அரசியலமைப்பின் அடிப்படை கடமைகள் முன்னாள் சோவியத் யூனியன் அரசியலமைப்பிலிருந்து எடுத்து சேர்க்கப்பட்டதாகும்.

ஸ்வரன்சிங் குழுவின் பரிந்துரைகள்

1976-ல் மத்தியில் ஆட்சி செய்த காங்கிரஸ் அரசு அப்போது அமுல் படுத்தப்பட்ட நெருக்கடி நிலை காலத்தில் தேவைப்பட்ட, மக்கள் பின்பற்ற வேண்டிய கடமைகள் பற்றி பரிந்துரை செய்ய சர்தார் கவரன்சிங் தலைமையில் குழு ஒன்றை அமைத்தது. அடிப்படை உரிமைகளை அனுபவிக்கும் மக்கள் சில அடிப்படை கடமைகளையும் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று தெரிவித்தது. இந்தக் குழுவின் பரிந்துரையை ஏற்றுக்கொண்ட அரசு 1976-ல் 42வது அரசியல் திருத்தத்தின்படி அரசியலமைப்பில் பகுதி ஐஏ யு ல் புதிதாக 51- யு என்ற ஒரே விதியைச் சேர்த்து அதில் 10 அடிப்படைக் கடமைகளை இணைத்தது. அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்கள் அடிப்படைக் கடமைகளை அரசியலமைப்பில் சேர்க்காதது மிகப்பெரிய வரலாற்றுத் தவறு என்றும், எனவே அந்த தவறு சரி செய்யப்பட்டு விட்டதாகவும் காங்கிரஸ் கட்சி கருத்து தெரிவித்தது.

ஸ்வரன்சிங் குழு பரிந்துரைகளை மட்டுமே செய்தது. ஆனால் அரசியலமைப்பு திருத்தத்தில் 10 கடமைகள் சேர்க்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். 11-வது கடமை 86-வது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின்படி 2002-ல் சேர்க்கப்பட்டது.

**இந்திய அரசியலமைப்பில் கூறப்பட்டுள்ள பதினோறு அடிப்படைக்
கடமைகள் பின்வருமாறு**

1. அரசியலமைப்பின் வழிநிற்கவும், அதன் நோக்கங்களையும் நிறுவனங்களையும், தேசியக் கொடியையும், தேசிய கீதத்தையும் மதித்து நடக்க வேண்டும்.
2. நம்முடைய சுதந்திரத்திற்கான தேசிய போராட்டத்திற்கு ஊக்கமளித்த உயர்ந்த நோக்கங்களைப் போற்றி வளர்த்து பின்பற்ற வேண்டும்.
3. இந்தியாவின் இறைமையையும் ஒற்றுமையையும், முழுமையையும் ஆதரித்துத் தாங்கி காப்பாற்ற வேண்டும்.
4. நாட்டைப் பாதுகாக்க அழைக்கப்படும் போதெல்லாம் தேசிய சேவை செய்ய வேண்டும்.
5. மத, மொழி வட்டார வேற்றுமைகளைக் கடந்து, இந்திய மக்கள் எல்லோரிடத்திலும் இணக்கம் மற்றும் பொதுவான சகோதரத்துவத்தை வளர்க்க வேண்டும். பெண்களின் மதிப்பிற்கு இழிவுண்டாக்கும் செயல்களை அறவே கைவிட வேண்டும்.
6. நம்முடைய பல திறம்பட்ட நாகரிகத்தின் சிறந்த மரபை மதித்து, பேண வேண்டும்.
7. அறிவியல் நோக்கு, மனிதாபிமானம், ஆராய்ந்து சீர்திருத்தம் செய்யும் மனநிலை முதலியவற்றை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.
8. காடுகள், ஏரிகள், நதிகள், வனவிலங்குகள் உட்பட இயற்கைச் சூழல்களைப் போற்றி சீர்படுத்த வேண்டும். வாழும் உயிர்களிடமெல்லாம் இரக்கம் காட்ட வேண்டும்.

9. பொதுச் சொத்துக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும்.
வன்முறையைக் கைவிட வேண்டும்.

10. தனித்த மற்றும் கூட்டான செயல்களில் சிறப்பாக செயலாற்றும்
தன்மை மூலமாக, உயர்ந்த நிலைகளையும் சாதனைகளையும்
நிகழ்த்தி நாடானது தொடர்ந்து முன்னேற வேண்டும்.

11. ஒவ்வொருவரும் தனது பிள்ளைகளுக்கு 6 முதல் 14 வயது
வரை கல்வி கற்பதற்காக சூழ்நிலையையும், சந்தர்ப்பத்தையும்
ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும்.

இயற்கை சுற்றுப்புறத்தைப் பேணிகாக்க வேண்டுமென்பதை ஒரு
கடமையாகப் புகுத்தியுள்ளது சிறந்த அம்சமாகும். ஒவ்வொரு
குடிமகனும் அறிவியல் போக்கையும், மனிதாபிமானத்தையும்
தன்னுடைய கடமையாக வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பது இந்திய
அரசியலமைப்பில் தான் முதன் முதலில் புகுத்தப்பட்டுள்ளது.
வனவிலங்குகளைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்பது நமது கடமையாக
சேர்க்கப்பட்டிருந்தாலும் இதைப்பற்றிய சட்டம் 1972-ல்
நிறைவேற்றப்பட்டது.

அடிப்படைக் கடமைகளின் சிறப்பம்சம்

அடிப்படைக் கடமைகளை நாம் ஆய்வு செய்யும் போது
அவைகளில் சில ஒழுக்க நெறி கடமைகளாகவும், சில சிவில்
கடமைகளாகவும் இருப்பதைக் காணலாம். உதாரணமாக சுதந்திரப்
போராட்ட நோக்கங்களைப் பேணிப் பாதுகாத்தல், தேசியக்கொடி
தேசியப் பாடல் ஆகியவைகளுக்கு மதிப்பளித்தல் போன்றவை மக்கள்
பின்பற்ற வேண்டிய சிவில் கடமைகளாகும். சில அடிப்படை
உரிமைகள் இந்தியர்களுக்கும் அந்நியர்களுக்கும் பொருந்துவதாக

உள்ளது. ஆனால் அடிப்படை கடமைகள் இந்திய பிரஜைகளுக்கு மட்டுமே பொருந்துவதாகும் அந்நிய குடிமக்களுக்கு இது பொருந்தாது. வழிகாட்டு நெறிகளைப் போலவே அடிப்படை கடமைகளும் நீதிமன்ற கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டவை அல்ல. எந்த நீதிமன்றமும் அடிப்படை கடமைகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்த முடியாது.

அடிப்படைக் கடமைகளைப் பற்றிய திறனாய்வு:

அடிப்படைக் கடமைகள் கீழ்க்கண்ட பல காரணங்களால் குறை சொல்லப்படுகிறது.

1. முதலாவது அடிப்படைக் கடமைகள் விரிவாகக் கூறப்படவில்லை. தேர்தலில் வாக்களித்தல், வரி செலுத்துதல், குடும்பக் கட்டுப்பாடு போன்ற கடமைப் பட்டியலில் இடம் பெறவில்லை. உண்மையில் வரிசெலுத்துவதை ஒரு கடமையாக எவ்வளவு குழு பரிந்துரைத்தது. ஆனால் அதனை காங்கிரஸ் அரசு ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.
2. அடிப்படைக் கடமையில் காணப்படும் அறிவியல் நோக்கு, கூட்டுப் பண்பாடு, உயர்ந்த கொள்கைகள் போன்ற கருத்துக்கள் புரிந்து கொள்ள முடியாதவையாகவும், தெளிவற்றவையாகவும் உள்ளன.

வர்மா குழுவின் கருத்துரை

1999-ல் அமைக்கப்பட்ட வர்மாகுழு அடிப்படைக் கடமைகளை நடைமுறைப்படுத்தும் விதமாக நடைமுறையில் உள்ள சட்டங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு தெரிவித்துள்ளது. 1971-ல் இயற்றப்பட்ட தேசிய கௌரவ அவதிப்புத் தடைச் சட்டத்தின் படி தேசியக் கொடி மற்றும்

தேசிய கீதத்திற்கு இழைக்கப்படும் அவமரியாதை தடுக்கப்பட்டுள்ளது. 1967-ம் வருட சமூக விரோத தடுப்புச் சட்டம் சட்ட விரோத செயல்களில் சமய அடிப்படையில் ஓட்டு சேகரிப்பவர்கள், மதம், இனம், மொழி அடிப்படையில் மக்களிடையே விரோத்தைத் தூண்டுபவர்கள் தகுதி இழப்பு செய்யப்படுகிறார்கள். 1972-ல் இயற்றப்பட்ட வனவிலங்கு பாதுகாப்பு சட்டப்படி அரிய மற்றும் அழியும் நிலையில் உள்ள விலங்கு வகைகளை வாணிபம் செய்வது தடை செய்யப்பட்டுள்ளது. 1981-ம் வருட வனபாதுகாப்பு சட்டப்படி காடழிப்பு, வன நிலங்களை பிற உபயோகத்திற்கு பயன்படுத்துதல் போன்றவை தடை செய்யப்பட்டுள்ளன.

சுய மதிப்பிட்டு கேள்விகள்

- அடிப்படை உரிமைகளைப் பற்றி விவாதிக்கவும்

- அரசியலமைப்பு மாநிலக் கொள்கையின் கோட்பாடுகள் மற்றும் அவற்றின் நோக்கத்தை விளக்கவும்.

- அடிப்படைக் கடமைகள் என்றால் என்ன,

அலகு - III

யூனியன் அரசாங்கம்: ஜனாதிபதி - பிரதமர் மற்றும்
அமைச்சர்கள் குழு - பாராளுமன்றம் - இந்திய உச்ச
நீதிமன்றம்

நோக்கங்கள்

- ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் மற்றும் பணிகள்
- பாராளுமன்றம் இரு அவைகளை காண்க
- இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் அதிகாரத்தை பார்க்க

மாநில அரசு

முகவுரை

இந்திய அரசியலமைப்பு நடுவண், மாநில அரசுகளுக்கான தனித்தனி நிர்வாக முறைகளைக் கொண்ட கூட்டாட்சி அரசாங்கத்தை வழங்குகிறது. இக்கூட்டாட்சியில், தேசியத் தலைநகரான டெல்லி உட்பட 8 யூனியன் பிரதேசங்கள் மற்றும் 28 மாநிலங்கள் உள்ளன. நடுவண் - மாநில அரசுகளுக்கான ஒரு சீரான நிர்வாக அமைப்பினை ஏற்படுத்த அரசியலமைப்பு வழிவகுக்கிறது. அரசியலமைப்பின் பகுதி ஏஐஇல் 152 முதல் 237 வரையிலான சட்டப்பிரிவுகள் அனைத்து மாநிலங்களுக்கான சீரான அமைப்பினைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறது. நடுவண் அரசைப் போன்று மாநில அரசுகளும் நிர்வாகத்துறை, சட்டமன்றம், நீதித்துறை என்ற மூன்று பிரிவுகளின் கீழ் இயங்குகின்றன.

நிர்வாகத்துறை

ஆளுநர்

மாநில நிர்வாகத்தின் அரசியலமைப்புத் தலைவர் ஆளுநர் ஆவார். மாநில ஆளுநரின் பெயரில் மாநில நிர்வாகம் செயல்படுகிறது.

பொதுவாக ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் ஓர் ஆளுநர் இருக்கிறார். ஆனால் நிர்வாகச் சூழலின் காரணமாக ஒரு மாநிலத்தின் ஆளுநர் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களின் ஆளுநராகவும் நியமிக்கப்படலாம்.

அரசியலமைப்பு சட்டப்பிரிவு 154 மாநில ஆளுநரின் நிர்வாக அதிகாரத்தைப் பற்றி கூறுகிறது.

ஆளுநர் நியமனம்

மாநில ஆளுநர், குடியரசுத் தலைவரால் நியமனம் செய்யப்படுகிறார். வழக்கமாக, அவரது பதவிக்காலம் 5 ஆண்டுகள் ஆனால் குடியரசு தலைவரின் விருப்பத்தின் பேரில் அவரது பதவிக்காலம் நீட்டிக்கப்படலாம். பொதுவாக, ஒருவர் தனது சொந்த மாநிலத்தின் ஆளுநராக நியமிக்கப்படமாட்டார். மேலும், அவர் குடியரசுத் தலைவரால் ஒரு மாநிலத்திலிருந்து வேறொரு மாநிலத்திற்கு மாற்றப்படலாம். குடியரசுத் தலைவருக்குத் தனது பணித்துறப்பு கடிதத்தைக் கொடுப்பதன் மூலம் ஆளுநர் எந்நேரத்திலும் பதவி விலகலாம்.

மாநில சட்டமன்றமோ அல்லது உயர் நீதிமன்றமோ ஆளுநரின் பணி நீக்கத்தில் பங்கு பெற முடியாது. ஒருவர் எத்தனை முறை வேண்டுமானாலும் ஆளுநராக நியமிக்கப்படலாம். ஒருவரை ஒரு மாநில ஆளுநராக நியமனம் செய்யப்படுவதில் இரண்டு மரபுகள் பின்பற்றப்படுகின்றன. அவை: ஆளுநராக நியமிக்கப்படும் ஒருவர் தான் எந்த மாநிலத்திற்கு ஆளுநராக நியமிக்கப்பட உள்ளாரோ அந்த மாநிலத்தில் வசிப்பவராக இருத்தல் கூடாது. மேலும் ஆளுநராக

நியமிக்கப்படும் ஒருவரை நடுவண் அரசு, மாநில அரசுடன் கலந்தாலோசித்து அவரது பெயரை முன்மொழிய வேண்டும்.

அரசியலமைப்பு சட்டப்பிரிவு 158(3யு) இன் படி ஒருவர், இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களின் ஆளுநராக நியமிக்கப்படும் பொழுது, குடியரசு தலைவர் ஓர் ஆணையின் மூலம், ஆளுநரின் ஊதியம் மற்றும் படிகளை சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்கள் பகிர்ந்து வழங்க தீர்மானிக்கலாம்.

ஆளுநராவதற்கான தகுதிகள்

இந்திய அரசியலமைப்பின் 157 மற்றும் 158 வது சட்டப்பிரிவுகள் ஆளுநர் பதவிக்குத் தேவையான பின்வரும் தகுதிகளைக் கூறுகின்றன.

- அவர் இந்தியக் குடிமகனாக இருத்தல் வேண்டும்
- 35 வயது நிரம்பியவராக இருத்தல் வேண்டும்
- நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகவோ அல்லது சட்டமன்ற உறுப்பினராகவோ இருத்தல் கூடாது. அவ்வாறு இருப்பின் அவர் ஆளுநராக பதவியேற்கும் பொழுது தாமாகவே அப்பதவி காலியாகிவிடும்.
- அவர், இலாபம் தரும் எந்த தொழிலிலும் ஈடுபடக்கூடாது.

ஆளுநரின் அதிகாரங்கள் மற்றும் பணிகள்

ஆளுநர், மாநில நிர்வாகத்தின் தலைவராக செயல்படுவது மட்டுமல்லாமல் ஏராளமான அதிகாரங்கள் பெற்றவராகவும் திகழ்கிறார். சட்டப்பிரிவு 163 இன் படி, முதலமைச்சரின் தலைமையிலான அமைச்சரவையின் ஆலோசனை மற்றும் வழிகாட்டுதலின்படி ஆளுநர்

குறிப்பிட்ட சில நிகழ்வுகளைத் தவிர மற்ற அதிகாரங்களைச் செயல்படுத்துகிறார்.

நிர்வாக அதிகாரங்கள்

- மாநில சட்டமன்றத் தேர்தலில் பெரும்பான்மை பெறும் கட்சியின் தலைவரை முதலமைச்சராக ஆளுநர் நியமனம் செய்கிறார்.
- முதலமைச்சரின் பரிந்துரையின் பேரில் அமைச்சரவையின் மற்ற உறுப்பினர்களை நியமனம் செய்கிறார்.
- மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையக் குழுவின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களை நியமனம் செய்கிறார்.
- மாநில தலைமை தேர்தல் அதிகாரியை நியமனம் செய்து, அவரது பணிக்காலம், பணியின் தன்மையைத் தீர்மானிக்கிறார்.
- ஆளுநர், மாநிலப் பல்கலைக்கழகங்களின் வேந்தராக செயல்படுவதுடன், துணை வேந்தர்களையும் நியமனம் செய்கிறார்.
- குடியரசுத் தலைவரின் அவசரநிலை பிரகடனம் செய்யப்படும் பொழுது, குடியரசுத் தலைவரின் பெயரில் இவரே மாநிலத்தை நேரடியாக ஆட்சி செய்கிறார்.

சட்டமன்ற அதிகாரங்கள்

ஆளுநர் மாநில சட்டமன்றத்தின் ஓர் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாவார். ஆனால், அவர் சட்டமன்றத்தின் உறுப்பினராக இல்லை. ஆளுநர் பின்வரும் சட்டமன்ற அதிகாரங்களைப் பெற்றுள்ளார்.

- ஆளுநர் சட்டமன்ற கூட்டத்தைக் கூட்டவும் ஒத்தி வைக்கவும் சட்டமன்றத்தைக் கலைக்கவும் உரிமைப் பெற்றுள்ளார்.

- தேர்தல் முடிந்து சட்டசபை அமைந்த முதல் கூட்டத் தொடரிலும் மற்றும் ஒவ்வொரு ஆண்டு முதல் கூட்டத்திலும் உரையாற்றுகின்றார்.
- நிலுவையிலுள்ள மசோதா குறித்து சட்டமன்ற அவைகளுக்கு ஆளுநர் செய்தி அனுப்பலாம்.
- சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் பணியிடம் காலியாக இருக்கும்பொழுது சட்டமன்றத்தை தலைமை ஏற்று நடத்த எந்த சட்டமன்ற உறுப்பினரை வேண்டுமானாலும் ஆளுநர் நியமனம் செய்யலாம்.
- ஆங்கிலோ-இந்தியன் வகுப்பினரிலிருந்து ஓர் உறுப்பினரை மாநில சட்டமன்றத்திற்கு நியமனம் செய்யலாம்.
- கலை, இலக்கியம், அறிவியல், கூட்டுறவு இயக்கம் மற்றும் சமூக சேவை போன்றவற்றில் சிறந்து விளங்கும் நபர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து மாநில சட்டமேலவையின் 6 இல் 1 பங்கு இடங்களுக்கு அவர்களை நியமனம் செய்கிறார்.
- மாநில சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்படும் ஒவ்வொரு மசோதாவும் ஆளுநர் கையொப்பமிட்ட பின்னர் மட்டுமே சட்டமாகும். ஆனால், சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு மசோதா ஆளுநர் ஒப்புதலுக்காக அனுப்பப்படும் பொழுது ஆளுநர் கையொப்பமிடலாம் அல்லது நிறுத்தி வைக்கலாம் அல்லது மீண்டும் மறு பரிசீலனைக்காக சட்டமன்றத்திற்கே திருப்பி அனுப்பலாம்.

- அரசியலமைப்பு சட்டப்பிரிவு 213 இன் கீழ் ஆளுநர் மாநில சட்டமன்றம் நடைபெறாத பொழுது அவசர சட்டத்தைப் பிறப்பிக்கலாம். ஆனால் அந்த அவசரசட்டம், 6 மாதத்திற்குள் மாநில சட்டமன்றத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும், அவசரசட்டத்தை எந்நேரத்திலும் ஆளுநர் திரும்பப் பெறலாம்.
- மாநிலத்தின் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கை, மாநில அரசுப்பணியாளர் தேர்வாணையக் குழுவின் அறிக்கை, மாநில அரசின் தணிக்கைக்குழு அறிக்கைகளை சட்டமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கின்றார்.

நிதி அதிகாரங்கள்

- மாநிலத்தின் ஆண்டு வரவு-செலவு திட்டத்தினை தயார் செய்து சட்டமன்றத்தில் அறிமுகம் செய்யும் கடமையை ஆளுநருக்கு அரசியலமைப்பு வழங்குகிறது. தேவைப்பட்டால், துணை வரவு செலவு திட்டத்தையும் அறிமுகம் செய்யலாம்.
- ஆளுநரின் முன் அனுமதியுடன் தான் பண மசோதாவை சட்டமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்த முடியும்.
- அரசின் எதிர்பாராச் செலவினங்களுக்காக ஆளுநர் அவசர நிதியிலிருந்து நிதி ஒதுக்கீடு செய்ய முடியும்.
- பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் நகராட்சிகளின் நிதிநிலையை ஆய்வு செய்ய ஒவ்வொரு ஐந்தாண்டிற்கு ஒருமுறை நிதி ஆணையம் ஒன்றை அமைக்கிறார்.

நீதித்துறை அதிகாரங்கள்

- மாநில அரசின் தலைமை வழக்குரைஞரை நியமனம் செய்கிறார்.
- உயர்நீதிமன்றத்தின் ஆலோசனையின் பேரில் மாவட்ட நீதிபதிகளின் நியமனம் மற்றும் பதவி உயர்வு போன்ற பணிகளை மேற்கொள்கிறார்.
- ஆளுநரின் ஆலோசனையின் பேரில் குடியரசுத் தலைவர் உயர்நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதியை நியமனம் செய்கிறார்.
- குற்றவாளிகளின் கருணை மனு அடிப்படையில் குற்றவாளிகளை மன்னிக்கலாம் அல்லது குற்றவாளிகளின் தண்டனையைக் குறைக்கலாம் அல்லது நிறுத்தி வைக்கலாம் (மரண தண்டனையைப் பெற்ற குற்றவாளியைத் தவிர)

விருப்புரிமை அதிகாரங்கள்

- குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்காக ஆளுநர் ஒரு மசோதாவை நிறுத்தி வைக்க முடியும்.
- மாநில சட்டமன்ற பொதுத் தேர்தலில் எந்த கட்சியும் அறுதி பெரும்பான்மையைப் பெறாத போது ஆளுநர் எந்தக் கட்சி தலைவரையும் ஆட்சி அமைக்க அழைக்கலாம்.
- சட்டமன்றத்தில் நம்பிக்கை வாக்கெடுப்பின் பொழுது பெரும்பன்மையை நிரூபிக்க முடியாமல் போனால் அமைச்சரவையை ஆளுநர் கலைக்க முடியும்.

அவரசகால அதிகாரங்கள்

மாநில அரசு அரசியலமைப்பு விதிகளுக்கேற்ப செயல்படவில்லை என்று ஆளுநர் உறுதியாக நம்பினால் அரசியலமைப்பு சட்டப்பிரிவு 356இன் கீழ் மாநில அரசை கலைக்க குடியரசுத் தலைவருக்கு பரிந்துரை செய்யலாம். மாநில அரசு கலைக்கப்பட்டவுடன், மாநிலத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி நடைமுறைக்கு வரும். ஆளுநர் குடியரசுத் தலைவரின் பிரதிநிதியாக மாநிலத்தை நிர்வாகம் செய்கிறார்.

ஆளுநரின் சிறப்புரிமைகள்

சட்டப்பிரிவு 361(1) ஆளுநருக்கான கீழ்க்காணும் சிறப்புரிமைகளை வழங்குகின்றது.

- தனது பணிகள் மற்றும் அதிகாரத்தைச் செய்ய வேண்டும் என எண்ணுவதிலும் செயல்படுத்துவதிலும் எந்த நீதிமன்றத்திற்கும் பதில் அளிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.
- ஆளுநரின் பதவி காலத்தில் அவர் மீது குற்றச்சாட்டுகளைச் சுமத்தவோ அல்லது அவரை கைது செய்யவோ எந்த நீதிமன்றமும் உத்தரவு பிறப்பிக்க முடியாது.

முதலமைச்சர்

அரசியலமைப்பால் அமைக்கப்பட்ட நாடாளுமன்ற முறையில் அமைந்த அரசில், ஆளுநர், மாநிலத்தின் பெயரளவு நிர்வாகியாகவும் முதலமைச்சர் உண்மையான நிர்வாகியாகவும் உள்ளனர். வேறு வகையில் கூற வேண்டுமாயின் ஆளுநர் என்பவர் மாநிலத்தின் அரசின் தலைவர் முதலமைச்சர் என்பவர் அரசாங்கத்தின் தலைவர் ஆவார்.

முதலமைச்சரின் நியமனம்

முதலமைச்சர் மாநில ஆளுநரால் நியமனம் செய்யப்படுகிறார். முதலமைச்சரின் பதவிக்காலம் நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஒன்றல்ல. சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை ஆதரவு எவ்வளவு காலத்திற்கு தொடர்கிறதோ அதுவரை அவர் முதலமைச்சராக நீடிக்கலாம். சட்டமன்றத்தில் எப்பொழுது அவர் பெரும்பான்மையை இழக்கிறாரோ அப்பொழுது தனது பதவியை இராஜினாமா செய்கிறார். சட்டமன்றத்தில் மற்ற உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலம் போலவே முதலமைச்சரின் பதவிக்காலமும் 5 ஆண்டுகள் ஆகும்.

முதலமைச்சரின் அதிகாரங்கள் மற்றும் பணிகள் அமைச்சரவை தொடர்பானவை

- முதலமைச்சரின் பரிந்துரையின் பேரில் ஆளுநர் அமைச்சர்கள் நியமிக்கிறார்.
- அமைச்சர்களுக்குத் துறைகளை ஒதுக்கீடு செய்கிறார்.
- தனது அமைச்சரவையை மாற்றியமைக்கிறார்.
- அமைச்சரவைக் கூட்டத்தைத் தலைமை ஏற்று நடத்தி முடிவுகளை எடுக்கிறார்.
- அமைச்சர்கள் அனைவரையும் கட்டுப்படுத்தி, வழிநடத்தி, இயக்கி, அவர்களது நடவடிக்கைகளை ஒருங்கிணைக்கிறார்.

ஆளுநர் தொடர்பானவை

கீழ்க்காணும் அலுவலர்களின் நியமனங்கள் தொடர்பாக ஆளுநருக்கு ஆலோசனை வழங்குகிறார்.

- மாநில அரசு வழக்குரைஞர்

- மாநில தேர்தல் ஆணையர்
- மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள்.
- மாநில திட்டக்குழுத் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள்.
- மாநில நிதிக்குழுத் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள்

சட்டமன்றம் தொடர்பானவை

- சட்டமன்ற கூட்டத்தொடரை துவக்கி வைக்கவும் ஒத்தி வைக்கவும் ஆளுநருக்கு முதலமைச்சர் ஆலோசனை வழங்குகிறார்.
- சட்டமன்றத்தில் அரசின் கொள்கைகளை அறிவிக்கிறார்.
- சட்டமன்றத்தில் மசோதாக்களை அறிமுகப்படுத்துகிறார்.
- எந்நேரத்திலும் சட்டமன்றத்தைக் கலைக்க ஆளுநருக்குப் பரிந்துரை செய்கிறார்.

அமைச்சரவை

அமைச்சரவை மாநில சட்டமன்றத்திற்குக் கூட்டாகப் பொறுப்பானது. அமைச்சரவைக் குழுவின் அமைச்சர்கள் அனைவரும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாக இருக்க வேண்டும். சட்டமன்ற உறுப்பினர் அல்லாத ஒருவர் அமைச்சராக பதவியேற்றால் 6 மாத காலத்திற்குள் அவர் சட்டமன்ற உறுப்பினராக வேண்டும். சட்டமன்றத்தில் நம்பிக்கையில்லா தீர்மானம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றப்பட்டால் மாநில அமைச்சரவை இராஜினாமா செய்ய வேண்டும்.

அரசியலமைப்பு சட்டப்பிரிவு 163 ஆளுநருக்கு ஆலோசனைகள் வழங்க அமைச்சரவையை உருவாக்க வழிவகை செய்திருக்கிறது.

சட்டப்பிரிவு 163(1)-ன் படி, முதலமைச்சரை தலைவராகக் கொண்ட அமைச்சரவை ஆளுநருக்கு தேவைப்படும் பொழுது உதவி செய்யவும் ஆலோசனை வழங்கவும் வேண்டும்.

அமைச்சர்களுடனான மற்ற விதிகள்

சட்டப்பிரிவு 164(1), ஆளுநரால் முதலமைச்சர் நியமிக்கப்படுவதைக் கூறுகிறது. முதலமைச்சர் உட்பட மொத்த அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் 15 விழுக்காட்டை தாண்டக்கூடாது என சட்டப்பிரிவு 164(1)ய் கூறுகிறது.

அமைச்சரவையின் அதிகாரங்கள் மற்றும் பணிகள்

- மாநில அரசிற்கான கொள்கைகளை உருவாக்கி அவற்றை திறம்பட நடைமுறைப்படுத்துகிறது.
- சட்டமன்ற நிகழ்ச்சிகளை முடிவு செய்து அனைத்து முக்கியமான மசோதாக்களுக்கும் ஆதரவளிக்கிறது.
- நிதிக்கொள்கையைக் கட்டுப்படுத்துவதுடன் மாநில பொது நலனுக்கான வரிக்கொள்கையை முடிவு செய்கிறது.
- முக்கியமான துறைத் தலைவர்களின் நியமனங்களைச் செய்கிறது.
- மற்ற மாநிலங்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முயற்சி மேற்கொள்கிறது.
- மாநிலத்திற்கான செலவுகளைச் சமாளிக்க திட்ட அறிக்கையை உருவாக்குகிறது.

- ஒரு மசோதா சட்டமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்படும் போது அது சாதாரண மசோதாவா அல்லது நிதி மசோதாவா என்று தீர்மானிக்கிறது.
- அமைச்சரவையின் ஒவ்வொரு அமைச்சரின் பணிகளைக் கட்டுப்படுத்தி, கண்காணித்து ஒருங்கிணைக்கின்றது.
- ஆண்டு வரவு-செலவு திட்டம் அமைச்சரவையால் இறுதி செய்யப்படுகிறது

மாநில சட்டமன்றம்

இந்திய அரசியலமைப்பு ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் ஒரு சட்டமன்றம் ஏற்பட வழி வகை செய்கிறது. பெரும்பாலான மாநிலங்கள் ஓரவையைக் கொண்ட சட்டமன்றங்களை மட்டும் பெற்றுள்ளன. சில மாநிலங்கள் ஈரவை சட்டமன்றங்களைக் கொண்டுள்ளன. (எடுத்துக்காட்டு. பீகார், கர்நாடகா, மகாராட்டிரா, உத்தரப்பிரதேசம், ஆந்திரப்பிரதேசம், தெலுங்கானா). கீழவையானது மாநில மக்களின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டது. மேலவையானது ஆசிரியர்கள், பட்டதாரிகள், மற்றும் உள்ளாட்சி உறுப்பினர்கள் ஆகியோர்களைப் பிரதிநிதிகளாகக் கொண்டது.

சட்டமன்றப் பேரவை (கீழவை)

மாநில சட்டமன்றம் பிரபலமான ஓர் அவை ஆகும். இதுவே மாநில அதிகாரத்தின் உண்மையான அதிகார மையமாகும். இது வயது வந்தோர் வாக்குரிமையின் அடிப்படையில் மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை, மக்கள் தொகையைப் பொறுத்து மாநிலத்திற்கு மாநிலம் வேறுபடுகிறது. இருப்பினும்,

சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை அதிகபட்சம் 500க்கு மிகாமலும் குறைந்த பட்சம் 60க்கு குறையாமலும் இருக்க வேண்டும். சட்டமன்றத்தின் பதவிக்காலம் 5 ஆண்டுகள் ஆகும். இருப்பினும் 5 ஆண்டுகள் முடியும் முன்னரே சட்டமன்றம் கலைக்கப்படலாம்.

சட்ட மேலவை உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை அம்மாநில சட்டமன்ற கீழவையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் 3இல் ஒரு பங்குக்கு மிகாமல் இருக்க வேண்டும். ஆனால் மேலவை உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 40க்கு குறையாமல் இருக்க வேண்டும்.

சட்டமன்றத்தின் அமைப்பு

தமிழக சட்டமன்றம் 235 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. இவர்களின் 234 உறுப்பினர்கள் வயது வந்தோர் வாக்குரிமையின் அடிப்படையில் மக்களால் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். ஆங்கிலோ -இந்தியன் வகுப்பினரில் ஒருவர் ஆளுநரால் நியமனம் செய்யப்படுகிறார்.

அமைச்சரவை மற்றும் அமைச்சரவைக் குழுக்கள்

அமைச்சரவை என்ற சிறிய அமைப்பானது அமைச்சரவையின் உட்கரு ஆகும். இது காபினெட் அமைச்சர்களை மட்டும் உள்ளடக்கியது. இதுவே மாநில அரசின் உண்மையான அதிகார மையமாக விளங்குகிறது.

அமைச்சரவை குழுக்கள் எனப்படும் வெவ்வேறு குழுக்கள் மூலம் காபினெட் செயலாற்றுகிறது. அவற்றில் இரண்டு வகைகள் உள்ளன. அவை ஒன்று நிரந்தரமானது மற்றொன்று தற்காலிகமானது ஆகும்.

சபாநாயகர்

சட்டமன்ற உறுப்பினர்களிடையே சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். சட்டமன்றம் ஒரு தீர்மானத்தின் மூலம் 14 நாட்கள் அறிவிப்பு கொடுத்த பிறகு சபாநாயகரைப் பதவி நீக்கம் செய்யலாம். அதற்கு முன் சபாநாயகரைப் பதவி நீக்கம் செய்யும் தீர்மானத்தின் மீது வாக்கெடுப்பு நடக்கும் நேரத்தில் அவைக்கு வந்த பெரும்பாலான உறுப்பினர்கள் வாக்களித்து தீர்மானத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும். சட்டமன்றம் கலைக்கப்படும்பொழுது சபாநாயகர் தமது பதவியை இழக்க மாட்டார். மேலும், புதிய சட்டமன்றத்தின் முதல் கூட்டம் வரை தனது பதவியைத் தொடர்கிறார். சபாநாயகர் இல்லாதபோது அவரது பணியைத் துணை சபாநாயகர் மேற்கொள்கிறார்.

சட்டமன்ற மேலவை (சட்ட மேலவை)

சட்ட மேலவை (விதான் பரி'த்) இந்திய மாநில சட்டமன்றங்களில் ஓர் அங்கமாக செயல்படுகிறது. இந்தியாவின் 28 மாநிலங்களில் 6 மாநிலங்களில் சட்டமேலவை உள்ளது. ஈரவை சட்டமன்றத்தில் மறைமுகத் தேர்தலால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் சட்டமேலவையில் செயலாற்றுகின்றனர். சட்ட மேலவை ஒரு நிரந்தர அவையாகும். ஏனென்றால், இதனை கலைக்க முடியாது. சட்ட மேலவை உறுப்பினர்களின் பதவி காலம் 6 ஆண்டுகள் ஆகும். அதன் ஒவ்வொரு இரண்டாண்டிற்கும் மூன்றில் ஒரு பங்கு உறுப்பினர்கள் ஓய்வு பெறுவர். ஒருவர் சட்ட மேலவை உறுப்பினராவதற்கு அவர் இந்தியக் குடிமகனாக இருத்தல் வேண்டும். 30 வயது நிரம்பியவராக இருத்தல் வேண்டும். தெளிவான மனநிலை

உடையவராக இருத்தல் வேண்டும். எந்த மாநிலத்தில் போட்டியிடுகிறாரோ அம்மாநில வாக்காளர் பட்டியலில் அவரது பெயர் இடம் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

சட்ட மேலவைக்கான தேர்தல்

- மூன்றில் ஒரு பங்கு உறுப்பினர்கள் உள்ளாட்சி அமைப்புகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர்.
- பன்னிரெண்டில் ஒரு பங்கு (1:12) உறுப்பினர்கள் பட்டதாரிகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர்.
- மூன்றில் ஒரு பங்கு (1:3) உறுப்பினர்கள் சட்டமன்றப் பேரவை உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர்.
- ஆறில் ஒரு பங்கு உறுப்பினர்கள் (1:6) கலை, இலக்கியம், அறிவியல், சமூக சேவை மற்றும் கூட்டுறவு இயக்கம் இவற்றில் சிறந்து விளங்குபவர்களை ஆளுநர் நேரடியாக நியமனம் செய்கிறார்.

தலைவர்

மேலவைத் தலைவர் மேலவை கூட்டத்தைத் தலைமையேற்று நடத்துகிறார். மேலவை உறுப்பினர்களிடையே தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். தலைவர் இல்லாதபோது துணைத்தலைவர் கூட்டத்தைத் தலைமையேற்று நடத்துகிறார்.

சட்டமேலவை உருவாக்கம் அல்லது நீக்கம்

சட்ட மேலவை உருவாக்கம் அல்லது நீக்கம் பற்றி சட்டப்பிரிவு 169 விவரிக்கிறது. இப்பிரிவின் படி, சட்டமன்றத்தின் மொத்த உறுப்பினர்களில் மூன்றில் 2 பங்கு (2:3) உறுப்பினர்கள் வாக்களித்து

தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி சட்டமேலவையை உருவாக்கவோ அல்லது நீக்கவோ நாடாளுமன்றத்தைக் கேட்டுக் கொண்டால் நாடாளுமன்றம் ஒரு சட்டத்தின் மூலம் மேலவையை உருவாக்கும் அல்லது நீக்கும்.

சட்டமன்றத்தின் செயல்பாடுகள்

சட்டமன்ற அதிகாரங்கள்

அரசியலமைப்பின்படி மாநிலப் பட்டியலிலுள்ள அனைத்துத் துறைகள் மீதும் சட்டமன்றம் சட்டத்தை நிறைவேற்றலாம். பொதுப்பட்டியலிலும் சட்டமன்றம் சட்டம் இயற்றலாம். ஆனால் அதே சட்டத்தை நடுவண் அரசு இயற்றும்பொழுது மாநில அரசின் சட்டம் செயலற்றதாகி விடும். மத்திய நாடாளுமன்ற நடைமுறையைப் போன்றே மாநில சட்டமன்றத்தின் மசோதாவும் சட்டமாக நிறைவேற்றுகிறது.

நிதி அதிகாரங்கள்

சட்டமன்றம் மாநிலத்தின் நிதி நிலையைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. சட்டமன்றக் கீழவையானது மேலவையைக் காட்டிலும் பண நடவடிக்கைகளில் அதிக அதிகாரத்தைப் பெற்றுள்ளது. பண மசோதா கீழவையில் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும். சட்டமன்றக் கீழவையின் அனுமதியின்றி புதிய வரிகளை விதிக்க முடியாது.

நிர்வாகத் துறையின் மீது கட்டுப்பாடுகள்

அமைச்சரவையானது சட்டமன்றத்திற்குப் பொறுப்பானது. சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் கேள்விகளுக்கு அமைச்சர்கள் பதிலளிக்க வேண்டும். அமைச்சரவைக்கு எதிராக நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டால் அமைச்சர்கள் பதவி நீக்கம் செய்யப்படுவர்.

மாநில நீதித்துறை

உயர்நீதிமன்றங்கள்

1862 இல் உயர் நீதிமன்றங்கள் கொல்கத்தா, மும்பை மற்றும் சென்னையில் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. காலப்போக்கில் பிரிட்டி இந்தியாவின் ஒவ்வொரு மாகாணமும் ஓர் உயர் நீதிமன்றத்தைக் கொண்டிருந்தது. 1950-க்குப் பிறகு தோற்றுவிக்கப்பட்ட உயர் நீதிமன்றங்கள் அண்டை மாநிலங்களுக்கும் உயர் நீதிமன்றமாக விளங்கியது. மாநில அளவில் உயர்நீதிமன்றங்களே மிக உயர்ந்த நீதிமன்றங்களாகும்.

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் ஓர் உயர் நீதிமன்றத்தைத் தோற்றுவிக்க வழிவகுக்கிறது. ஆனால் 1956ஆம் ஆண்டு ஏழாவது திருத்தச் சட்டம், இரண்டும் மற்றும் இரண்டிற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்கள், யூனியன் பிரதேசங்களுக்கென்று ஒரு பொதுவான உயர் நீதிமன்றத்தை நிறுவ நாடாளுமன்றத்திற்கு அங்கீகாரம் வழங்கியது.

எடுத்துக்காட்டாக பஞ்சாப், ஹரியானா மற்றும் யூனியன் பிரதேசமான சண்டிகர் ஆகிய பகுதிகளுக்குச் சண்டிகரிலுள்ள உயர் நீதிமன்றம் பொது நீதிமன்றமாக உள்ளது. இதேபோன்று கவுகாத்தியிலுள்ள உயர் நீதிமன்றம் நான்கு வடகிழக்கு மாநிலங்களான அஸ்ஸாம், நாகலாந்து, மிசோரம், அருணாச்சலப்பிரதேசம் போன்றவைகளுக்கு பொது நீதிமன்றமாக உள்ளது. இந்த நீதிமன்றத்தின் கிளைகள் இட்டா நகர், கொஹிமா, அய்ஸ்வால் ஆகிய இடங்களில் அமைந்துள்ளன. டெல்லி ஒரு மாநிலமாக இல்லாத போதும் தனக்கென்று சொந்தமாக ஓர் உயர்

நீதிமன்றத்தைக் கொண்டுள்ளது. ஒவ்வொரு நீதிமன்றமும் தலைமை நீதிபதி மற்றும் பல நீதிபதிகளைக் கொண்டுள்ளது. உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் எண்ணிக்கை மாநிலத்திற்கு மாநிலம் மாறுபடும். உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் எண்ணிக்கை குடியரசுத் தலைவரால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. தற்போது இந்தியாவில் 28 மாநிலங்கள் மற்றும் 9 யூனியன் பிரதேசங்களுக்கும் சேர்த்து 25 உயர் நீதிமன்றங்கள் செயல்படுகின்றன.

உயர் நீதிமன்ற நீதி வரையறை மற்றும் அதிகாரங்கள்

தனக்கேயுரிய நீதி வரையறை

சென்னை, மும்பை, கொல்கத்தா நீதிமன்றங்கள் தங்களுக்கான நீதிவரையறை அதிகாரங்களுடன் மேல்முறையீட்டு வழக்குகளை விசாரிக்கும் அதிகாரங்களையும் பெற்றுள்ளன. அதே வேளையில் மற்ற நீதிமன்றங்கள் பெரும்பாலும் மேல்முறையீட்டு வழக்குகளை விசாரிக்கும் அதிகாரங்களை மட்டுமே பெற்றுள்ளன.

முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வழக்குகள், உயில், திருமணம் சார்ந்த வழக்குகள் மற்றும் நீதிமன்ற அவமதிப்பு வழக்குகள் ஆகியவற்றை மட்டும் நேரடியாக விசாரிக்கும் அதிகாரங்களை இவை பெற்றுள்ளன. மாகாண நீதிமன்றங்கள் இவை பெற்றுள்ளன. மாகாண நீதிமன்றங்கள் தன் எல்லைக்கு உட்பட்ட பகுதிகளில் 2000 மற்றும் அதற்கு மேற்பட்ட தொகை மதிப்புடைய குற்றவியல் வழக்குகளை தனக்கே உரிய நீதிவரையறையை பயன்படுத்தி மாகாண நீதிபதிகள் விசாரிக்க முடியும்.

மேல்முறையீட்டு நீதி வரையறை

உயர் நீதிமன்றங்கள் தங்களிடம் வரும் மேல்முறையீட்டு வழக்குகளையும் கீழ் நீதிமன்றங்களிலிருந்து வரும் மேல்முறையீட்டு வழக்குகளையும் (உரிமையியல், குற்றவியல்) விசாரிக்கின்றன.

நாட்டின் இராணுவ தீர்ப்பாயங்களின் கீழ்வரும் ஆயுதம் சார்ந்த வழக்குகளை விசாரிக்க இவைகளுக்கு அதிகாரம் இல்லை.

பேராணை அதிகாரங்கள்

இந்திய அரசியலமைப்பு சட்டப்பிரிவு 226, அடிப்படை உரிமைகளுக்காக மட்டுமின்றி மற்ற நோக்கங்களுக்காகவும் பேராணைகளை வெளியிடும் அதிகாரங்களை உயர் நீதிமன்றங்களுக்கு வழங்குகிறது.

சட்டப்பிரிவு 32 இன் கீழ் உச்ச நீதிமன்றம் வழங்கும் நீதிப்பேராணைகள், ஆணைகள் மற்றும் வழிகாட்டுதல்கள் போன்றே உயர்நீதிமன்றமும் அவைகளை வழங்க அதிகாரம் பெற்றுள்ளது.

இந்த சட்டப்பிரிவுகளின் கீழ் நீதிப்பேராணைகளை வெளியிட உயர்நீதிமன்றங்களுக்கு வழங்கிய அதிகாரம் பெரியதாகும். அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்பட்டால் மட்டுமே உச்ச நீதிமன்றம் இவைகளை வெளியிடுகிறது. உயர் நீதிமன்றம் இது போன்ற வழக்குகளில் மட்டுமின்றி சாதாரண சட்டமீறலுக்கும் நீதிப்பேராணைகளை (ஆட்கொணர்வு நீதிப்பேராணை, கட்டளையுறுத்தும் நீதிப்பேராணை, தடையுறுத்தும் நீதிப்பேராணை, தகுதி வினவும் நீதிப்பேராணை, ஆவணக் கேட்பு பேராணை), வெளியிட முடியும்.

மேற்பார்வை அதிகாரம்

இராணுவ நீதிமன்றங்களைத் தவிர மற்ற அனைத்து சார்பு நீதிமன்றங்கள், தீர்ப்பாயங்களின் பணிகளை மேற்பார்வையிடும் அதிகாரத்தை உயர் நீதிமன்றம் பெற்றுள்ளது.

- கீழ் நீதிமன்றங்களில் கொடுக்கப்பட்ட அதிகாரங்களை திரும்ப பெறும் அதிகாரம்
- பொதுச் சட்டங்கள் மற்றும் பரிந்துரைக்கப்பட்ட படிவங்கள் மூலம் பயிற்சி மற்றும் நடவடிக்கைகளை ஒழுங்குப்படுத்த ஓர் ஆணையை வெளியிடச் செய்தல்
- பரிந்துரைக்கப்பட்ட முறைகளில் கீழ் நீதிமன்றங்கள் புத்தகங்கள், பதவிகள், கணக்குகளைப் பராமரித்தல்
- ரீபி, எழுத்தர்கள், அலுவலர்கள் மற்றும் சட்ட வல்லுநர்கள் ஆகியோருக்கான கட்டணத்தைச் செலுத்துதல் போன்றவை குறித்துத் தீர்மானித்தல்.

ஆவணங்களின் பாதுகாப்புப் பெட்டகம்

உயர்நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட அனைத்து முடிவுகள் மற்றும் தீர்ப்புகள் அச்சடிக்கப்பட்டு சான்றாதாரமாக பாதுகாக்கப்படுகின்றன. எதிர்காலத்தில் எழும் கேள்விகளுக்கு தீர்வாக கடந்த கால தீர்ப்புகள் உதவுகின்றன. இதனால் உயர் நீதிமன்றம் பதிவேடுகளின் நீதிமன்றமாக செயல்படுகிறது.

நோக்கங்கள்

- ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் மற்றும் பணிகள் விவரிக

- பாராளுமன்றம் இரு அவைகளை வரிவாக விவாதிக்கவும்

- இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் அதிகாரத்தை மற்றும் பணிகள் விவரிக

அலகு - IV

மாநில அரசு: ஆளுநரின் பங்கு - மாநில சட்டமன்றம் -
அமைச்சரவை- உயர் நீதிமன்றங்கள்

நோக்கங்கள்

- மாநில அரசு ஆளுநரின் அதிகாரங்கள் :
- மாநில சட்டமன்றம் உரிபினரின் பணிகள்
- உயர் நீதிமன்றங்கள் அதிகாரம் மற்றும் பணிகள்

ஆளுநர்

மாநிலங்களுக்கு மக்களாலே தேர்தெடுக்கப்பட்ட ஆளுநர்கள் மாநிலத் தலைவர்களாகப் பதவியேற்க வேண்டுமென குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். மாநிலத் தலைவரும் மக்களாலே தேர்ந்து எடுக்கப்பட்டு, மக்கள் பிரதிநிதிகளும் அமைச்சர்களாகப் பதவி ஏற்றால் இவ்விருநிறுவனங்களுக்கிடையே பிணக்குகளும், முட்டுக் கட்டைகளும் தோன்ற வாய்ப்புகள் ஏற்படலாம். இதனால் மாநிலத் தலைவரால் நியமிக்கப்பட வேண்டுமென்று முடிவெடுக்கப்பட்டது. இந்திய அரசிலமைப்பின் ஏஜ்-வது பிரிவில் 153 முதல் 167 வரை உள்ள விதிகள் மாநில நிர்வாகத்துறை பற்றி கூறுகிறது. ஆளுநர் மாநில தலைமை நிர்வாகத் தலைவர் ஆவார். மாநில ஆளுநர் குடியரசுத்தலைவர் ஐந்தாண்டுப் பதவிக் காலத்திற்கு நியமிக்கிறார். முன்னதாகவே கூட பதவிலிருந்து அவர் விலக்கப்படலாம். ஆளுநர் குடியரசுத்தலைவருக்கு மட்டும் தான் பொறுப்புள்ளவர். ஆளுநராக நியமிக்கப்படுபவர் இந்திய குடிமகனாகவும், முப்பத்தைந்து வயதுள்ளவராகவுமிருக்க வேண்டும். பாராளுமன்றம், அல்லது மாநில

சட்டமன்றங்களின் உறுப்பினராக இருக்கக்கூடாது. அவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்தால் உறுப்பினர் பதவியை கைவிட வேண்டும். 1956-ல் செய்யப்பட்ட 7-வது அரசிலமைப்புத் திருத்தத்தின்படி குடியரசுத் தலைவர் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு ஒரே ஆளுநரை நியமிக்கலாம். மாநில ஆளுநரை நியமிப்பதில், முக்கியமான மரபுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

1. ஆளுநரை நியமனம் செய்வதற்கு முன்பாக மத்திய அரசு மாநில முதலமைச்சரைக் கலந்து அவருடைய சம்மதத்தைப் பெறுதல்.

2. மாநிலத்து அரசியலில் அரசியலமைப்பில் கூறப்பட்டுள்ள ரூ.1,10,000 மாத ஊதியமாகவும், பாராளுமன்றத்தில் நிச்சயிக்கப்பெறும் மற்றச் செலவுப்புகளும் கொடுக்கப்படுகின்றன. ஊதியமும் மற்ற செலவுப்புகளும் அவருடைய பதவிக்காலத்தில் குறைக்கப்படுதல் கூடாது. ஆளுநர் பதவியேற்பதற்கு முன்னதாக, தலைமை நீதிபதியின் முன்பு உறுதிமொழி எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

ஆளுநரின் நிர்வாக அதிகாரங்கள்

மாநில தலைமை வழக்கறிஞர் தேர்வாணைக்குழு உறுப்பினர்களை நியமிக்கப்பட்ட தேர்வாணைக்குழு (Public Service Commission) உறுப்பினர்களை பதவி நீக்கம் செய்ய ஆளுநருக்கு அதிகாரம் இல்லை. மாநில மேல்சபைக்கு ஒரு ஆங்கிலோ உறுப்பினரை நியமிக்கலாம். மேலும் மொத்த உறுப்பினரை நியமனம் செய்வார். மாநிலத்தின் நிர்வாக அதிகாரங்கள் ஆளுநரிடம் விடப்பட்டுள்ளது. அவ்வதிகாரங்களை அவராகவோ அல்லது உயர் அதிகாரிகள் மூலமாகவோ செயல்படுத்தலாம். ஆளுநர், தனக்கு உதவி புரியவும், அறிவுரை கூறவும் முதலமைச்சரைத் தலைவராகக் கொண்ட

அமைச்சரவையை நியமிக்கின்றார். ஆளுநருக்கு என்ன விதமான அறிவுரை அமைச்சர்களால் வழங்கப்பட்டதென்பதை நீதிமன்றங்கள் விசாரிக்க அதிகாரம் கிடையாது. ஆளுநர் முதலமைச்சரை நியமிக்கின்றார். முதல்வரின் பரிந்துரையின்படி மற்ற அமைச்சர்களை ஆளுநர் நியமிக்கின்றார். அமைச்சர்கள் ஆளுநரின் தயவில் அல்லது அவர் விரும்பும் காலம் வரைக்கும் தான் பதவியிலிருக்க முடியும். ஆனால் நடைமுறையில் எதுவரையில் கீழ் சபையின் பெரும்பான்மை ஆதரவைப் பெற்று வருகின்றார்களோ, அதுவரையில் பதவியில் நீடித்திருக்கலாம். ஆட்சித்துறைகளைப் பற்றி அமைச்சரவையில் எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளும், கொண்டு வரப்போகிற மசோதாக்களைப் பற்றிய விவரமும், ஆளுநரால் தேவைப்படுகின்ற செய்திகளும் அவரிடம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

ஆளுநரின் சட்டம் சார்ந்த அதிகாரங்கள்

மாநில சட்டமன்றத்தின் கூட்டங்களை கூட்டவும் ஒத்திவைக்கவும், சட்ட மன்றத்தைக் கலைக்கவும் ஆளுநர் அதிகாரம் பெற்றுள்ளார். பொதுத்தேர்தலுக்குப் பிறகு சட்டமன்றத்திலுள்ள இரு சபைகளின் இணைப்புக் கூட்டத்தின் முன்பும், ஆண்டுதோறும் இருசபைகளின் முதல் கூட்டத்தொடரின் முன்பும் உரை நிகழ்த்துவார். மேலும் இரு சபைகளுக்கும் அவர் செய்தி அனுப்பலாம். மாநில சட்டமன்றமானது குறைந்தது ஆறு மாதங்களுக்கொரு முறையாவது கூட்டப்படவேண்டும். மேலும் பிரச்சனைக்குரிய மசோதாவை தன்னுடைய செய்தியுடன் அல்லது திருத்தங்களுடன் சட்டமன்றத்தின் மறுபரிசீலனைக்கு திரும்பி அனுப்பி வைக்கலாம். இராண்டாவது முறை மசோதாவை ஆளுநரின் திருத்தங்களுடனோ அல்லது திருத்தம்

இல்லாமலோ சட்டமன்றம் நிறைவேற்றி வைத்தால், இம்முறை ஆளுநர் அந்த மசோதாவிற்கு கட்டாயம் சம்மதம் அளித்து கையெழுத்திட வேண்டும். ஆண்டுதோறும் மாநிலத்தின் வரவு செலவுத்திட்டத்திடத்தையும், மற்ற மானிய கோரிக்கைகளையும் சட்டமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யும்படி செய்கிறார். மாநிலத்திலுள்ள எல்லாப் பல்கலைக்கழகங்களுக்கும் (தேசிய பல்கலைக்கழகங்களைத் தவிர) ஆளுநர்வேந்தராக (ஊயடெநட்டநச) பணியாற்றுகிறார்.

ஆளுநரின் நீதி அதிகாரங்கள் (Judicial Powers)

மாநிலத்தின் நிர்வாகத்துறை அதிகாரங்கள் எந்தெந்தப் பொருள்கள் மீது செலுத்த முடியுமோ, அவைகளைப் பற்றிய சட்டங்களுக்கு விரோதமான குற்றங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட தண்டனைகளை மன்னிக்கவோ, குறைக்கவோ, தள்ளிவைக்கவோ ஆளுநருக்கு அதிகாரம் உண்டு.

அவசரச் சட்டம் பிறப்பிக்கும் அதிகாரம் (Ordinances)

அவசரச் சட்டத்தைப் பிறப்பிக்க 213-வது விதியின் கீழ் அதிகாரம் உண்டு. ஆனால் அவசரச் சட்டத்தில் அடங்கியிருப்பவை குடியரசுத் தலைவரின் முன் சம்மதத்துடன் தான் சட்டமன்றத்தில் மசோதாவாக தாக்கல் செய்யப்பட வேண்டுமென்றிருந்தால் அல்லது அம்மசோதா குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்கு அனுப்பப்பட வேண்டுமென்றிருந்தால் அம்மாதிரியான பொருளடங்கிய அவசரச் சட்டத்தை குடியரசுத் தலைவருடைய அனுமதியின்றிப் பிரகடனப்படுத்துதல் கூடாது. சட்டமன்றம் கூடிய நாளிலிருந்து ஆறு வாரத்திற்குப் பிறகு அவசரச் சட்டம் செயலிழந்து விடுகிறது அல்லது அதற்கு முன்னதாகவே சட்டமன்றத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளவோ

நிராகரிக்கப்படவோ அல்லது திரும்பப் பெறவோவென்று ஏதாவதொரு நடவடிக்கை எடுக்கப் பட்டிருக்கவேண்டும்.

ஆளுநரின் நிலை

ஆளுநரின் பல்வேறு அதிகாரங்களை இரு வகையாகவும் பிரித்து கூறலாம்.

- பெயரளவிற்கான அதிகாரங்கள்: மாநில ஆட்சி ஆளுநருடைய பெயரில் பொறுப்புள்ள அமைச்சர்களால் நடத்தப்படுகின்றது.
- தன் முடிவு அதிகாரங்கள்: மாநில சட்டசபையில் எந்தவொரு கட்சிக்கும் பொரும்பான்மை ஆதரவு கிடைக்கவில்லையென்றால், முதலமைச்சரைத் தெரிந்தெடுத்து நியமனம் செய்யும் பொழுது ஆளுநர் தன் முடிவு அதிகாரத்தை உபயோகிக்கிறார்.

அஸ்ஸாம் மாநிலத்து ஆளுநருக்கு சில சிறப்பான அதிகாரங்கள் கூடுதலாக வழங்கப்பட்டுள்ளன. பல மாநிலங்களில் உறுப்பினர்கள் அடிக்கடி கட்சி மாறுவதற்கு காரணமாக, மாநில அரசுகள் அடிக்கடி கவிழ்வதும், புதிய அரசுகள் நிறுவப்படுவதுமான நிரந்திரமில்லாத சூழ்நிலை ஏற்படும் சமயத்தில் ஆளுநரின் நிலை முக்கியத்துவம் பெற்று விடுகிறது. அதிகாரங்கள் பெருகி விடுகிறது. செல்வாக்கும் கூடிவிடுகிறது. 2013, டிசம்பர் வரை 105 முறை மாநிலங்களில் குடியரசுத் தலைவராட்சி பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அலெக்சாண்ட்ரோவிச் அவர்களின் கருத்துப்படி, ஒரு பக்கம் ஆளுநர் அரசியலமைப்பிற்குட்பட்ட மாநிலத் தலைவராகவும், மற்றொருபுறம், மாநிலத்திற்குள் மத்திய அரசாங்கத்தின் கொள்கையை நிறைவேற்றுவதில் மத்திய அரசின் ஏஜெண்டு போலவும் பணியாற்ற வேண்டியுள்ளது என்பதாகும்.

அமைச்சரவை (Council of Ministers)

முதலமைச்சரைத் தலைவராகக் கொண்ட அமைச்சரவை ஆளுநருக்கு உதவியளிக்கவும் அறிவுரைக் கூறவும் அரசியலமைப்பின் 163-ம் விதியின் படி அமைக்கப்படுகிறது. அமைச்சர்கள் ஆளுநருக்கு என்ன விதமான அறிவுரை வழங்கினார்கள் என்பதை நீதிமன்றங்கள் விசாரிக்க முடியாது. முதலமைச்சரை ஆளுநர் நியமிக்கின்றார். அமைச்சர்கள் கூட்டாக, தங்களுடைய கொள்கைகளுக்கும் அன்றாட நடவடிக்கைகளுக்கும், சட்டசபைக்குப் பொறுப்பேற்கின்றார்கள். அமைச்சர்கள் பதவியேற்கும் முன்பாக, ஆளுநர் முன்னிலையில் உறுதிமொழி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அமைச்சர்கள் மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாயிருக்க வேண்டும். உறுப்பினராயில்லாதவர்தொடர்ந்து ஆறுமாத காலத்திற்கு அமைச்சராகப் பணியாற்றலாம். அதற்குப் பிறகு அமைச்சர் பதவியை இழக்க வேண்டும். அல்லது அதற்கு முன்னதாகவே இடைத் தேர்தலில் போட்டி யிட்டு உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும்.

அமைச்சரவையின் பணிகளும் அதிகாரங்களும்

சட்டமியற்றுதல் அமைச்சர்கள் சட்டமன்றக் கூட்டத்திற்கு வருகை தந்து உறுப்பினர்களின் கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கிறார்கள். கீழ்ச்சபையால் அமைச்சரவை பதவி நீக்கம் செய்யப்படலாம். ஆண்டு வரவுசெலவுத் திட்டம் பற்றி அமைச்சரவை ஆலோசித்து அவ்வறிக்கை நிதியமைச்சரால் சபையில் சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது. அவசரச் சட்டங்களை வடித்து, அவற்றின் மீது ஆளுநருக்கு ஆலோசனை வழங்குகிறது. மத்தியில் பிரதம மந்திரி இருப்பது போன்ற நிலையில் மாநிலத்தின் முதலமைச்சர் இருக்கிறார் எனலாம்.

நியமித்தல்

அமைச்சரவை உண்மையான நிர்வாக அமைப்பாகும். முதன்மையாகத் திகழ்கிறார். மாநில அரசாங்கத்தின் பெரிய பதவிகட்கான நியமனங்கள் அமைச்சரவையின் ஆலோசனையின் பேரில் ஆளுநரால் செய்யப்படுகின்றன. மாநில அரசாங்க இயந்திரத்தை இயக்குவது அமைச்சரவையே எனலாம். பெரிய மாநிலங்களில் அமைச்சரவையில் அமைச்சர்குழு அமைச்சர்கள், இராஜாங்க அமைச்சர்கள், துணை அமைச்சர்கள், பாராளுமன்றச் செயலாளர்கள் என நான்கு விதமான அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். அவர்களின் எண்ணிக்கையையும் மூப்பு நிலையும் முதலமைச்சரால் முடிவு செய்யப்படுகின்றன.

நீதித்துறை

குற்ற மன்னிப்பு, தண்டனை குற்றத்தில் போன்ற நீதித்துறை விவகாரங்களில் அமைச்சரவை ஆளுநருக்கு ஆலோசனை கூறலாம் கீழ் மட்டத்திலுள்ள நீதித்துறைப் பணிகள் பற்றிய நியமனம், பதவி உயர்வு ஆகியவற்றிலும் அமைச்சரவை ஆளுநருக்கு அறிவுரை கூறலாம்.

அமைச்சரவையும் சட்டமன்றமும்

அமைச்சரவையின் எல்லா உறுப்பினர்களும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் ஆவர். அமைச்சரவை சட்டமன்றத்திற்குப் பொறுப்பானதாகத் திகழ்கிறது. மாநில நிதி விஷயத்தில் சட்டமன்றம் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது. அதனுடைய ஒப்புதலின்றி அமைச்சரவை எவ்விதச் செலவும் செய்ய முடியாது. அமைச்சரவையையும் சட்டமன்றப் பேரவையைக் கட்டுப்படுத்தும் ஆயுதம் ஒன்றைப் பெற்றுள்ளது. மாநிலச்

சட்டமன்றப் பேரவையைக் கலைக்குமாறு ஆளுநருக்கு முதலமைச்சர் ஆலோசனை கூறலாம்.

அமைச்சரவையும் ஆளுநரும்

முதலமைச்சரும் பிற அமைச்சர்களும் ஆளுநரால் நியமிக்கப்படுகின்றனர். பேரவையில் பெரும்பான்மை பெற்ற கட்சியின் தலைவரை அவர் முதல்வராக நியமிக்கிறார். முதலமைச்சர் பிற அமைச்சர்களைத் தெரிவு செய்கிறார். மாநில அரசாங்கக் காரியங்களில் அமைச்சரவையின் ஆலோசனையின்படியே ஆளுநர் செயலாற்றுகிறார். முதலமைச்சர் ஆளுநருக்கும் அமைச்சரவைக்குமிடையே இணைப்பாகச் செயல்படுகிறார். சாதாரணமாக அமைச்சரவையின் ஆலோசனை ஆளுநரைக் கட்டுப்படுத்தகிறது. அதன்படியே அவர் செயலற்றுப் போகும் அவர் குடியரசுத்தலைவரின் ஆணைகளை எதிர்நோக்குகிறார். 42வது அரசிலமைப்புத் திருத்தம் குடியரசுத்தலைவர் மத்திய அமைச்சரவை இடையே உள்ள உறவு பற்றித் தெளிவாக்குகிறது. பொதுவாக கூட்டாட்சி அமைப்பும் பாராளுமுறை அரசாங்கமும் ஒத்துப்போவதில்லை என அறிவியலாளர்கள் கூறுவதுண்டு. இந்தியாவில் மாநில அரசாங்கங்களின் நிலை மிகவும் தாழ்ந்துள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை. ஒவ்வொரு மாநில அமைச்சரும் தனிப்பட்ட முறையில் ஆளுநருக்கும், கூட்டாக சட்டமன்ற கீழ் வைக்கும் பொறுப்பாவர்.

முதலமைச்சர்

மாநில முதலமைச்சருடைய பதவி, அந்தஸ்தானது, மத்திய அரசின் தலைமை அமைச்சருடைய பதவி அந்தஸ்தை ஒத்திருக்கின்றது. மாநில முதல்வர் பொரும்பான்மைக் கட்சியின்

தலைவர். அரசியலமைப்பின் 164-வது விதியின்படி முதல்வரை ஆளுநர் நியமிக்கிறார். மற்ற அமைச்சர்களை முதல்வர் பொறுக்கியெடுக்கின்றார். அமைச்சர்கள் பட்டியலைத் தயாரித்து ஆளுநருக்கு பரிந்துரை செய்ய, அமைச்சர்களை ஆளுநர் நியமிக்கின்றார். முதல்வரின் பரிந்துரையின் மீது குறிப்பிட்ட அமைச்சரை பதவியிலிருந்து ஆளுநர் நீக்கிவிடலாம். முதலமைச்சர் மற்றும் பிற அமைச்சர்களின் மாதஊதியம் பதினெட்டாயிரம் ஆகும். முதல்வர் எந்தவொரு சபையின் உறுப்பினராயிருக்கிறாரோ அச்சபையில் தலைவராகப் பணியாற்றுகிறார். அரசாங்கத்தின் பொதுவான கொள்கைகளுக்கு சட்டமன்றத்திடம் பொறுப்பேற்கிறார்.

முதல்வர் அரசாங்கத்தின் பேச்சாளர் ஆவார். அவருடைய அறிக்கைகளும், வாக்குறுதிகளும், அறிவிப்புகளும் அதிகாரப்பூர்வமானவையாகும். மாநில அரசாங்கத்திலுள்ள உயர் பதவிகளுக்கு நியமனம் செய்வதில் தன்னுடைய செல்வாக்கை உயோகப்படுத்த முடியும். முதல்வரை, மாநிலத்தின் உண்மை நிர்வாகஅதிகாரி என்று அழைக்கலாம். மன்னிப்பு வழங்குதல், உயர்நீதி மன்ற நீதிபதிகளின் நியமனம், பல்கலைக் கழகத்துணை வேந்தர்களின் நியமனம், ஆளுநர் குடியரசுத்தலைவருக்கு அனுப்பி வைக்கும் அந்தரங்க அறிக்கைகள் என்பன ஆகும். ஆனால் பொதுவாக முதல்வரின் பரிந்துரைகளை ஆளுநர் ஏற்றுக் கொள்கிறார். ஆளுநர், மாநிலத் தலைவராகவும், அரசியலமைப்பிற்குட்பட்ட தலைவராகவும் பணியாற்றுவதால், நமது ஆட்சி முறை பாராளுமன்ற முறை அரசாங்கமாதலால், அவர் அமைச்சரவையின் அறிவுரையின்படி நடந்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

மாநில சட்டமன்றங்கள்

இந்திய அரசியலமைப்பின் VI –வது பிரிவில் 168 முதல் 121 வரையுள்ள விதிகள் மாநில சட்டமன்றம் பற்றி விவரிக்கிறது. சில மாநிலங்கள் இரு சபைகள் கொண்ட சட்டமன்றங்களையும், சில மாநிலங்கள் ஒரே சபையை கொண்ட சட்டமன்றங்களையும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாமென்று, அரசியலமைப்பிலுள்ள 168வது விதி கூறுகிறது. கர்நாடகம், ஜம்மு காஷ்மீர், பீகார், மத்திய பிரதேசம் ஆகிய மாநிலங்கள் இரு சபைகள் கொண்ட சட்டமன்றங்களைப் பெற்றுள்ளன. கீழ்சபைசட்டப்பேரவை என்றும், மேல்சபை மேலவை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

சட்டபேரவை

மாநில சட்டமன்றங்களிலுள்ள கீழ்சபை மக்களாலே நேரடியாக ஐந்தாண்டுப் பதவி காலத்திற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறது. கீழ்சபையின் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 500க்கு மிகாமல், அறுபதுக்கும் குறையாமலிருக்க வேண்டும். மிசோரம், கோவா மாநில சட்டப்பேரவையில் நாற்பது உறுப்பினர் இருப்பார்கள். கீழ் சபையின் உறுப்பினராக விரும்புவார் இந்தியக் குடிமகனாகவும், 24-ம் அதற்கும் மேற்பட்ட வயதினராகவும் இருக்க வேண்டும்.

சட்டமன்ற உறுப்பினரின் மாத ஊதியம் 16,000ரூபாய் ஆகும். சபையின் ஐந்தாண்டுப் பதவிக் காலம் முடிந்ததும் சபை தானாகவே கலைக்கப்படுகிறது. அல்லது பதவிக்காலம் முடிந்ததும் சபை தானாகவே கலைக்கப்படுகிறது. அல்லது பதவிக்காலம் முடியும் முன்பே முதல்வரின் பரிந்துரையின் மீது ஆளுநரால் கலைக்கப்படலாம். தேசிய நெருக்கடியிருக்கும் காலத்தில் கீழ்சபையின் ஐந்து ஆண்டுப்

பதவிக்காலத்தை ஓராண்டிற்கு மிகாமல் பாராளுமன்றம் சட்டமியற்றி, நீட்டிக்கலாம். எந்த சூழ்நிலையிலும் தேசிய நெருக்கடி முடிந்த நாளிலிருந்து ஆறுமாதத்திற்கு அதிகமாக பதவிகாலத்தை நீட்டிக்கக்கூடாது. கீழ்சபை தன 'னுடைய சபாநாயகரையும், துணை சபாநாயகரையும் தேர்தெடுத்துக் கொள்கிறது. அவர்கள் சபையின் உறுப்பினர்களாகயிருக்க வேண்டும். உறுப்பினர் பதவியை இழந்தால் அவர்கள் பதவியிலிருந்து விலகிக் கொள்ள வேண்டும்.

சபாநாயகரை விலக்க வேண்டுமாயின், தீர்மானம் கொண்டுவர 14நாட்கள் முன்னறிவிப்பு வேண்டும். சபாநாயகர் பதவி வெற்றிடமாயிருக்கும் பொழுது துணைசபாநாயகர் கூட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்கி நடத்துவார். சபாநாயகரையோ அல்லது துணை சபாநாயகரையோ பதவிலிருந்து விலக்க வேண்டுமென்பதற்காக கொண்டு வரப்படும். சபாநாயகரின் மாத ஊதியம் பதினேழாயிரத்து ஐநூறு ஆகும். பண மசோதாக்கள் கீழ்சபையில் தான் முதலில் தாக்கல் செய்யப்பட வேண்டும். கீழ்சபை நிறைவேற்றிய பண மசோதாக்கள் மேலவைக்கு அனுப்பி வைக்கப்படும். பணமசோதா வந்த இரண்டு வாரத்திற்குள் விவாதித்து அதன்மேல் பரிந்துரைகள் மட்டும் தான் செய்ய வேண்டும். மேல்சபை செய்துள்ள பரிந்துரைகளை கீழ்சபை ஏற்கவோ, மறுக்கவோ செய்யலாம். 14நாட்களுக்குப் பிறகு பணமசோதாவை இரண்டு சபைகளும் நிறைவேறியதாகக் கருதப்பட்டு, ஆளுநரின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பி வைக்கப்படும். மேல்சபையானது மசோதாவை அப்படியே நிறைவேற்றி வைக்கலாம். திருத்தங்களுடன் நிறைவேற்றலாம் அல்லது நிராகரிக்கலாம்.

மசோதாவை நிறைவேற்றலாமல் மூன்று மாதம் காலம் தாழ்த்தலாம். மூன்று மாதம் கழித்த பிறகு மசோதா பேரவைக்குத் திரும்பி வரும். மேல்சபையால் செய்யப்பட்ட திருத்தங்கள் ஏற்றோ ஏற்காமலோ சட்டபேரவை இரண்டாவது முறை மசோதாவை நிறைவேற்றி மீண்டும் மேல் சபைக்கு அனுப்பி வைக்கும். இரண்டாவது தடவையாக வந்துள்ள மசோதாவின் மீது மேல்சபை என்ன விதமான நடவடிக்கை எடுத்தாலும், பேரவையால் மசோதா என்ன வடிவத்தில் நிறைவேற்றியுள்ளதோ அதே வடிவத்தில் இருசபைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படும். மாநில அமைச்சரவை சட்டபேரவைக்கு மட்டும் தான் கூட்டமாகப் பொறுப்புள்ளது.

சட்ட மேல் சபை

மேல் சபையானது மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படாமல் மறைமுகமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறது. மேல் சபை நிரந்தரமானது. அதை கலைக்க ஆளுநருக்கு அதிகாரம் கிடையாது. கீழ்சபையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் மூன்றிலொரு பாகத்திற்கு மிகாமல், அதே நேரம் நாற்பதுக்கும் குறையாமல் மேல் சபை உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை இருக்க வேண்டும். தற்போது இந்தியாவில் பீகார், ஜம்மு காஷ்மீர், கர்நாடகம், மகாராஷ்டிரம், மத்தியப் பிரதேசம், உத்திரப்பிரதேசம் ஆகிய ஆறு மாநிலங்களில் மட்டுமே மேல் சபை உள்ளது. மேல் சபையானது கீழ்க்கண்ட முறையில் அமைக்கப்படுகிறது.

1. மூன்றில் ஒரு பங்கு உறுப்பினர்கள், நகராண்மைக் கழக உறுப்பினர்களும், வட்டார ஆட்சி உறுப்பினர்களும்,

உள்ளூராட்சி உறுப்பினர்களும் அடங்கிய தேர்தல் தொகுதியால் தேர்தெடுக்கப்படுகின்றார்கள்.

2. பன்னிரண்டில் ஒரு பங்கு உறுப்பினர்கள், மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்னதாகப் பதிவு செய்யப்பட்ட பட்டதாரி களடங்கிய தேர்தல் குழுவால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றார்கள்.

3. 3. பன்னிரண்டில் ஒரு பங்கு உறுப்பினர்கள் பல்வேறு கல்வி நிலையங்களில் மூன்றாண்டுகளுக்கு அதிகமாக பணிபுரிந்து வரும் ஆசிரியர்களடங்கிய தேர்தல் குழுவால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றார்கள்.

4. மூன்றில் ஒரு பங்கு உறுப்பினர்கள் சட்டபேரவை உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். அவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் சட்டபேரவை உறுப்பினர்களாயிருத்தல் கூடாது.

5. மீதியுள்ள எண்ணிக்கை உறுப்பினர்கள் ஆளுநரால் நியமிக்கப்படுகின்றார்கள் இவர்கள், இலக்கியம், விஞ்ஞானம், கலை, கூட்டுரவு போன்ற துறைகளில் அனுபவம் பெற்றவர்களாகவும் சேவை செய்தவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். ஆறில் ஐந்து பங்கு உறுப்பினர்கள் மறைமுகத்தேர்தல் மூலமும் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர்.

மேல்சட்டசபைக்கு உறுப்பினராக விரும்புவர் இந்தியக் குடிமகனாகவும், முப்பதாம் அதற்கு மேற்பட்ட வயதினராகவும் இருக்க வேண்டும். உறுப்பினர்கள் ஆறாண்டுப் பதவிக் காலத்திற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றார்கள். மூன்றில் ஒரு பங்கு உறுப்பினர்கள் இரண்டாண்டிற்கு ஒருமுறை ஓய்வு பெறுகின்றார்கள். மேல்சபையின்

உறுப்பினர்களிலிருந்து இரண்டுபேர், தலைவராகவும், துணை தலைவராகவும் உறுப்பினர்களாலேயே தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றார்கள். இவர்களைப் பதவியிலிருந்து நீக்க 14 நாட்கள் முன் அறிவிப்பு கொடுக்க வேண்டும். விலக்கல் தீர்மானம் சபையின் பெரும்பான்மை ஆதரவோடு இயற்றப்பட வேண்டும் விலக்கல் தீர்மானம் விவாதிக்கப்படும்பொழுது அவர்கள் சபைக்கூட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்குதல் கூடாது.

மேல்சபையின் நிலை

மாநிலங்களிலுள்ள மேல்சபைகள் மிகவும் பலவீனமான முறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகள் மறைமுகமாகத் தேர்தெடுக்கப்படுகின்றன. சிறிய சபைகளாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. எல்லா பணமசோதாக்களும் கீழ்சபையில் தான் ஆரம்பமாக வேண்டும். மேல்சபை பணமசோதாவை விவாதித்தாலும் கூட 14 நாட்களுக்குள் பரிந்துரைகள் மட்டும் தான் செய்ய முடியும். இதனால் நிதிச்சட்டமியற்றும் துறையில் மேல்சபையானது மிகவும் பலவீனமான சபையாக உள்ளது. சாதாரண மசோதாக்கள் எந்தவொரு சபையிலும் சமர்ப்பிக்கப்படலாமென்றாலும், முக்கியமான மசோதாக்களும் அரசாங்க மசோதாக்களும் முதலில் கீழ்சபையில் தான் ஆரம்பமாகின்றன. சாதாரண மசோதாக்களை மேல்சபை நிராகரிக்கலாம். திருத்தம் கொண்டுவரலாம். மூன்று மாத காலத்திற்கு தடுத்து நிறுத்தி வைக்கலாம். என்றாலும் கீழ்சபையானது பிரச்சனைக்குரிய மசோதாவை இரண்டாவது முறை நிறைவேற்றினால், மசோதாவானது இரு சபைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படும். இங்கிலாந்தில் மேல்சபையானது பிரபுக்கள் சபையாகும். பண மசோதாவை ஒரு மாத

காலத்திற்கும், மற்ற மசோதாக்களை ஓராண்டுக் காலத்திற்கு தடுத்து நிறுத்த முடியும். இதனால் ஆங்கில பிரபுக்கள் சபையை விட இந்திய மாநில மேல்சபை பலவீனமானது என்பது புலனாகிறது. மேல்சபைக்கான ஆதரவு மக்களிடத்தில் குறைந்து கொண்டு வருகிறது. மேற்கு வங்காளம், பஞ்சாப், தமிழ்நாடு போன்ற மாநிலங்களில் மேலவைகள் ஒழிக்கப்பட்டுள்ளது.

மாநில சட்டமன்றத்தின் அதிகாரங்கள்

மாநில அதிகாரப்பட டியலிலுள்ள எந்தவொரு பொருளைப் பற்றியும் மாநில சட்டமன்றம் சட்டமியற்றலாம். பொது அதிகாரப் பட்டியலில் கூறப்பட்டுள்ள ஒரு பொருளைப் பற்றிய சட்டமும் நிறைவேற்றலாம். ஆனால் பாராளுமன்றம் அப்பொருளைப் பற்றி சட்டமியற்றியிருந்து, இரண்டிற்குமிடையே முரண்பாடு இருந்தால் பாராளுமன்ற சட்டம் தான் அமலுக்கு வரும். மாநில சட்டமன்றத்தின் மீது கீழ்கண்ட கட்டுப்பாடுகள் போடப்பட்டுள்ளன.

இரு சபைகளின் உறவு

பணமசோதாக்களை மேலவையில் அறிமுகப்படுத்த முடியாது. பணமசோதாவை மேலவை 14 நாட்களுக்கு மட்டுமே தாமதப்படுத்த முடியும். சாதாரண மசோதாவை நான்கு மாதங்கட்கு அது தாமதப்படுத்தலாம். மேலவை அமைச்சரவையைக் கட்டுப்படுத்துவதும் மிகக் குறைந்த அளவேயாகும். இவ்வாறு மேலவை கீழ்சபையைவிடப் பலவீனமானதாகவே உள்ளது.

சட்டமன்றத்தின் மீதான வரையறைகள்

பொதுப் பட்டியலில் உள்ள விஷயங்களில் மாநிலச் சட்டமன்றம் சட்டமியற்றலாம். ஆனால் ஒரு விஷயத்தில்

சட்டமன்றத்தாலும் பாராளுமன்றத்தாலும் சட்டமியற்றப்பட்டு அவை ஒன்றுக்கொன்று முரணாக இருந்தால், மாநிலச் சட்டம் செல்லாது. நெருக்கடிய நிலைக்காலத்தில் மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள வி'யங்களில் சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தைப் பாராளு மன்றம் பெறுகிறது. அரசியலமைப்பின் 304வது விதியின் படி சில மசோதாக்களுக்குச் சட்டமன்றம் ஜனாதிபதியின் முன் அனுமதி பெற வேண்டும். ஆளுநர், சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதாக்களைக் குடியரசுத் தலைவரின் கருத்திற்காக நிறுத்தி வைக்கலாம். இவ்வாறு மாநில சட்டமன்றத்தின் அதிகாரங்கள் கட்டுப்படுத்தப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மாநிலச் சட்டமன்றம் எல்லா மாநிலங்களிலும் ஒரே மாதிரியாக அமையவில்லை. ஆறு மாநிலங்களில் மட்டுமே இரு சபைகள் உள்ளன. சட்ட மன்றத்தின் அதிகாரங்கட்குப் பல வரையறைகளும் உள்ளன. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் மற்றும் சுவீட்சர்லாந்து போன்ற நாடுகளில் மாநிலச் சட்டமன்றங்கள் பெற்றுள்ளது போன்ற நிலையை இந்திய மாநிலச் சட்டமன்றங்கள் பெறவில்லை எனலாம்.

மாநில நிதித்துறை

இந்திய அரசியலமைப்பின் ஏஐ-வது பகுதியில் 214 முதல் 231 வரையுள்ள விதிகள் மாநில உயர்நீதி மன்றங்கள் பற்றி விவரிக்கிறது. அரசியலமைப்பிலுள்ள 214 வது விதியின்படி ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் உயர் நீதிமன்றம் ஒன்று இருக்கவேண்டும். உயர் நீதிமன்றத்தில், தலைமை நீதிபதிகளும் இடம் பெறுகின்றார்கள். இவர்களை குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்கின்றார். நியமிக்கும் முன்பாக, இந்தியத் தலைமை நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதியையும், மாநில ஆளுநரையும் மாநில ஆளுநரையும் மாநில தலைமை நீதிபதியையும் கலந்து ஆலோசிக்க

வேண்டும். மாநில உயர்நீதி மன்ற நீதிபதி 62 வயது முடியும் வகையில் பதவியிருக்கலாம் அல்லது அதற்கு முன்னதாகவே குடியரசுத் தலைவருக்கு எழுத்து மூலம் தெரிவித்து பதவியிலிந்து விலகிக் கொள்ளலாம். இந்திய தலைமை நீதிமன்றத்து நீதிபதியை பதவியிலிந்து நீக்குவதற்கு பின்பற்றப்படும் முறையே மாநில நீதிபதியை நீக்குவதற்கும் பொருந்தும். மாநில நீதிபதி தலைமை நீதிமன்றத்திற்கு நீதிபதியாகவோ அல்லது வேறு மாநிலத்திற்கு நீதிபதியாகவோ மாற்றப்படலாம். மாநில உயர் நீதிமன்றத்திற்கு நியமிக்கப்படுபவர்.

- இந்தியக் குடிமகனாகவும்
- நீதித்துறையில் குறைந்தது பத்து ஆண்டுகள் நீதிபதி பதவி வகித்தவராகவும்
- அல்லது பத்து ஆண்டுகள் வழக்கறிஞராகப் பணியாற்றியிருக்க வேண்டும். மாநில நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டவர் பதவியேற்கும் முன்னர் ஆளுநர் முன்னிலையில் பதவிக்கான உறுதிமொழி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

தற்போது மாநில உயர்நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதிக்கு மாதஊதியமாக ரூ.90,000மும் பிற நீதிபதிகளுக்கு ரூ.80,000மும் வழங்கப்படுகின்றன. இது தவிர குடியரசுத் தலைவரால் அவ்வப்போது நிச்சயிக்கப்படும் செலவுப் படிகளும் வழங்கப்படுகின்றன. நீதிபதிகள் பதவிக்காலத்தில் அவருக்குண்டான செலவுப் படிகளையோ விடுமுறைகளைப் பற்றிய உரிமைகளையோ மாற்றியமைத்தல் கூடாது. மாநிலத் தலைமை நீதிபதியின் பதவி வெற்றிடமானாலோ அல்லது பணிகளைச் செய்ய முடியாத நிலையிருந்தாலோ

அப்பணிகளை ஏற்று நிறைவேற்றுவதற்காக, மற்ற நீதிபதிகளிலிருந்து ஒருவரை தற்காலிக தலைமை நீதிபதியாக குடியரசுத்தலைவர் நியமிப்பார். தகுதியுள்ளவர்களை கூடுதலான நீதிபதிகளாக இரண்டாண்டிற்கு அதிகமாகாத பதவிக் காலத்திற்கு நியமிக்கலாம். 1935-ம் வருட இந்திய அரசாங்கச்சட்டம் மாநில நீதிமன்றங்களுக்கு கொடுத்திருந்த அதிகாரங்களையோ தற்போதையே நீதிமன்றங்களும் பெற்றிருக்கின்றன. இந்தியாவில் முதன் முதலாக 1862-ல் கல்கத்தா, பம்பாய், மெட்ராஸ் ஆகிய 3 இடங்களில் உயர்நீதி மன்றம் நிறுவப்பட்டது. தற்போது இந்தியாவில் 21 உயர்நீதி மன்றங்கள் உள்ளன.

உயர்நீதி மன்றத்தின் அதிகாரங்கள்

மூல வழக்கு அதிகாரம்

அடிப்படை உரிமைகளை மக்களுக்கு நிலை நாட்டுவதற்காக உயர்நீதி மன்றம் கட்டளைகள், ஆணைகள் இடுவதற்கு அதிகாரம் பெற்றுள்ளது. இந்த ஆணைகள் மாநிலத்திலுள்ள எந்தவொரு அதிகாரிக்கும் இடப்படும் கப்பற்படை, திருமணம், நீதிமன்றங்கள் மீது அவதூறு இவை சம்பந்தமாகவும் மூல வழக்கு அதிகாரம் பெற்றுள்ளது.

மேல்வழக்கு விசாரணை அதிகாரம்

மாநிலத்திலுள்ள பல்வேறு முன்சீப், மாவட்ட நீதிமன்றங்களிலிருந்து மேல் முறையீடாக வரும் சீவில், குற்ற வழக்குகளை விசாரிக்கும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது. மேலும் மாநிலத்திலுள்ள எல்லா நீதிமன்றங்கள் மீதும் மேற்பார்வை செலுத்துகிறது.

உயர்நீதி மன்றம், பதிவுச்சான்று மன்றமாக அதற்குண்டான அதிகாரங்களோடு இயங்குவதுடன் தன்னை அவமதித்தவர்களைத் தண்டிக்கும் அதிகாரமும் பெற்றுள்ளது.

உயர்நீதி மன்றத்திலுள்ள தன்னடைய அதிகாரிகளையும், ஊழியர்களையும் நியமித்துக் கொள்ளவும், அவர்கள் மீது கட்டுப்பாடு செலுத்தவும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது.

ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் சிவில் வழக்குகளுக்குத் தனியாக நீதிமன்றங்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. இந்நீதி மன்றங்களுக்கான நீதிபதிகள், ஆளுநர் அவர்களால், உயர்நீதி மன்றத்துடன் கலந்து ஆலோசனை செய்து நியமிக்கப்படுகின்றார்கள்.

உயர்நீதி மன்றமும் அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களும்

42வது அரசியலமைப்புத் திருத்தம் உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதிப்புனராய்வு அதிகாரத்தில் சில மாற்றங்களைச் செய்தது. இதன்படி மத்தியச் சட்டங்களின் மீதான நீதிப்புனராய்வு அதிகாரம் தலைமை நீதிமன்றத்திற்கு மட்டுமே அளிக்கப்பட்டு, உயர்நீதி மன்றத்திற்கு அவ்வதிகாரம் மறுக்கப்பட்டது. மாநிலச்சட்டத்தின் மீதான நீதிப்புனராய்வை உயர்நீதிமன்றம் செய்யும் போது அம்மன்றத்தில் குறைந்தபட்சம் ஐந்து நீதிபதிகளாவது அமர வேண்டும். அவர்களின் சிறப்புப் பொரும்பானமையினரது தீர்ப்புப்படியே சட்டத்தின் செல்லும் தன்மை முடிவு சேர்க்கப்பட்டன. 1978-ல் மேற்கொள்ளப்பட்ட 44வது அரசியலமைப்புத் திருத்தம் மேல் விசாரணைக்காக அனுமதி வழங்கும் முறையை எளிதாக்கியது. உயர்நீதி மன்றத்தால் ஒரு வழக்கில் தீர்ப்பு வழங்கும் போதே சம்பந்தப்பட்டவர்கள் தலைமை நீதிமன்றத்திற்கு மேல் விசாரணைக்கு மனுச் செய்ய வாய்மொழி மூலம் கோரவும்,

அந்த வேண்டுகோளின் மீது உயர்நீதி மன்றம் உடனடியாக உத்தரவிடவும் இத்திருத்தம் வகை செய்கிறது. இது நடைமுறையில் எளிமையை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

பிற நீதிமன்றங்கள்

மாவட்ட அளவில் சிவில் நீதிமன்றம் மாவட்ட நீதிமன்றம் குற்றவியல் நீதிமன்றம் எனவும், செசன்சு நீதிமன்றம் எனவும் அழைக்கப்படுகின்றன. மாவட்ட நீதிமன்றங்களின் கீழ் மூத்த துணை நீதிபதிகளின் நீதிமன்றங்கள், சிறு குற்றங்கட்கான நீதிமன்றங்கள் உள்ளன. சிறு குற்றங்கட்கான நீதிமன்றங்கள் அல்லது முன்சீப் நீதிமன்றங்கள் என்பவை ரூ.5000க்கு குறைவான மதிப்புடைய வழக்குகளை விசாரிக்கச் சிறிய நகரங்களில் உருவாக்கப்படுகின்றன. அதிகமான மதிப்புடைய வழக்குகளை துணை நீதிபதிகளின் நீதிமன்றங்கள் எவ்வளவு மதிப்புடைய வழக்குகளையும் விசாரிக்கலாம்.

செசன்சு நீதிமன்றம் கடுமையான குற்றவியல் மீதான வழக்குகளை விசாரிக்கிறது. சட்டத்தால் அனுமதிக்கப்படும் எந்தத் தண்டனையையும் அது வழங்கலாம். அதன் கீழ் முதல் தர குற்றவியல் நடுவர் நீதிமன்றங்கள், இரண்டாம் தர குற்றவியல் நடுவர் நீதிமன்றங்கள், மூன்றாம் தர குற்றவியல் நடுவர் நீதிமன்றங்கள் அதிகபட்சம் ஒருமாத சிறைத் தண்டனையும் ஐம்பது ரூபாய் அபாராதமும் தண்டனை விதிக்கக்கூடிய குற்றங்களை விசாரிக்கிறது. இரண்டாவது தரக் குற்றவியல் நடுவர் நீதிமன்றம் அதிகபட்சம் ஆறு மாதச் சிறைத் தண்டனையும் ரூபாய் இருநூறு அபாராதமும் விதிக்கலாம். கீழ் நீதிமன்றங்களிலிருந்து வரும் மேல் விசாரனை வழக்குகளையும் அது விசாரிக்கும். மாவட்ட நீதிமன்றமும் செசன்சு

நீதிமன்றமும் ஒன்றேயாகும். ஒரே நீதிபதி இரண்டு நீதிமன்றங்களின் நீதிபதியாகச் செயலாற்றுகிறார்.

சிவில் வழக்குகளை விசாரிக்கும் போது அவர் மாவட்ட நீதிபதி எனவும், குற்றவியல் வழக்குகளை விசாரிக்கும் போது செசன்சு நீதிபதி எனவும் அழைக்கப்படுகிறார். அவர் ஆளுநரால் நியமிக்கப் படுகிறார். இந்திய நீதித்துறையின் அமைப்பு கூட்டாட்சிப் பண்பிற்கு எதிரிடையாக அமைந்துள்ளது என அரசியலமைப்பு வல்லுனர்களால் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது. இதன் காரணமாக நீதி கிடைப்பது என்பது தாமதமாகிறது. தாமதிக்கப்பட்ட நீதி மறுக்கப்பட்ட நீதி என்பது கூற்றாகும். நிதித்துறை முழுவதையும் மறுசீரமைப்புச் செய்ய வேண்டும் என்ற கோரிக்கையும் சிலரால் கூறப்படுகிறது. ஆட்சித் துறை நீதிமனங்களை உருவாக்குவதன் மூலம் சாதாரண நீதிமன்றங்களின் பணிப்பளுவைக் குறைக்கும் முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

சுய மதிப்பிட்டு கேள்வி

1. மாநில சட்டமன்றத்தின் அமைப்பு மற்றும் அதன் பங்கை விவரிக்கவும்
2. உயர் நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பு மற்றும் செயல்பாடுகளை விளக்கவும்.

இயல் - v

உள்ளூர் அரசு: நகர்ப்புறம் - கிராமப்புறம்

நோக்கங்கள்

- உள்ளாட்சி அமைப்பை காண்க
- நகராட்சியின் பணிகள் உற்றுநோக்குக
- பஞ்சாயத் அதிகாரம் மற்றும் பணிகள்

I. உள்ளாட்சி அமைப்பு

ஒரு பகுதி அல்லது ஒரு கிராமம், சிறிய நகரம் அல்லது மாநகரம் போன்ற சிறிய சமூகத்தினை நிர்வாகம் செய்யும் அமைப்புகளே உள்ளாட்சி அமைப்புகள் எனப்படுகின்றன. உள்ளாட்சி அமைப்புகள் மக்களுக்கு நெருக்கமாகவும், அன்றாடத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் விதமாகவும், அடிமட்டத்திலிருந்து செயல்படுகின்றன. உள்ளாட்சி அமைப்பின் உறுப்பினர்கள் உள்நகர மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். இவ்வமைப்புகள் உள்நகர தேவைகளை மேலாண்மை செய்கின்றன. உள்ளாட்சி அமைப்புகள் உள்நகர சமூகத்திற்குப் பணியாற்றுவதுடன், தன்னாட்சிக் குடியரசுக்கும் கருவியாகச் செயல்படுகின்றன.

உள்ளாட்சி அமைப்பின் வரலாறு

உள்ளாட்சி அமைப்பு இந்தியாவில் தொன்றுதொட்டு காணப்படும் கருத்துரு ஆகும். இது பிற்காலச்சோழர்கள் அல்லது தஞ்சை சோழப்பேரரசு காலத்தில் உச்ச நிலையை அடைந்தது. மௌரியப் பேரரசு காலத்திலும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளைப் பற்றிய ஆவணக் குறிப்புகள் உள்ளன. பண்டைய இந்தியா முழுவதும் உள்ளாட்சி

அமைப்புகள் பல்வேறுபட்ட அம்சங்களுடன் காணப்பட்டன. இடைக்காலத்தில் நிலபிரபுவத்துவத்தின் முறையின் தாக்கத்தால். உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் முக்கியத்துவம் குறைந்தது. ரிப்பன் பிரபுவின் 1882 ஆம் ஆண்டு தீர்மானத்தின்படி, மேற்கத்திய நாடுகளின் மக்களாட்சி முறையின் அடிப்படையில் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் கால் இறுதியில் இவ்வமைப்புகள் இந்தியாவில் புத்துயிர் பெற்றன. நவீன உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு அடித்தளமிட்டதால் ரிப்பன் பிரிபு, 'உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் தந்தை' என அழைக்கப்படுகிறார்.

1935 இந்திய அரசு சட்டம், மாகாணங்களில் தன்னாட்சியை அறிமுகப்படுத்தியது. இச்சட்டம் 1937 இல் நடைமுறைக்க வந்தது. காங்கிரஸ் ஆட்சி அமைத்த மாகாணங்களில், ஊரக வளர்ச்சிக்குச் சிறப்பு கவனம் அளிக்கப்பட்டது. பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகள் கிராமங்களிலிருந்து நகரங்கள் வரை கட்டமைக்கப்பட வேண்டும் என்பது காந்தியடிகளின் திட்டங்களின் ஒரு முக்கியக் கூறாக இருந்தது.

இந்திய விடுதலைக்கு பின்பு, இந்திய அரசமைப்பினை உருவாக்கியவர்கள் காந்தியடிகளின் கிராம தனன் ாட்சிக் கொள்கையினைப் பெரிதும் கவனத்தில் கொண்டு செயலாற்றினர். கிராமங்கள் நிறைந்த இந்தியாவில், கிராம ஊராட்சிகளின் உருவாக்கம் ஒரு சமூக இயக்கமாகவே அமைந்தது. விடுதலைப் போராட்டத்தின்போது பஞ்சாயத்து மறுசீரமைப்பு என்பது மக்களுக்கு நம்பிக்கையை ஊட்டியது.

உள்ளாட்சி அமைப்புகளை நடைமுறைப்படுத்துவதில் இருந்த சில தடைகளை 1882 ஆம் ஆண்டு அவர் இயற்றிய தீர்மானத்தின்

மூலம் அகற்ற முயன்றார். கிராமப்புற மற்றும் நகர்ப்புறங்களில் உள்ள அமைப்புகளுக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கும் அதிக அதிகாரங்களையுடைய உள்ளாட்சி நிர்வாக உரிமைகளை வழங்கும் விதமாக ரிப்பன் தொடர்ச்சியான பல சட்டங்களை ஏற்படுத்தினார்.

ரிப்பன் பிரபு

1882 ஆம் ஆண்டு உள்ளாட்சி அமைப்புகளை அறிமுகம் செய்ததன் மூலம் இந்தியர்களுக்கு சுதந்திரத்தின் சுவையை அறிமுகப்படுத்தியவர் ரிப்பன் பிரபு ஆவார். இந்தியாவில் நிர்வாகத்தை தாராளமயம் ஆக்கும் சில நடவடிக்கைகளை ரிப்பன் மேற்கொண்டார். நிர்வாகத்தை பரவலாக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே உள்ளாட்சி அமைப்புகளை அவர் முறைப்படுத்தினார்.

இந்தியாவில் சுதந்திரத்திற்கு பிறகு உள்ளாட்சி அமைப்புகள்

உள்ளாட்சி அமைப்புகள் என்ற முறையின் கருத்துருவாக்கம், 1957 ஆம் ஆண்டு முதல் 1986 ஆம் ஆண்டு வரை, நான்கு முக்கிய குழுக்களின் உருவாக்கம் மற்றும் அவற்றின் முயற்சியினால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. சமூக அபிவிருத்தி திட்டம் (1952) மற்றும் தேசிய நீட்டிப்பு சேவை (1953) ஆகியன, 1957 ஆம் ஆண்டின் பஞ்சாயத்து ராஜ் சட்டத்திற்கு அடிப்படையாகத் திகழ்ந்தன.

73 மற்றும் 74-வது அரசமைப்பு திருத்தச் சட்டங்களின் (1992)

சிறப்பம்சங்கள்

ஊராட்சி மற்றும் நகராட்சிகள் 'உள்ளாட்சி அமைப்பு' நிறுவனங்களாகச் செயல்படும்.

குடியரசு அமைப்பின் அடிப்படை அலகுகள்: வாக்காளர்களாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள உரிய வயதுடையோரைக் கொண்ட கிராம

சபைகள் (கிராமங்கள்) மற்றும் பகுதி குழுக்கள் (நகராட்சிகள்) ஆகியன.

கிராமங்கள் இடையில் காணப்படும் வட்டாரம் ∴ வட்டம் ∴ மண்டலம் மற்றும் மாவட்ட அளவில் ஊராட்சிகள் என மூன்ற டுக்கு முறையில் செயல்படுகின்றன. இரண்டு மில்லியனுக்கும் குறைவான மக்கள் தொகையை உடைய சிறு மாநிலங்களில் பஞ்சாயத்துக்கள் இரண்டடுக்கு முறையில் இயங்குகின்றன.

நேரடித் தேர்தலின் மூலம் அனைத்து அளவிலும் இடங்கள் நிரப்பப்படுகின்றன.

அனைத்து அளவு நிலைகளில் பஞ்சாயத்து தலைவர்களுக்கான இடங்களில் பட்டியல் இனத்தவர் மற்றும் பழங்குடியினர் ஆகியோருக்கு, மக்கள்தொகை விகிதாச்சார அடிப்படையில் இட ஒதுக்கீடு அளிக்கப்படும்.

பெண்களுக்கு மூன்றில் ஒரு பங்கு இடஒதுக்கீடு வழங்கப்பட்டுள்ளது. பட்டியல் இனத்தவர் மற்றும் பழங்குடியினருக்கான ஒதுக்கீட்டில் பெண்களுக்கும் மூன்றில் ஒரு பங்கு இட ஒதுக்கீடு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. எல்லா அளவு நிலைகளிலும் தலைவர்கள் பதவிக்கு மூன்றில் ஒரு பங்கு இடம் பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒரே மாதிரியான ஐந்தாண்டு பதவிக்காலம் மற்றும் பதவிக்காலம்— நிறைவடையும் முன்பாகவே தேர்தல்கள் நடத்தப்பெற்று, புதிய அமைப்புகள் உருவாக்கப்படுதல் வேண்டும். ஆட்சி கலைக்கப்பட்டால், ஆறு மாதங்களுக்குள் தேர்தல் நடத்தப்படுதல் வேண்டும்.

நகர்ப்புற உள்ளாட்சி

- பேரூராட்சி
- நகராட்சி
- மாநகராட்சி

காந்தியின் கிராமசுயராஜ்யம் காந்தியடிகள் கிராமப்புறங்களின் பிரதிநிதிகளை மக்களாகக் கொண்ட கிராம சுயராஜ்யத்தை விரும்பினார். இந்தியாவின் ஆன்மா கிராமங்களில் வாழ்கிறது என்பதை உணர்ந்தார் காந்தியடிகள். சுதந்திர இந்தியாவிலும் கிராம குடியரசு எனும் பஞ்சாயத்துக்களை கனவு கண்டார். காந்தியடிகள் பஞ்சாயத்து ராஜ் ஒரு அதிகார பகிர்வு கொண்ட அரசாக இருக்க அறிவுறுத்தினார்.

இந்திய அரசியலமைப்பின் அடிப்படையாக திகழும் கிராமங்கள் தங்களின் தேவைகளுக்கு தாங்களே பொறுப்பாவர். எளிமையான சொற்களில் சொல்வதென்றால் காந்தியின் சுயராஜ்ய கிராமம், அடிப்படையில் சுயசார்புடையதாக இருக்க வேண்டும். வாழ்க்கைக்குத் தேவையான உணவு, தூய்மையான நீர், சுகாதாரம், வீட்டு வசதி, கல்வி மற்றும் பிற தேவைகளுக்கு என அனைத்து தேவைகளையும் ஏற்கும் அரசாங்கம் மற்றும் சுய பாதுகாப்பு உள்ளிட்ட அனைத்தையும் வழங்க வேண்டும்.

பேரூராட்சி

பத்தாயிரத்துக்கும் அதிகமான மக்கள் வாழும் பகுதி பேரூராட்சி எனப்படும். பேரூராட்சித் தலைவரும் உறுப்பினர்களும் மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் பதவிக்காலம் 5 ஆண்டுகளாகும். பேரூராட்சியின் நிர்வாகத்தினை மேற்கொள்ள ஒரு செயல் அலுவலர் நியமிக்கப்படுகிறார்.

நகராட்சி

ஒரு இலட்சத்திற்கும் அதிகமான மக்கள் வாழும் பகுதி நகராட்சி எனப்படும். நகர சபைத் தலைவர் மற்றும் பகுதி உறுப்பினர்கள் (கவுன்சிலர்) மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். அவாக் ளது பதவிக்காலம் ஐந்த் ாண்டுகளாகும். இந்நகராட்சியினை நிர்வாகம் செய்ய ஒரு நகராட்சி ஆணையர் அரசால் நியமிக்கப்படுகிறார்.

மாநகராட்சி

பல இலட்சம் மக்கள்தொகை கொண்ட பெரு நகரப்பகுதிகள் மாநகராட்சி என அழைக்கப்படுகிறது. மாநகராட்சித் தலைவர் மேயர் என்று அழைக்கப்படுகிறார். மேயர் மற்றும் பிற உறுப்பினர்கள் பதவிக்காலம் ஐந்த் ாண்டுகள் ஆகும். இம்மாநகராட்சிக்கு மாநகராட்சி ஆணையர் நிர்வாக அலுவலர் ஆவார்.

தமிழ்நாட்டில் 21 மாநகராட்சிகள் உள்ளன. அவை சென்னை, கோவை, மதுரை, திருச்சி, திருநெல்வேலி, சேலம், வேலூர், தூத்துக்குடி, திருப்பூர், தஞ்சாவூர், திண்டுக்கல், ஆவடி, ஓசூர், நாகர்கோவில், தாமப்ரம், காஞ்சிபுரம், கரூர், கும்பகோணம், கடலூர் மற்றும் சிவகாசி.

இந்திய ஆட்சிப்பணி (IAS) அதிகாரி ஒருவர் மாநகராட்சியின் ஆணையராக நியமிக்கப்படுகிறார். மாநகராட்சி சபையில் கொண்டுவரப்படும் தீர்மானங்கள் அனைத்தும் இவரால் செயல்படுத்தப்படுகின்றன. மாநகராட்சி அலுவலகம் இவரது செயல்பாடுகளுக்கு உதவுகின்றது.

மாநகராட்சித் தலைவரின் (மேயரின்) முக்கிய பணிகள்

- அரசுக்கும் மாநகராட்சி உறுப்பினர்களுக்கும் இடையே ஓர் இணைப்புப்பாலமாக மேயர் செயல்படுகிறார்.
- மாநகராட்சி குழு கூட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்குகிறார்.
- வெளிநாட்டு பிரமுகர்களை வரவேற்று உபசரிப்பார்.

பிற நகர்ப்புற பஞ்சாயத்துக்கள்

- அறிவிக்கப்பட்ட பகுதி குழுக்கள்
- நகர் பகுதி குழுக்கள்
- இராணுவக் குடியிருப்பு வாரியம்
- குடியிருப்புகள்
- துறைமுகப் பொறுப்பு கழகம்
- சிறப்பு நோக்க நிறுவனம்

தமிழ்நாட்டில் உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் தேர்தல்கள்

உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் தேர்தல்களை பொதுத் தேர்தல்களைப் போன்றே மாநிலத் தேர்தல் ஆணையம் நடத்துகின்றது. வாக்காளர் பட்டியல் பகுதி வாரியாகத் தயாரிக்கப்படுகின்றது. பட்டியல் இனத்தவர், பழங்குடியினர் மற்றும் பெண்கள் ஆகியோருக்கு சுழற்சி முறையில், மக்கள் தொகை விகிதாச்சார அடிப்படையில் இட ஒதுக்கீடு செய்யப்படுகின்றது.

உள்ளாட்சி அமைப்புகள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகளும், சவால்களும்

நமது மக்களாட்சிக்கு உள்ளாட்சி அமைப்புகளே அடிப்படைகளாகும். உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் அரசமைப்பு நிலை,

அவற்றின் செயல்பாட்டிற்கு மிகவும் முக்கியத்துவத்தினை அளிக்கின்றது. இருப்பினும், இந்தியாவில் இவற்றின் செயல்பாடுகளில் ஒரு சில நெருக்கடிகள் உள்ளன. அவற்றின் முதன்மையான சிக்கல்களும் சவால்களும் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் பணிகள் மற்றும் அதிகாரங்களைப் பற்றிய தெளிவான வரையறையின்மை.

நிதி ஒதுக்கீடு மற்றும் தேவைகளின் மதிப்பீடு ஒத்துப்போவதில்லை.

உள்ளாட்சி அமைப்புகள் எடுக்கும் முக்கிய முடிவுகளில் சாதி, வகுப்பு மற்றும் சமயம் ஆகிய மூன்றும் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன.

மக்களாட்சியின் அடிப்படை நிலையிலுள்ள அலுவலர்கள் மற்றும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் என் பொறுப்பற்ற நிலை.

குழுக்களும் பரிந்துரைகளும்

பல்வந்தராய் மேத்தா குழு (1957): மூன்று அடுக்கு பஞ்சாயத்து அமைப்பு- கிராம அளவில் கிராம ஊராட்சிகள், (நேரடித் தேர்தல்) வட்டார அளவில் பஞ்சாயத்து சமிதி, மாவட்ட அளவில் ஜில்லா பரிந்து (மறைமுகத் தேர்தல்). அசோக் மேத்தா குழு (1977-1978): இரண்டு அடுக்கு முறை மற்றும் அரசியல் கட்சிகள் அனைத்து நிலைத் தேர்தல்களிலும் பங்கு பெற வேண்டும். ஜி.வி.கே. ராவ் குழு (1985): திட்டக்குழுவால் நியமிக்கப்படுதல், 'வேற்ற புற்கள்' (பசயளள றவைமழவ சமுழவள) எல்.எம்.சிங்வி குழு (1986): 73 மற்றும் 74 வது அரசமைப்பு திருத்தச் சட்டங்கள், 1992

1994 தமிழ்நாடு பஞ்சாயத்து ராஜ் சட்டத்தின் சிறப்பம்சங்கள்

1994 ஆம் ஆண்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கான ஒரு புதிய சட்டத்தின் அடிப்படையில், புதிய பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பு செயல்படுத்தப்பட்டது. அதன் சிறப்பம்சங்களாவன: (அ) மூன்று அடுக்கு அமைப்பு (ஆ) கிராம சபை (இ) தேர்தல் ஆணையத்தினை நிறுவுதல் (கிராம ஊராட்சி என்று அழைக்கப்படுகின்றன. தலைவர் மற்றும் பகுதி உறுப்பினர்கள் மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். (18 வயது பூர்த்தியடைந்தோர்) அவர்களது பணிக்காலம் 5 வருடங்கள் ஆகும். கிராம ஊராட்சியின் ஆய்வாளராக மாவட்ட ஆட்சியர் செயல்படுகின்றார். ஐநூறுக்கும் மேற்பட்ட மக்கள்தொகையைக் கொண்டுள்ள ஒவ்வொரு கிராமமும் கிராம ஊராட்சியாக உருமாறியுள்ளது.

கிராம ஊராட்சியின் செயல்பாடுகள்

- குடிநீர் வழங்குதல்
- தெருவிளக்குகளைப் பராமரித்தல்
- சாலைகளைப் பராமரித்தல்
- கிராம நூலகங்களைப் பராமரித்தல்
- சிறிய பாலங்களைப் பராமரித்தல்
- வீட்டுமனைகளுக்கு அனுமதி அளித்தல்
- வடிகால் அமைப்புகளைப் பராமரித்தல்
- தொகுப்பு வீடுகளைக் கட்டுதல்
- தெருக்களைச் சுத்தம் செய்தல்

- இடுகாடுகளைப் பராமரித்தல்
- பொதுக்கழிப்பிட வசதிகளைப் பராமரித்தல்

விருப்பப் பணிகள்

1994 ஆம் ஆண்டு நடைமுறைக்கு வந்த தமிழ்நாடு உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் சட்டம் கீழ்க்கண்ட விருப்ப செயல்பாடுகளை உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் மூலம் நடைமுறைப்படுத்தியது.

- கிராமங்களிலுள்ள தெரு விளக்குகளைப் பராமரித்தல்
- சந்தைகளையும் திருவிழாக்களையும் நடத்துதல்
- மரங்களை நடுதல்
- விளையாட்டு மைதானங்களைப் பராமரித்தல்
- வண்டிகள் நிறுத்தப்படும் இடங்களில் உள்ள வாகனங்கள்

இறைச்சி கூடங்கள் மற்றும் கால்நடைகளின் கொட்டகை ஆகியவற்றைப் பராமரித்தல் பொருட்காட்சிகள் நடைபெறும் இடங்களை கட்டுப்படுத்துதல்

வருவாய்

மூன்றாண்டுக்கு அமைப்பு உள்ள ஊரக வளாச்சி உள்ளாட்சி அமைப்பில் கிராம ஊராட்சி மட்டு மே வரி விதிக்கும் அதிகாரத்தைப் பெற்றுள்ளது.

தமிழ்நாட்டில் உள்ளாட்சி அமைப்புகளில் வரலாற்றுத் தொடக்கம் மற்றும் வளாச்சி

காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்திலுள்ள உத்திரமேரூர் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்ற ஆதாரங்களின்படி, உள்ளாட்சி அமைப்புகளில் தமிழ்நாடு ஒரு நீண்ட வரலாற்றினைக் கொண்டதாக அறியப்படுகின்றது. அக்காலத்தில் தமிழ்நாடு பல கிராம குடியாட்சியைக் கொண்ட

நிலமாக விளங்கியது. பல சமூகக் குழுக்கள் தங்களது பகுதி மேம்பாட்டிற்காக பல்வேறு நடவடிக்கைகளில் இந்த முறை உச்சநிலையை அடைந்தது. கிராம சபைகள் வரி விதித்தன. சமூக வாழ்வினை மேம்படுத்தின, தங்களது குறிப்பிட்ட பகுதியில் நீதியையும் நிலைநாட்டின. இந்தக் கிராம சபைகள் சோழ அரசர்களுடன் வலிமையான உறவுகளைக் கொண்டிருந்தனர். கிராம சபையின் உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க 'குடவோலை முறை' என்ற இரகசிய தேர்தல் முறை புழக்கத்தில் இருந்தது. சோழர்களின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, கிராம தனன் டாட்சி சரியவும், நிலப்பிரபுக்களின் மையப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாக முறை மேலோங்கவும் தொடங்கியது. இம்முறை, ஆங்கிலேய காலனி ஆதிக்க ஆட்சி உள்ளடாட்சி அமைப்புகளை அவர்களுக்கு ஏதுவாக இருக்கும் விதமாக அறிமுகம் செய்யும் வரை தொடர்ந்தது. சுதந்திர இந்தியாவில், ஜனநாயக பரவலாக்கத்தின் முதல் சட்டமாக, 1950 இல் மதராஸ் கிராம பஞ்சாயத்து சட்டம் இயற்றப்பட்டது. 1957, உள்நிர்வாக சீர்திருத்தங்கள் தொடர்பாக வெளியான விவரங்களின் தொடர்ச்சியாக, 1958ல் மதராஸ் பஞ்சாயத்து சட்டமும், மதராஸ் மாவட்ட வளர்ச்சி கவுன்சில் சட்டமும் இயற்றப்பட்டன.

வரிகள்

- சொத்து வரி
- தொழில் வரி
- வீட்டு வரி
- குடிநீர் இணைப்புக்கான கட்டணம்

- நில வரி
- கடைகள் மீது விதிக்கப்படும் வரிகள்

கிராம சபை கூட்டங்கள்

ஒவ்வொரு ஊராட்சி யிலும், அவ்வூராட்சி அதிகார எல்லைக்கு உள்ளே வசிக்கும் மக்களே கிராம சபை உறுப்பினர்களாக இருப்பர். ஊராட்சித் தலைவர் கூட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்குவார். கிராம சபை கூட்டங்களில், வரவு செலவு கணக்குகளும், திட்டங்களினால் பயனடைந்தோர் பற்றியும் கலந்துரையாடப்படும்.

ஒரு வருடத்தில் ஆறு முறை கிராம சபை கூட்டங்கள் நடத்தப்படும்

- சனவரி 26 - குடியரசு தினம்
- மே 1 - உழைப்பாளர் தினம்
- ஆகஸ்ட் 15 - சுதந்திர தினம்
- அக்டோபர் 2 - காந்தி பிறந்த தினம்
- நவம்பர் 1 - உள்ளாட்சி தினம்
- மார்ச் 22 - உலக தண்ணீர் தினம்

ஊராட்சி ஒன்றியம்

பல ஊராட்சிகள் ஒன்றிணைந்து ஊராட்சி ஒன்றியம் உருவாக்கப்படுகின்றது. மக்கள் ஊராட்சி ஒன்றிய உறுப்பினர்களை (கவுன்சிலர்) நேரடியாகத் தேர்நடு தடுக்கின்றனர். உறுப்பினர்கள் தங்களில் ஒருவரை ஊராட்சி ஒன்றியத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கின்றனர்.

ஊராட்சி ஒன்றியத்தின் பணிகள்

- குடிநீர் வழங்கல்

- கிராம சுகாதார நிலையங்கள் பராமரிப்பு
- சாலைகள் பராமரிப்பு
- மகப்பேறு விடுதிகளை நிறுவுதல்
- பொதுக் கண்காட்சிகள் நடத்துதல்
- கால்நடை மருத்துவமனைகளை நிறுவுதல்
- சமூக காடுகளை பராமரித்தல்
- துவக்கப்பள்ளி கட்டங்களை சீர் செய்தல்

மாவட்ட ஆட்சியர், திட்ட அலுவலர் மற்றும் சமப் ந்தப்பட்ட வட்டார வளர்ச்சி அலுவலர் ஆகியோர் ஊராட்சி ஒன்றியத்தின் வளர்ச்சிப் பணிகளை மேற்பார்வையிடும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளனர்.

மாவட்ட ஊராட்சி

ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஒரு மாவட்ட ஊராட்சி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. 50,000 மக்கள் தொகை என்ற அடிப்படையில் மாவட்டம் பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. பகுதி உறுப்பினர்கள் மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். இவ்வறுப்பினர்கள் தங்களில் ஒருவரை தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கின்றனர். அவர்களது பதவிக்காலம் 5 ஆண்டுகளாகும்.

மாவட்ட ஊராட்சியின் பணிகள்

- கிராம ஊராட்சி மற்றும் ஊராட்சி ஒன்றியத்தின் வளர்ச்சித் திட்டங்கள்
- குறித்து அரசுக்கு தெரிவித்தல் மாவட்ட திட்ட ஆணையத்தின் பணிகளை மேற்பார்வையிடல

சுய மதிப்பிட்டு கேள்வி

1. உள்ளாட்சி அமைப்பு மற்றும் அதன் மணிகளை விவரிக்கவும்
2. கிராம பஞ்சாயத் அதிகார வரம்பு மற்றும் செயல்பாடுகளை விளக்கவும்.

Recommended Books

1. Austin Granville, The Indian Constitution: Cornerstone of A Nation,Oxford
2. University Press,1999
3. Agarwal, R.C. Constitutional Development and National Movement of India,
4. S. Chand & Co. 1996
5. Durga Das Basu,An Introduction to Indian Constitution,Wadha& Company,
6. 2001
7. Shukla, V.N, The Constitution of India, Eastern Book Company,1977
8. Khanna, V.N, Constitution and Government of India, S. Chand & Co., 1981

References

1. Bhargava Rajeev, *Politics and Ethics of the Indian Constitution*, Oxford University,2009
2. Durga Das Basu, *Commentary on the Constitution of India*,Wadha & Company,2000
3. Gautam Bhatia, *Transformative Constitution: A Radical Biography in Nine Acts*, Harper Collins India, 2019
4. Misra, B.R., *Economic Aspects of Indian Constitution*, Orient Longman,1952